

BİZ HALKIZ GELECEK ELLERİMİZDEDİR

özgür gelecek

16 - 30 KASIM 1993 SAYI:16 FİYATI: 10.000 TL (KDV DAHİL)

YASAL DÜZENLEMELERİ KAMU ÇALIŞANLARININ
MÜCADELESİ BELİRLEYECEKTİR

9. sayfa

BARAN'LA SÖYLEŞİNİN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ VE
MISAFİRLİK!

5. sayfa

FABRİKALARA DA KORUCULUK...

7. sayfa

DEVLETİN BİR ÇÜRÜMÜŞLÜĞÜNÜN ÖRNEĞİ:

İHALELER

14. sayfa

BARIŞ VE DEMOKRASİ PLATFORMU KURULDU

10. sayfa

KONTR-GERİLLA'DA İÇ HESAPLAŞMA

7. sayfa

VE SEVGİ VE KAVGA VE ÖZGÜRLÜK

19. sayfa

MARKSİZM VE GERİLLA SAVAŞI

16. sayfa

FAŞİST TC'NİN SALDIRILARINA KARŞI

Gün: Birlik ve mücadele günüdür!..

■ Tüm işçiler, memurlar, emekçiler ve öğrenciler her türlü üretimi felce uğratarken; çeşitli ulus ve milliyetlerden Türkiye halkı, kitlesel sokak gösterileriyle, radikal bir karşı koyaşa yönelmelidir.

■ Uzun yıllar verilen mücadelelerle kan ve can pahasına elde edilen kazanımları gaspetmeyi amaçlayan faşist TC'ye karşı, kazanılmış haklarını savunmalıdır.

3. Sayfa

Egemenlerin meydanlara sürdüğü tanklar artık halka korku vermiyor, aksine beyaz ordu halkın gözünde çözülüyor ve güven erozyonuna uğruyor.

TİKKO'dan 4 Karakola baskın TMLGB'den 25 bankaya molotof

Her baskında ve pusuda düşmana ölümcül darbeler vuran TIKKO gerillaları TC'yi yeni hal çareleri aramaya itiyor.

■ Tunceli Merkeze bağlı Geyiksu (Deşt) Nahiyesi Karakolu, PKK gerillalarının taciz ateşine uğradıktan 2 gün sonra, 22 Ekim'de TIKKO gerillalarının baskınına uğradı.

■ 22 Ekim günü Geyiksu Karakolu'nu bastıktan sonra Amutka Karakolu'nu ve 12 Kasım günü de Ovacık-Sırtkan Karakolunu basan TIKKO gerillaları beyaz orduya çok sayıda kayıp verdirdi.

■ 4 Kasım akşamı Lice katliamını protesto etmek için TMLGB tarafından İstanbul'un değişik semtlerinde 25 banka molotoflandı.

TC'nin

Lice katliamı protesto edildi

■ TKP/ML- YDB tarafından, Viyana, Paris ve Köln'de olmak üzere Avrupa'nın üç merkezinde, tertiplendiği yürüyüş ve mitinglere binlerce kişi katıldı.

23. Sayfa

Emekçiler, haksız savaşa oğul yollamayın!

■ ...TC askerinin cenaze töreninde ise resmi törenin soğukluğu ya da kışkırtıcı ajanların ve ülkücülerin provokasyonları kendisini göstermektedir. Ve ailelerin ağıtları... ağıtları...

21. Sayfa

Küçükçekmece belediye işçileriyle röportaj

■ "Belediye işçisinin okumuş, kültürlü ve masa başında çalışan kesimi, temizlik işinde çalışan kültür düzeyi geri olarak nitelendirilen kesimden eylemde daha geriye düşebiliyor. Bu bana İbrahim Kaypakkaya'nın 'En geri en ileridir' formülasyonunun doğruluğunu pratikte

11. Sayfa

Okurdan

İğneyi kendine,
çuvaldızı
başkasına

Mücadele Gazetesinin 16 Ekim tarihli 67. sayısında yayımlanan "Devrimcilerin, Yurtseverlerin Dersim Sınavı" başlıklı yazı, "Baskıyla gelişmeyi teorileştiren bir anlayış, kendine her zaman çatışabilecek birilerini bulabilir. Bugün TDKP ise, yarın başka birileri olabilecektir. Hiç kimseyi bulamazsan halka yönelecek, halkla çatışacaktır" denildi. Yazıda, sol içi çatışma anlayışının kökeninde kendine ve halka güvensizliğin yattığı ifade edilerek, hiçbir örgütün kendi kurallarını ve düşüncelerini başkalarına zorla kabul ettirmeyeceği belirtildi.

Önce şunu belirtmek istiyorum. Dersim bölgesinde önce ve sonra gelişen bütün olumsuzluklara tavrımızı net bir şekilde kamuoyu bildiği için tekrar değişme gereği duymuyorum. En son örnek Özgür Gelecek'in 11.10.93 tarihli basın açıklaması. Mücadele gazetesi öyle bir yazı yazmış ki bilmeyen de der ki sütte leke var bunlarda leke yoktur. Bunu yazan baylar yazarken hiç mi kaleminiz titremedi, yüzünüz kızarmadı mı? Söyledikleriniz doğru ama sizler bunu pratikte ne kadar uyguluyorsunuz? Bugüne kadar devrimci halk adına ne kadar kan döktünüz. Bunun en son örneği 29 Eylül'de İsviçre'nin St. Gallen kantonunda Bedri Yağan taraftarı olan Ahmet HOZER'in katledilmesidir. Önce iğneyi kendine çuvaldızı başkasına batırın. Sizler bu tavırlarınızdan vazgeçemediğiniz müddetçe eleştirilerinizde ne kadar samimi olabilirsiniz? Baylar yazdıklarınız iyi, pratiğiniz sizi idam ediyor. Eğer bu konuda samimi iseniz bundan sonra devrimci hukuk adına devrimci kanı dökmezsiniz.

İsviçre'den
Özgür Gelecek okuru
ÇAVUŞ

Özgür Gelecek'in
yanındayız

Değerli dostlar,
Faşist TC devletinin barbarca uygulamış olduğu baskı, sömürü, katliamlarıyla beraber sivil maskeli faşistleri örgütleyip silahlandırmaktadır. Nutuklarıyla mazlum insanlara yönelik yeni senaryolar hazırlanmaktadır. Bu türden senaryolara karşı halka bilinç veren halkı duyarlı olmalı ve esas zulumün, baskının, katliamın kimler tarafından uygulandığını dile getiren sosyalist basın (Özgür Gelecek) TC devleti tarafından kapatılmaya, susturulmaya çalışılıyor. Bugün DGM'leri yıldırım hızıyla sosyalist basını kapatmaya yönelmiş ve anti-demokratik bir şekilde Özgür Gelecek gazetesini 15 gün kapatma davası açmış imtiyaz sahibi Nergiz Gülmez tutuklanmış ve

Yazışleri Müdürü'ne çeşitli cezalar biçilerek emellerine ulaşmaya çalışmaktadır. Ama nafiye heveselerini kursaklarında bırakacağız. Tüm bu çağ dışı uygulamaları nefretle kınıyoruz. Bu tür baskıların siz Özgür Gelecek emekçilerini yıldıramayacağına olan inancımızdan mücadelenizde üstün başarılar diliyorum.

A.İhsan Batasul Çankırı

Devrimci-
yurtseverlere
çağrı

Gazi Üniversitesi'nin Bolu'daki bölümlerinden oluşturulan Abant İzzet Baysal Üniversitesi öğretime açıldı. Bolu'nun yaklaşık 20 km. uzağında bir dağ başında kurulan üniversite 3 fakülteden oluşuyor. Aceleyle getirildiği hemen belli olan yollardan okula gitmek için önce cesaret sonra da para gerekiyor. Çünkü yollar (hele de kış için) ulaşım elverişsiz ve servisler de paralı. Üniversite yarı inşaat görünümünde. Bütün bunlar bir yana mevzuata göre şehir içinde olması gereken Eğitim Fakültesi de "şehir dışında". Bakalım ders kitaplarında yer alan bu zorunluluğu hocalar öğrencilere nasıl açıklayacaklar. Asistanların öğretim görevlisi konumunda olduğu iktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi ile akademik kariyeri olmayan sözleşmeli hocaların (!) ders verdiği Eğitim Fakültesi üniversiteden çok liseyi çağırıyor. Yeni öğretim yılı büyük bir karışıklıkla başladı. Öğrenciler bu karmaşayı çaresizlikle seyrediyorlar. Faşizmin hızla örgütlendiği üniversitede en kalabalık konumda olan yurtseverler bir tarikat gibi "kalabalık yapmaktan" öteye gitmiyor. "Türk Solu"na tepki diye tepkisizliği getiren bu arkadaşlar, mezhepçi diye diye tarikatçılığı iyice benimsediler. Bir zamanlar Marksizmin kalesi olarak bilinen İktisadi İdari Bilimler Fakültesi'nde kala kala bir-iki trokist öğretim görevlisiyle, kütüphanedeki K. Marks'ın Kapital'inin 2 cildi kaldı. Faturanın bizlere çıkacağı açık olan bu duruma karşı bütün arkadaşları özelliikle devrimci-yurtsever arkadaşları duyarlı olmaya ve tepki vermeye çağırıyoruz.

Bolu'dan ÖG okuru

Özgürlük Dünyası'na
bir yanıt ve bazı
hatırlatmalar üzerine

"Özgürlük Dünyası"nın 58. sayısında Ali Güneyle imzasıyla çıkan "Propaganda-Ajitasyon ve Yayın Organlarındaki Reklam ve Reklamcılık Üzerine" adlı yazıyı okuyunca dehşet içinde kaldık. Çünkü belli bir "misyon"un savunuculuğunu yapan bir yayın organında devrimcileri bu denli küçümseyen, kendini de bir o kadar

beğenen bir anlayış bizi şaşırttı. "Özgürlük Dünyası" kendi mantığına göre, kendisinin dışındaki "Sol" a nasihat veriyor. Ama ne nasihat! Demeye dilimiz varmıyor ama, tabir caizse düzenin akıl hocalarının kullandığı dili kullanmaktan geri kalmıyor. Ne diyorlar egemenlerin akıl hocaları; "aslında TIKKO'nun, Dev Sol'un gücü çoktan tükenmiş, ama reklamcılık sayesinde ayakta duruyorlar". Onlara göre "basın bunlardan hiç sözlemezse ayakta bile kalamazlar." vb. vb. Egemenler her sıkıştıklarında çareyi "yasal tedbirler" almakta buluyorlar. bunun anlamı

açık ki basını ve Demokratik Kitle Örgütlerini cendereye almaktadır. Boyalı burjuva basını getirilen yasakları anti-demokratik" bulunca hemencecik Bab-ı Ali'nin anlı-şanlı kalemsörleri Başbakanlık konutunda yemeğe çağırılıyor ve orada onlara gerekli bilgi (!) verildikten sonra "anti-demokratik" olan yasalar birden boyalı basının sayfalarında "demokratik" oluverirler. Çünkü orada onlara "Türk Basınına (düzenin basını olarak anlayın) herhangi bir kısıtlama getirilmeyeceğini, ancak yasadışı örgütlerin reklamcılığını yapan bazı yayınları terbiye etmeye yönelik tedbirler" alınacağı söyleniyor. "Özgürlük Dünyası" da Özgür Gelecek gazetesini TIKKO'nun "Reklamını" yapmakla itham ediyor. Özgürlük Dünyası" da sapla-samanı birbirine karıştırarak burjuvazinin reklamcılığıyla devrimci Ajitasyon ve propagandayı aynı kefeye koyuyor. Aynı yazı da "Ö. Dünyası" Reklamcılığın kapitalistlere özgü bir şey olduğunu da belirtiyor. Gerçekten de suuni pazarlar (talepler) yaratıyorlar, böylece mallarını satma yollarına gidiyorlar. Bu, anarşist üretimin doğal bir sonucudur. Peki Özgür Gelecek neyi pazarlıyor? "Özgürlük Dünyası"na göre "TMLGB'nin çıkardığı güvültüleri pazarlıyor". "TIKKO'nun yağ, çökelek, peynir fiyatlarını belirlemesini, ormanların kesiminin düzenlenmesini" yayınlıyarak reklamcılık yapıyor. Bunları kendini beğenmiş küçük burjuvazinin o kibirli taviriyle söylüyor. Söylemeye gerek yok ki bütün bu gelişmeleri küçümsüyor. Belli ki bu arkadaşların çocukluk döneminde yakalandıkları o kendini beğenme hastalıklarından "büyümeleine" rağmen halen kurtulmuş

değiller. Çok söyledik, bir kez daha yineliyim; arkadaşlar, gerilla mücadelesinin amacı silahlı adamların dağda dolaşması ve yer yer düşman güçleriyle karşılaştıklarında çatışmaya girmesi değil, bunu böylece bilin. Gerilla bu görevlerinin yanısıra halkın yaşam biçimini de düzenler. Devrimci potansiyelin yaygın olduğu yerlerde tek tek lümpen kültürlü insanların olması durumunda onlara karşı eğitici bir takım tedbirler de alırlar. Örneğin kumar oynayan bir köylüye kumarın zararları tekrar tekrar anlatılır, sonuç vermediyse bazı müeyyideler uygulanır. Alkol ve uyuşturucu bağımlılarını da keza aynı

şekilde eğitmeyi amaçlar, eğitilmemekte ısrarlı ve uyuşturucu bağımlılarını da keza aynı şekilde eğitmeyi amaçlar, eğitilmemekte ısrarlı olanlara karşı müeyyideler uygulanır. Çünkü Başkan Mao bize "değişmek istemeyen insanı değiştiremezsiniz" diyerek bu tür insanlara karşı nasıl davranmamız gerektiğini göstermiştir. Gerilla, tefeci-tüccarların insafına bırakmamak, ve daha

köylülerin yararına olan bir yığın başka şeyler yapmak da gerillanın başlıca görevleri arasındadır. Bütün bunların neresi reklamdır? Bunlar gelecekte kurulacak Halk İktidarının ön hazırlığıdır, halk iktidarını şimdiden köylülere kavratmaktır. Eğer TIKKO gerillaları bugün bütün bunları yapma durumuna gelmişlerse ve eğer belirli bölgelerde halk arasındaki çelişkileri aşgari düzeye indirmeyi başarmışlarsa, eğer halkı tefeci-tüccarların insafına bırakmayacak kadar insiyatif sahibi olmuşlarsa ve eğer halk, kendi sorunlarının çözümünü devletten değil de gerilladan bekliyor ve istiyorsa bundan niye gecenuluyorsunuz? Bütün bunları görmemezlikten gelmenizi (yapınıza uygun olması nedeniyle) kabuledebiliriz, ama bunları gören ve dergilerinde yayınlayanları "Reklamcılıkla" suçlamamız kabullanamayız. "TKEP-L, gerillalarının bir caycıyı etkisiz hale getirdikten sonra duvarlara slogan yazma"larıyla TIKKO gerillalarının yaptıkları aynı şeymiş gibi göstermeniz sapla samanı birbirine karıştırmaktan başka bir şey değildir.

Faşizmin hüküm sürdüğü bizim gibi ülkelerde devrimci mücadelede ajitasyon ve propaganda faaliyeti, tüm baskıların kaynağı olan sisteme yöneliktir, bu nedenle de önemi büyüktür. Dolayısıyla ajitasyon ve propaganda faaliyeti örgütlenme perspektifine hizmet etmektedir. Silahlı veya silahsız, ajitasyon ve propaganda faaliyetimizin amacı düşmanı bütün kurumlarıyla birlikte teşhir etmek, halk kitlelerine siyasal iktidar için mücadele perspektifini vermektedir...

Bir Özgür Gelecek okuru

OKURLARIMIZIN DİKKATİNE

Kemal BOZTAŞ Vakıflar Bankası
Nuruosmaniye şubesindeki Yurtiçi ve Yurtdışı hesapları kapatılmıştır. Bundan sonra Hasan BÜYÜKDERE Yapı Kredi Bankası Çemberlitaş Şubesi Yurtdışı: Mark hesabı: 3001530-5 Avusturya Şilini: 3001531-3
Yurtiçi: 94597-2 hesaplarına yatırılması önemle duyurulur.

Özgür Gelecek

özgür
gelecek

elinize daha sağlıklı geçiş istiyorsanız

ABONE OLUN!

ABONE BEDELİ: Yurtiçi
6 aylık (12 sayı) 120.000 TL 1 yıllık (24 sayı) 240.000 TL
Yurtdışı
6 aylık (12 sayı) 48 DM 1 yıllık (24 sayı) 96 DM

Banka makbuzunun fotokopisini
"Özgür Gelecek Gazetesi, Umut Yayıncılık Ltd. Şti. Oğul Sokak No. 16/2
Sultanahmet/İSTANBUL" adresine gönderin.

— 6 aylık/1 yıllık gazete bedeli olarak 120.000 TL/240.000 TL'yi **Yurtiçi Hesap No:** 94597-2 **Hasan BÜYÜKDERE** : Yapı Kredi Bankası Çemberlitaş Şubesine yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.
— 6 aylık/1 yıllık gazete bedeli olarak 48 DM/96 DM'yi **Hasan BÜYÜKDERE** : Yapı Kredi Bankası Çemberlitaş Şubesi **Mark Hesabı:** 3001530-5 yurtdışı hesabına yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

ADI SOYADI:
ADRESİ:
ŞEHİR:
TELEFON:

İMZA

UMUT YAYINCILIK VE BASIM SANAYİ LİMİTED ŞİRKETİ Sahibi ve Yazışleri Müdürü: **Bülent ÖZDEMİR**, Genel Yayın Yönetmeni: **Aydın Hanbayat**,
Yönetim Yeri: Oğul Sokak No. 16 Sultanahmet-İSTANBUL Tel:516 25 38 - 516 60 20 Faks: 518 23 23, **BÜROLAR: İSTANBUL KARTAL BÜROSU:** İstasyon arkası Pınar Pasajı-İşhanı Kat:4 No:57 Kartal/İST. **ANKARA:** Necatibey Cad. No. 80-12 Maltepe Tel-Faks: 230 63 27. **İZMİR:** Mehmet Ağa Mah. 853. Sok. Özyurtsever İşhanı Kat:2 No:212 Konak Tel: 419 309, **ÇUKUROVA:** Atatürk Cad. Belediye Karşısı Çıkma Sokak Seven Ap. Kat 1 Daire 1 Tel: 573 780 Adana,
MALATYA: Tabakhane Mah. Balarcılar Çarşısı Yanı Sarıbeyoğlu İşhanı K:2 NO:64 Tel-Faks: 22 08 04, **KAYSERİ:** Sivas Cad. Stad İşhanı Kat:6 NO:605.
Avrupa Temsilciliği: Basel Halkevi Erlen Str. 58-4057 Basel SCHWEIZ
ABONE KOŞULLARI: Yurtiçi, 6 aylık (12 sayı) 120.000 TL, 1 yıllık (24 sayı) 240.000 TL. Yurtdışı, 6 aylık (12 sayı) 48 DM, 1 yıllık (24 sayı) 96 DM. **Yurtiçi Hesap No:** 94597-2 **Hasan BÜYÜKDERE** : Yapı Kredi Bankası Çemberlitaş Şubesi, **Mark Hesabı:** 3001530-5, **Avusturya Şilini:** 3001531-3,
Baskıya Hazırlık: UMUT YAYINCILIK, Basıldığı Yer: AYDINLAR MATBAASI, Dağıtım: YAY-SAT

Artık olağan hale gelen Olağanüstü Hal uygulaması 4 ay daha uzatıldı. Özellikle gerilla savaşı karşısında ne yapacağını bilemez duruma gelen kopradorlar ve büyük toprak ağaları devleti, inisiyatifini ele geçirmek için atak üstüne atak yapıyor. Her alanda atağa geçmekle birlikte, atak yönleri habire değişiyor. Düşman o kadar çok ki! Nereye baksa düşman görüyor. İşçi sınıfı, düşman olarak özelleştirmenin, işsizleştirmenin karşısında duruyor. İktidar istemleri canlanıyor. Memurlar toplu sözleşmeli ve grevli sendika hakkı için devletin karşısında duruyor, işçiyle dayanışmaya yöneliyor. Genel grev istemi ortak-güncel talep halini alıyor. Öğrenciler demokratik eğitim ve özerk üniversiteler için karşılığında duruyor. Halkın, halk iktidarı mücadelesine olan sempatisi gelişiyor. Köylülük, özellikle Türkiye Kürdistanı'nda silaha sarılmış durumda. Böylece Halk Cumhuriyeti'nin temel taşları düşüyor. Can alıcı sorun olarak Kürt Ulusal Kurtuluş Mücadelesi gündemdeki yerini koruyor. Bunca düşman arasında dört bir yana saldırıda bulunan devletin en fazla başını ağırta Kürt sorunu, alınan kararların yönelimini belirliyor. Ve Mart seçimlerine kadar pervasız saldırı ataklarıyla "alçak şiddetli savaş"la (siz birinci sözcükten sonra virgül koyarak da okuyabilirsiniz) ortamı düzlemek, orduyu iç savaştan çekmek istiyorlar. Ordunun yıpranmışlığını düzeltmek ve Ortadoğu'ya yönelik ABD planlarındaki yerini alabilmek için bu gerekiyor. Böylece, hem seçimlerin "güvenliğinin" sağlanmış olacağı, hem de ordunun yıpranmasının önüne geçileceği hesaplanıyor. Ordunun yerini, sayısı arttırılan özel tim, jandarma ve polis alması planlanıyor. Ancak bu hesabın tutması mümkün görünmüyor. Belki ordu çekilecek, yerini özel tim alacak; ancak, bozulan moralin düzeltilmesi ve mücadelenin bastırılması mümkün olmayacaktır. Zira, bugün yapılması gündeme alınan hemen hiçbir şey yeni değildir. Hepsisi halihazırda zaten uygulanıyor. Köylerin yakılıp-yıkılmasından tutun da, devrimci-demokrat, sosyalist basına uygulanan kıskaç hareketine kadar hepsi var olanın katmerleştirilerek sürdürülmesinden başka bir şey değildir.

Anti-terör yasasında yapılan değişikliklerin amacı da budur. Bu yasa "sıkıyönetimi önleyen" yasa olmuştur. Koalisyon ortakları bu yasa da anlaşlığında Çiller'in Genel Kurmay Başkanı Orgeneral Güreş'i arayıp "Terör yasasını kabul ettik" diye haber vermesinin nedeni "sıkıyönetime gerek kalmadı" mesajının iletilmesinden başka bir şey değildir. İstenilen her yasanın çıkarılıp, hareket serbestliğinin olduğu "demokrasi" dönemi dururken sıkıyönetime ne gerek var anlayışı hakimiyetini sürdürüyor.

Yeni düzenleme, daha çok, gerilla savaşı verenlere ve çevresine yöneliktir. Hatta daha da darlaştırarak söyleyebiliriz ki, devrimci-demokrat, sosyalist basını ve DKÖ alanındaki mücadeleyi sindirmek içindir. Yasaya göre; örgüt üyesi olmasa da örgüt adını kullananlara örgüt üyesi gibi hapis ve para cezası, örgüte yardım ve yakınlık edene 2,5 milyara kadar para, 10 yıla kadar hapis cezası verilecek. Bağışta bulunanlara para ve hapis cezası gelecek. Suç işleyen eğer devlet dairesinde ça-

FAŞİST TC'NİN SALDIRILARI

Halk muhalefetini engelleyemez!

lışıyorsa, ceza, iki kat arttırılacak. Basın suçlarına-ki, ağızımızdan çıkan kağıda dökülen herşey suç oluyor- verilen cezalar iki katına çıkarılacak. Ceza getiren maddeler arttırılacak. Para cezaları 100 milyarlara, kapatma cezaları 1 yıla çıkarılacak. Kapatılan yayınevi, sendika, dernek, parti, vakıf, şirket vb.lerinin mallarına el konacak. Yurtdışında yürüyüşe katılanlara, devlet aleyhinde konuşanlara 6 yıla kadar hapis cezası verilecek ve bundan böyle TC. vatan-dışı olmayanlara da bu yasa uygulanacak.

Gerilla savaşı çevresine yönelik saldırılar arttırılırken; karşı-devrim çevrelerine de (Erzurum ve Sivas örneklerinde olduğu gibi) önemli avantajlar getiren bu yasa; devrimci güçlerle mücadele eden devlet güçlerinin ücretlerine ve Olağanüstü Hal bölgesi tazminatlarına vb.lerine de artış getirmektedir. Ve bu, yasaya göre, Maliye Bakanlığı bünyesinde oluşturulan fon'la karşılanacak. Geçmişte kesilen fon oranları arttırılırken, buna yeni alanlar da eklenecek. Tekel ürünleri, trafik cezaları, pasaport işlemleri, silah taşıma-bulundurma izinleri, at yarışları, milli piyango, KIT gelirleri, KDV oranlarındaki artış, ticari plaka işlemleri vb.lerinden sağlanacak. Bununla, devlet terörü zam terörüyle de desteklenerek, halkın boğazı biraz daha sıkılacak, katliamlar daha da arttırılacaktır.

SHP'nin bu yasa çerçevesinde karşıt mücadele yürütüyormuş gibi kopardığı yaygara sahtekarlıktan başka bir şey değildir. Bizim gibi ülkelerde sosyal demokrasi, faşizmin dayanağı ve halkı uyutma aracıdır. Bu, yasa tartışmaları sürecinde ve bu yasayı sosyal demokratların da onaylamasıyla bir kez daha kendini göstermiştir. Kontak ve kepenk kapatmanın ceza işlemi dışında kalması ve terör sanığının tutacağı avukat sayısına sınırlama konmaması vb. "iyileştirmeler" yutturulan zokanın büyüklüğünü ve acımasızlığını gizlememelidir. Bunu görmezden gelmek, halka ihanetten başka bir şey değildir. Muhalefetteyken anti-terör yasasına, Çekiç Güç'ün varlığına, Olağanüstü Hal uygulamasına, koruculuğa vb.lerine karşı çıkan SHP'nin, ortağı olduğu koalisyon dönemi, sözde karşı çıkılan her uygulamanın kat bekat arttırdığı bir azgın faşist dönem olmuştur.

Gözü dönmüş faşistler, yıllar sonra yine Evren'in o kıt zekasına muhtaç hale gelmişlerdir. "Asalım mı, besleyelim mi?" tartışması yeniden gündeme getirilmiştir. Şimdi SHP ve benzerleri yeniden muhalefet (!) edecek, bütün iddia ve tezler yeniden tekrarlanacak, devrimci-demokrat muhalefet ısrarla mücadele yürütecek ve tutunacak ipi olmayan egemen sınıflar, belki de darağacı ipine birkez daha sarılacaklar. Ve yine sosyal pratik, sarıdırları her ipin ve ip çekişin, kendilerini biraz daha mezara yaklaştırdığını kanıtlayacaktır... DEP parlamenterlerinin dokunulmazlığının kaldırılması çalışmaları da aynı azgınlığın ve çıkmazda kıvrılmanın ürünüdür. Bunalım ve terörün faşist şiddeti, faşist

şiddet bunalım ve tıkanıklığı derinleştiriyor.

Askerlik süresi daha yeni indirilmişken, şimdi sürenin yeniden uzatılması tartışılıyor. Militarist güce tapmanın ve militarizme güvenmenin yarattığı psikoloji burada da kendisini gösteriyor. Gerek askerden firar etmeler gerekse de gitmemeler, devleti ürkütmeye başlamıştır. Asker kaçaklarını daha sıkı aramanın yanısıra, isteyenin 19 yaşında da askere alınabileceği söyleniyor. Ve artık, açıköğretimde ya da devam zorunluluğu olmayan yüksek okullarda okuyanların tecil işlemlerinin yapılmayacağını da açıklamaktadırlar. Devrimci-demokratların artık gitmediği askerliğe, şimdi sıradan insanlar da gitmemeye başlamıştır. Oğlu askerde olan aileler, hemen her ölen asker cenaze töreninde "artık devlete askerlik için vereceği oğlu olmadığı" şeklindeki açıklamaları duyulmaktadır. Devletin en "güçlü" kurumu denilen orduya ve "kutsal görev" denilen askerliğe, sıradan halkın dahi güveni ve ilgisi giderek tükenmektedir. Saflaşma giderek belirginleşiyor. Devletten yana ideolojik yönelimi olmayanlar askerliğe sempatiyle bakmıyorlar. Beyaz ordu halkın gözünde çözülüyor ve güven erozyonuna uğruyor. Buna kendi elemanlarının (gerek görevdeyken gerekse de emekli olduktan sonra) faili "meçhul" şekilde öldürülmeleri de eklendiğinde, uğradığı güven bunalımının derinleşen boyutları ortaya çıkıyor.

Devlet içinde uzun yıllar istihbaratçı ve özel harpçi olarak çalışan Ahmet Cem Ersever bile işe yaramaz hale geldiğinde ve sırları açıklayacakmış gibi bir yönelime girdiğinde Ersever ve çevresindeki dört kişi kontr-gerilla yöntemleriyle susturuldu! Şu anda Özel

Harp'çiler arasında panik yaşanıyor.

Ve bunun en güzel yorumunu da Parlamenterler yapıyor: ANAP İstanbul parlamenterleri Fevzi İşbaşaran, "Ersever'in başına gelen bizim de başımıza gelebilir. Konuşsak biz de faili meçhul oluruz" diyor.

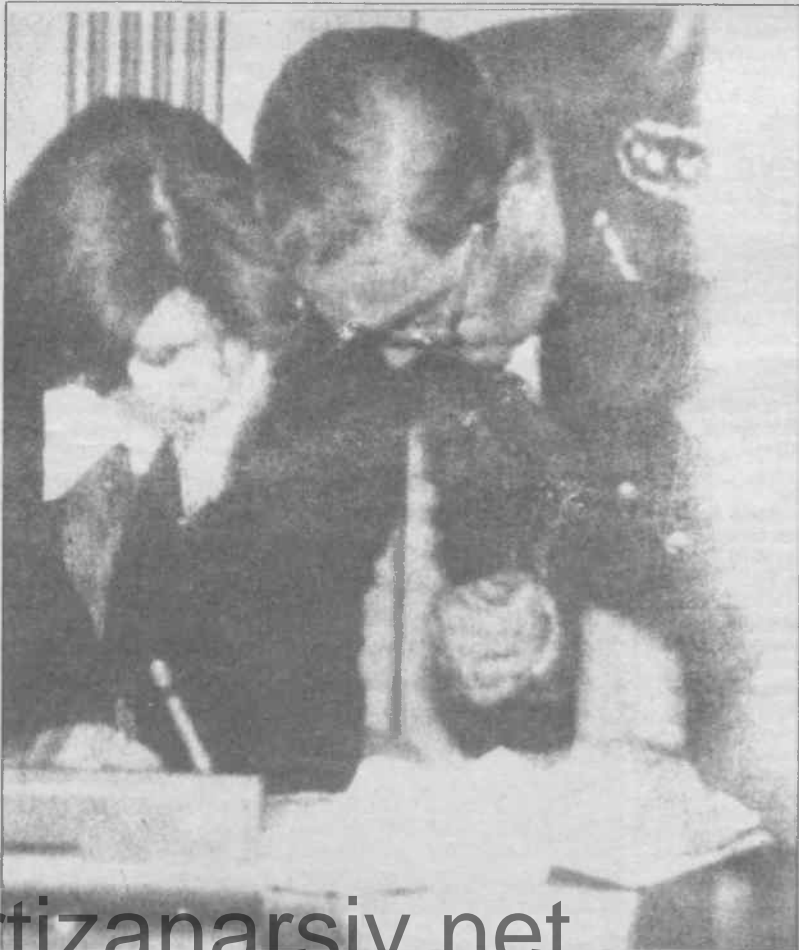
Buradan çıkarılacak sonuç şudur; faşist diktatörlüklerde ona uşaklık edenlerin de değeri yoktur. İş biten çöpe atılır.

Sonuç olarak: Saflaşma giderek belirginleşiyor.

Faşist komprador patronlar ve büyük toprak ağaları devleti, yeni düzenlemelerle çıkaracağı anti-terör yasasını da dayanak olarak kullanacak ve her türlü hak gasplarının yanısıra, işkence, infaz, sürgün, katliam vb. topyekün saldırılarını daha da boyutlandıracaktır. **Başta sınıf bilinçli Türkiye proletaryası olmak üzere,** tüm devrimci-demokratların, yurt-sever devrimcilerin, mücadele tarihimizdeki onca deneyimlere rağmen "hazırlıksız" yakalanması gaffet ve hatta Türkiye devrim tarihi açısından suç olacaktır.

Tüm işçiler, memurlar, emekçiler ve öğrenciler her türlü üretimi felce uğradırken; **çeşitli ulus ve milliyetlerden Türkiye halkı, kitlesel sokak gösterileriyle, radikal bir karşı koyuşa yönelmelidir.** Uzun yıllar verilen mücadelelerle kan ve can pahasına elde edilen kazanımları gaspetmeyi amaçlayan faşist TC'ye karşı, kazanılmış haklarını savunmalıdır. Bu, o hakları yeniden elde etmek için verilecek mücadeleden daha kolay, daha meşru, daha haklı ve daha onurlu bir mücadele olacaktır.

Türkiye halkı, boyutlanarak artacak olan bu saldırıların ön gününde "kurbanlık koyun" olmayacaktır!...

Hakim sınıf politikacıları olan Çiller, Güreş ve diğer hakim sınıflar cephesi anti-terör yasasında birleşmeleri "çözüm" olmayacaktır. Bunalım ve tıkanma faşist şiddeti arttırırken, faşist şiddet, bunalım ve tıkanıklığı derinleştirecektir.

Partizan'a ceza yağmuru

Haber Merkezi- İstanbul DGM, Partizan dergisinin Eylül 1992 tarihli sayısında "bölücülük propagandası yapıldığı"na karar verdi. Söz konusu karara "Ulusal Sorun" başlıklı yazı gerekçe olarak gösterildi. Aynı kararda eski Yazışları Müdürümüz Kemal Boztaş'a 2 yıl hapis ve 50 milyon lira; çeşitli örgütlerin bildirilerini yayınladığı için de 25 milyon lira olmak üzere toplam 75 milyon lira para cezası verildi. Söz konusu yazıların "Milli Güvenliğe aykırı" olduğu gerekçesiyle de 1 ay kapatma kararı verildi.

IDGM, 4 Kasım 1993 tarihli başka bir kararla Partizan özel sayısını toplattı. Özel sayı, "50 sayfadan ibaret 'DERSİM HALKINA VE DEVRİMCİ DEMOKRAT KAMUOYUNA DUYURU PKK'YA AÇIK ÇAĞRI VE UYARI' başlıklı yazının bütününde yasadışı silahlı terör örgütü TKP/ML propagandasının yapıldığı ve anılan örgütün açıklamalarını yayınladığı" gerekçesiyle toplandı.

Yazışları Müdürümüz Bülent Özdemir, konuya ilişkin olarak bir basın açıklaması yaparak: "Bütün bu saldırılar çürümüşlüğü, kokuşmuşluğun, acizleşmenin dışavurumudur. Sonunun yaklaşmakta olduğunu anlayan faşist TC, şimdiye kadar uyguladığı yöntemlerle başarıya ulaşamadı; yeni basın yasasıyla da ulaşamayacaktır." dedi.

Mao anıldı

Dersim/Özgür Gelecek- Ekim ayının son haftası içerisinde, Cumhuriyet Lisesi'nde "Yaşasın Ordumuz TIKKO", "Yaşasın Partimiz TKP/ML", "Kahrolsun Faşizm", "Yaşasın Halk Savaşı", "Yaşasın Marksizm-Leninizm-Maoizm" yazılı 300 civarında kuşlama yapıldı. 9 Kasım 1993 günü, saat 9.00 civarında yine aynı lisenin kantininde toplanan yaklaşık 300 kişilik bir öğrenci topluluğu, Mao'nun 100. doğum yıldönümüyle ilgili bir forum düzenlediler. Forumda ilk olarak Mao'yla ilgili bir konuşma yapılarak, ardından devrim şehitleri için 1 dakikalık saygı duruşunda bulunuldu. Forum boyunca "İbo-Haydar-Zülfükar, Namludadır iktidar", "Halkımız Ayakta, TIKKO Atakta" sloganları atıldı. İdarenin de müdahalesiyle forum dağılırken, TKP/ML-TIKKO imzalı kuşlamalar yapıldı.

Sakat etmeye çalışıyorlar

Kayseri/Özgür Gelecek- 11 Ocak'ta Adana'da çatışmada yakalanan ve üç kurşun yarası alan Kemal Özelmali kaldırıldığı Devlet Numune Hastanesi'nde ameliyat altına alınmıştı. Ameliyata alınan Kemal Özelmali'nin bilinci olarak sakat bırakılması için sol bacağının sinirleri kesilmiş, tedavisi yapılmadı. Şu ana kadar Malatya Cezaevi'nde tutuklu olarak kalan, tedavisi yapılmayan Kemal Özelmali'nin Ekim ayında Erciyes Üniversitesi Tıp Fakültesi'ne tedavisi için şevkedildi. Tıp fakültesinde müayene olduktan sonra sıra tedaviye gelince yine aynı şeyler tekrarlandı. Başhekim tarafından "Hastanemizdeki mahkum koğuştaki" gerekçesiyle tedavisi yapılmadı. Kayseri Cezaevi'ne nakledilen özgürlük mahkumuyla görüştüğümüzde, bu tür olayların tüm siyasi mahkumlara yönelik bir uygulama olduğu, siyasi mahkumların her zaman her yerde sakat bırakılmaya çalışıldığı, bunun insan haklarıyla bağdaşmadığını söyledi.

PKK ile TKP/ML (YDB) ortak açıklama yaptı

Haber Merkezi- PKK ile TKP/ML Yurtdışı Büro'su, "Kamuoynuna Ortak Açıklama" başlığı altında bir açıklama yaptılar.

29 Ekim 1993 tarihli açıklamada, "Faşist Türk devletinin Türkiye ve Kürdistan'daki ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesine karşı başlattığı topyekün savaş açık bir gerçekçektir. Karşı-devrim bu topyekün savaşta tüm güçlerini seferber etmektedir. Ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesinin devrimci güçleri, tarihsel bir görevle karşı karşıyadırlar: Topyekün devrimci direniş göreviyle..." dendi.

"Bu bilinçle biraraya gelen Partilerimiz, aralarındaki ideolojik-siyasi farklılıkları unutmadan, ancak bunları düşmana karşı mücadelede

eylembirliği yapmanın önünde engel olarak da görmeden direnme azminde olduklarını ilan ederler." sözlerine yer verilen açıklamada; "Bu açıdan Partilerimiz aşağıdaki görüşleri ısrarla vurgular ve tüm örgütlerimizden bu görüşlerin uygulanmasında kararlı davranılmasını talep eder, devrimci kamuoyunun bilgisine sunarlar" denilerek PKK ve TKP/ML yetkililerinin biraraya geldiği ve ağırlıklı olarak Dersim'de geçen haftalarda meydana gelen gelişmeler olmak üzere değişik konular üzerine bir görüşme yapıldığı açıklandı. Görüşmede, her iki parti de; "sebepleri ne olursa olsun Dersim'deki bu olayların karşılıklı anlayış ve dostluk ilişkisi dahilinde çözülebilecek so-

runlar olduğu ve bu gerginliklerin sürdürülmesinden yana olmadıkları, özellikle devletin ve karşı-devrimcilerin böyle bir atmosferi maksatlı bir biçimde körüklediğini" belirttiler. Açıklama şu şekilde bitiyor: "Partilerimiz; devrimci örgütler arasındaki çelişkiler kategorisinde görürler.

Partilerimiz; tüm devrimci örgütler ve devrimci kamuoyunu bu noktada sorumlu ve duyarlı davranmaya davet ederler.

Her iki örgüt; ilişkilerin kalıcılaştırılması, düşmana karşı ortak eylem birliklerinin geliştirilmesi için görüşmelerin devam ettirilmesini uygun bulmuşlardır."

TDKP militanı TKP/ML tarafından toprağa verildi

Malatya/Özgür Gelecek- Büromuzu telefonla arayan ve TKP/ML-TIKKO adına açıklama yapan bir kişi, "PKK gerillaları tarafından katledilen 6 TDKP'li den biri olan İbrahim Dışkaya'yı, Elbistan'ın Alhazusağı köyünde düzenlediğimiz cenaze törenine, 250-300 kişi katıldı." dedi.

Cenaze töreni sürecini "Tüm devrim şehitleri için saygı duruşu yapıldı. Ardından bir TKP/ML TIKKO taraftarı tarafından, PKK'nın Dersim pratiğini konu alan bir konuşma yapıldı. Konuşmada 6 TDKP'li devrimcinin katledilmesi, TKP/ML TIKKO taraftarlarına yapılan baskı ve katliamlar eleştirildi. Devrimci güçler

arasındaki çatışmanın TC'nin işine yarayacağı belirtildi. Ayrıca halka hitaben PKK'yi hala dost ve devrimci örgüt olarak gördüğümüz ve halka zor kullanmadıkları müddetçe gönüllülük temelinde yardımda bulunulması gerektiği vurgulandı. Törende 6 PKK taraftarı da vardı." şeklinde anlatıldı. Söz konusu kişi cenaze süreci sırasında, PKK taraftarlarıyla beraber 30 kişilik bir toplantı yaptıklarını, bu toplantıda PKK Dersim pratiğini ve devrimci örgüt ve güçler arasındaki ilişkiler konusunda tartışmalar yapıldığını ve devrimci güçler arasındaki sorunların çözümlü konusunda şiddet yönteminin mahkum edildiğini söyledi.

İbrahim DİŞKAYA

Özgürlük mahkumlarına idam

Haber Merkezi- İstanbul DGM, TIKKO davasından yargılanan Remzi Ercanlar ve Cemal Keser'e TCK'nun 146/1 maddesinden önce idam cezası verdi, daha sonra "insaf göstererek" TCK madde 59'u uygulayarak idamı müebbet hapse çevirdi.

Remzi Ercanlar 4 yılı aşkın, Cemal Keser ise 3.5 yıldır tutuklu.

1989 yılında yapılan operasyonlarda gözaltına alınan ve TKP/ML TIKKO davasından yargılanarak TCK'nun 168/2. maddesi uyarınca örgüt üyeliğinden 10 yıla hüküm giyen Remzi Ercanlar ve Cemal Keser hakkındaki bu karar Yargıtay'ca olaya 146/1'in uygulanması yönünde bozulmuştu. Yargıtay'ın bu tutumunu Müdahil Avukat Mihriban Kırdök: "Maalesef sivil Yargıtay, askeri Yargıtay'ın gerisinde kalmıştır. 146/1'in uygulanabilmesi için cana yönelik eylem-

ler olması gerekir. Oysa ki dosyada bu yönde tek bir eylem dahi yoktur." dedi.

Remzi Ercanlar sonsöz olarak "Ben devrimciyim. Devrimci olmaktan gurur duydum. Bundan dolayı idam cezası verilecekse varın verin." dedi.

Cemal Keser ise; "Ülkemizde bugün var olan gerici şiddetten dolayı suçsuz günahsız insanlar katledilmektedir. Biz buna karşı çıkıyoruz. Ayrıca mahkemelerimiz Milli Güvenlik Kurulu'nun aldığı kararlar doğrultusunda hareket etmektedir." dedi.

Hakimler idam kararını okurken kalemlerini kırdılar. Kıran karemlerin parçalarını yerden alan özgürlük mahkumları, bunları mahkeme heyetinin suratına fırlatarak "İdamlar ve cezalar bizi yıldıramaz!", "Yaşasın TIKKO kahrolsun faşizm" sloganlarını attılar.

Faşizm, Özgürlük Mahkumlarını zapt edenidir.

4 Karakola baskın, 25 bankaya molotof

Haber Merkezi- Tunceli Merkezine bağlı Geyiksu (Dest) Nahiyesi Karakolu, PKK gerillalarının taciz ateşine uğradıktan 2 gün sonra, 22 Ekim'de TIKKO gerillalarının baskınına uğradı. Baskında, aralarında üstegmen, başçavuş, uzman çavuşların da bulunduğu devlet güçlerinden 9 kişi öldürüldü. Tabur düzeyinde güçlü olan karakol, TIKKO baskınında büyük hasar gördü. Baskından sonra üssüne çekilen TIKKO birliğinin kaybı olmadığı, eylemin halk tarafından büyük bir sempati ve destekle karşılandığı gelen haberler arasında.

Ayrıca TKP/ML TIKKO gerillalarının Hozat'taki Amutka Karakolu'nu ve Erzincan'da bir karakolu bastıkları, devlet güçlerini büyük kayıba ve zarara uğrattıkları bildirildi. Bu baskınlarla ilgili ayrıntılı bilgi elde edilemedi.

Son olarak TIKKO gerillaları Ovacık/Sırtkan mevkiinde bulunan askeri karakolu 12 Kasım akşamı saat 21.00-22.00 civarında bastılar. Gerillaların kaybı olmazken, 3 askerin öldürüldüğü bildirildi.

Ote yandan İstanbul'un çeşitli semtlerinde bulunan 25 bankaya TKP/ML TMLGB (Türkiye Marksist-Leninist Gençlik Birliği) tarafından molotof kokteyli atıldı.

Küçükçekmece Yapı Kredi, Fındıklı Emlak Bank, Bağlarbaşı Ziraat, Sarıyer Pamukbank, Sarıyer Emlak, Avcılar Yapı Kredi,

MIT'ten bir provokasyon girişimi daha

Haber Merkezi- Ekim ayının sonlarına doğru gazetemizin ismini kullanarak "Özel Sayı" çıkaran ve bu "Özel Sayı"nın tanıtımını, kontra Hürriyet gazetesiyle yapan MIT, şimdi de TKP/ML TIKKO 1 No'lu Bölge Komutanlığı imzasıyla bir bildiri çıkararak dağıttı. "Devrimciler, Demokratlar, Yoldaşlar, Yiğit Dersim Halkı" başlıklı bildiri sosyalist basına Tunceli'den posta kanalıyla gönderildi. Bildiride, TKP/ML'nin PKK'ya savaş açtığı yollu asılsız zıvalara yer veriliyor.

TKP/ML Merkez Komitesi, Ekim 1993 tarihli "Dersim halkına ve devrimci demokrat kamuoyuna duyuru, PKK'ya açık çağrı ve uyarı" başlıklı bildirisinde; devletin özellikle TKP/ML ile PKK örgütleri ve taraftarları arasında çatışma yaratmak istediğine dikkat çekerek "Faşist devlet güçleri, PKK ile diğer devrimci güçler arasında yaşanan gergin durumu daha çok körükleyerek her yönlü değerlendirme gayreti içinde olacaklardır...Bütün devrimci çevreler bu tür oyunlara karşı uyanık ve ihtiyatlı davranmalı, hiçbir şeyi iyi anlamadan tavır geliştirmemeli, hataya düşmekten özenle kaçınmalıdırlar." uyarısında bulunmuştu.

MIT, Ekim ayı içerisinde de "PKK Dersim Eyaleti Askeri Konseyi" imzasını kullanarak "Yurtsever Dersim Halkına; 'Sol Maskeli Eşkiyaları İyi Tanıyın' başlıklı bir bildiri çıkartarak Dersim'de dağıtmış,, devrimci örgütler ve taraftarlarını bir felakete sürüklemek istemişti.

Halkalı işçilerinin direnişini asker dipçığı kıramadı

Istanbul/Ozgür Gelecek- Halkalı Akgündüz Sanayi Ürünleri Limited Şirketi'nde Disk/Deri-İş sendikasına bağlı sendikalaşmayı işyerlerine getirmek isteyen işçi 28 Ekim '93 tarihinde işten atıldılar. İşveren İsmail Akgündüz işçilerin örgütlülüğünü bozguna uğratmak için attığı 4 işçiyi geri alıyor. Bunun üzerine işçiler arkadaşlarının işten atılmasını protesto etmek için 1-2 Kasım'da yemek ve iş bırakma boykotu yapıyorlar. İsmail Akgündüz tekrar атаға geçerek gözüne kestirdiği 16 işçiyi önceden haber vermeye gerek duymadan işten alıyor. İşçilerin bordrolarının arasına ihbamameyi sıkıştırarak işçiyi imzalatmaya çalışıyor; fakat bu girişimleri de başarısızlıkla sonuçlanıyor.

İsmail Akgündüz direnişi bu şekilde kıramayacağını anlayınca gözüne kestirdiği, daha önceden "en iyi işçilerim" dediği 16 kişiyi işten atmasıyla asıl direniş başladı. Eski SHP milletvekili olan, şimdi ise işverenin mali müşavirliğini yapan Mehmet Ali Eren karakola giderek polisten yardım istiyor. İşverinin işçiler tarafından işgal edildiğini, işyerine zarar verdiklerini, camları kırıldıklarını ve atılan 16 işçiden şikayetçi olduklarını anlatması üzerine işyeri birden bire beş taksit dolu sivil ve bir jip dolu jandarma ile çevreleniyor. Fabrikayı sararak güya işgale karşı işgalle cevap veriyorlar. İşçi Hüseyin olayı şöyle anlatıyor: "Askeri darbe oldu sandık. İnsanların çoğu suların içinde sürünüyor. Tam bir savaş alanına dönmüştü. Rezil bir durumdaydık. Birçok arkadaşımız tartaklandı ve dipçiklendi. Mehmet Kavasoglu ve Ozcan Tolun arkadaşlarımız ağır yaralandı. Hastaneye kaldırmak zorunda kaldık. Kısacası işveren hem bizi işten atıyor, hem de bir güzel dövüyordu."

İşverenin şikayetçi olduğu 16 kişiyi işçiler kenetlenerek polise verince, işveren polise giderek bir yanlış anlaşılma olduğunu ve şikayetçi olmadığını anlatıyor. Polisler

İşçilerin ortak mücadelesini demir parmaklıklar ayırmaya yetmiyor.

de Mehmet Ali Eren'in söylediği gibi bir işgal olayının olmadığını görünce geri çekiliyorlar. Patronun yeğenleri ve köylüleri dışındaki 230'a yakın işçi, arkadaşları işe alınana ve ellerinden alınan hakların geri verilmesine kadar tezgah başında çalışmama boykotu yapacaklarını belirtiyorlar. İşveren acizliğini en açık şekilde gösteriyor. İsmail Akgündüz fabrika içindeki işçilerin, fabrika dışındaki atılan 16 işçiyi desteklememesi için kapıları kilitliyor. Buna rağmen işçiler örgütlü mücadelelerini yükseltmeye devam ediyorlar. İşçiler diyaloglarını hapishaneyi andıran fabrika kapısından sürdürüyorlar.

Bu olaylardan sonra işçiler, İsmail Akgündüz ve müdürün silahlı dolayışığını söylüyorlar. İşveren işçilerin tüm haklarını gasp etmiş durumda; 4 ikramiyeyi 3'e düşürmüş, her ay verilen maaş çeki artık verilmiyor, daha önceden üç ton kömür yardımı yapılıırken şimdi 1,5 milyon lira kömür yardımı yapılıyor.

Akgündüz daha önceden "Size fabrikanın yanına ev yaptıracağım.

Yol sorunu da çekmezsiniz. Evden işe, işten eve gidersiniz." derken bile kendi cebini düşünüyordu. Mehmet Erdem bu konuda şunları söylüyor: "Aslında amacımız daha fazla çalıştırmak. Evimizin yakın olduğunu da bahane ederek sabahlara kadar çalıştıracaktı. Şimdiden bunu bize zaten yapmaya çalışıyor. Akgündüz, 'Ne gerek var, eve gitmeyin. Gidip de karınızla kavga edeceğinize burda çalışın' diyor".

Mehmet usta, biraz da dalga geçerek Akgündüz'ün hayatını da anlatmayı ihmal etmiyor, "Daha önceden birlikte küçük bir işletmede yine bağışsak işinde çalışıyorduk. O sıralar üniversiteyi bitirdi ve çalıştığı fabrikaya müdür olarak getirildi. Ne yaptıysa o zaman yaptı. Ordan çaldı, burdan çırpıtı. İşçiyi içinde gösterip maaşını cebine attı ve bu koca fabrikayı kurdu. Kendi işyerinde hırsızlık olaylarının neler olacağını bildiğinden buraya yeğenlerini koydu. Bu adam aslında tecrübeli de nasıl böyle aptallıklar yapıyor anlamıyorum. Biz daha önceden de çalıştığımız yerde

eylenler yapmış ve istediklerimizi yaptırmıştık. Şimdi geçmiş tecrübelerinden ders alması gerekir."

İşveren işçiyi her anlamda iligine kadar sömürmeye devam ediyor; fakat işçiler bu sefer oyuna gelmeyecekler. 240 işçi çalıştırılan fabrikada 60 işçi sigortasız. Bunların içinde 3-4 yıllık olanlar da var. İşveren çocuk işçilere "Siz küçüksünüz, sigorta yapamayız" derken şimdi bütün işçileri sigortalıyor. İşçiler işverenin amacını bildiğinden sigorta olmuyorlar. Amaçları işvereni zor duruma sokmak. Buna rağmen işveren sahte imzalarla tüm işçileri sigorta yaptı. Çocuk işçilere ceplerinde (resim çekilmeye bile) paraları olmadığından 100'er bin lira vererek çocukların hepsini sigortalıyor. Bu olayda işçilerin tek şanslı yanı Akgündüzler'in bağışsak işinde tek fabrika olması ve tüm dünyaya pazarlanması. Bu yüzden de işçi en büyük silahı olan üretimi çok rahat bir şekilde kullanıyor.

Atılan 16 işçi yağmur ve soğuşa rağmen halaylar çekerek direnişlerini sürdürüyorlar. İşçiler üşüdüklerinde ise servis arabalarında ısınıyorlar. Son olarak servis arabalarının da gelmemesi üzerine dermeçatma bir çadır yaptılar. Fabrika içindeki işçiler de fabrika kapısının diğer tarafında halay çekiyorlardı. Atılan işçilerden ayrı olmaları direnişlerindeki coşkudan birşey kaybetmemiş.

İsmail Akgündüz şimdi işçiyi galeyana getirerek işten amayı düşünüyor. İşçilere 10 günlük ücretli izin çıkarıldı. 40 işçinin de işten atılacağı lafları dolaşıyor. İşveren bu söylentileri gözdağı vermek için çıkarıyor. İşçiler İsmail Akgündüz'ün ne yapmak istediğini bildiklerinden savcılığa suç duyurusunda bulunacaklarını belirtiyorlar.

Bu arada gazetemiz baskıya girerken, işverenin yasadışı lokavt ilan ettiğini, işçilerin de olayı protesto etmek için fabrika önünde bir basın açıklaması yaptıklarını öğrendik.

Kayseri'de seyyarlara yoğun baskı

Kayseri/Ozgür Gelecek- ANAP'lı Belediye başkanı Şevket Bahçecioğlu'nun Melikgazi sınırları içerisinde seyyarlara karşı savaş başlatması üzerine 150'ye yakın seyyar satıcı yolları da yer yer keserek Melikgazi belediye binasına kadar yürüdüler. Bahçecioğlu, Kayseri'nin merkez ilçesinden Melikgazi ilçesinin sınırları içerisinde hiç bir seyyar bırakmayacağını daha önce söyleyerek seyyarlara tehdit etmişti. Seyyarlarda bu tehdit ve baskılarla yılmayacaklarını, tek ekmek kapılarının bu satışlar olduğunu, sonuna kadar direnerek mücadele edeceklerini söylediler ve satışlarına devam ettiler. 20 Ekim günü zabıtalara, polislerle birlikte sabahın köründe gelip, seyyarların arabalarını kamyonlara yüklediler. Satıcılar arabalarını almak için müdahale ettilerse de alamadılar. Çünkü polisler tarafından da "korumaya" alınmışlardı. Bu arada arabalar götürüldükten sonra, toplanarak Belediye binasına kadar yürümeye karar verdiler.

Yürüyüşe başlayan seyyarlara polis müdahale edip, tehditler savurduysa da dinleyen olmadı. Toplu halde yer yer yolları da keserek Melikgazi Belediye binasına kadar yürüdüler. Yürüyüş sırasında zabıta ve polisi telaş sarmıştı. Çünkü seyyarlar "ölmek var dönmek yok" diyorlardı. Birisi; "Yıllardır süren bu seyyarların sorununu çözmek için bugüne kadar hiçbir zaman uğraşmamış, her üç ayda bir zabıta polislerle birlikte saldırır, arabalarımızı, terazilerimizi, malmızı alıp götürür, tekrar biz satışa başlarız. Çünkü burası bizim ekmek kapımızdır" diyerek gerçek durumu ve çözümsüzlüğü ortaya koyuyor, "Yani bir seyyar yerinden ederek seyyarlık sorunu veya bir gecekonduyu yıkarak, gecekondu sorunu çözülemez. Çözüm ancak iş se ise ev vererek sorun çözülür" diyor bir başkası.

Bir seyyarın polislerle tartışması sırasında, polis diyor ki, "Biz görevimizi yaparız, sizin işiniz devletle değil, belediyeyledir".

Çok doğru. Eğer seyyarın muhatabı belediye ise neden polis yürüyüş yapılmasına karşılık? Öyleyse seyyar yürümek istiyorsa yürüsün, sorunu da kendisi çözsün.

Rusya'dan gelip satış yapmak isteyenlere yer verilirken Kayseri'deki seyyarlara yer verilmiyor. Yer vermediği gibi Hal çıkışında her birinden 30-100 bin arası değişen, para da alınıyor.

Bir satıcı, arabalarının sabahın köründe götürülmesini hırsızlık olarak nitelendiriyor. Belediye binasının önünde toplanan seyyarlar temsilci seçerek Belediye Başkanı Şevket Bahçecioğlu ile görüştüler. Ama başkandan hiç taviz yok. Çünkü emir Vali'den gelmiş(!)

Tabii seyyarları ekmeklerinden eden Belediye Başkanı, ikinci gün, market, dükkan ve tuhafiyelerden teşekkül ederken. Bir satıcı, Belediye Başkanın marketlerden rüşvet aldığı için kendilerine kıydıklarını söylüyor.

İKİ SEYYAR SATICI TUTUKLANDI

Artık sıra diğer bölgelerdeki seyyarlara gelmişti. Melikgazi sınırları içerisinde Han Camii önünde satış yapılan arabaların kaldırılması istenmiş. Arabalarını kaldırmayacağını söyleyen esnaf satışlarına devam etmiş. Bu arada zabıtaıyla aralarında tartışma çıkmış, çıkan tartışma karşılıklı saldırıya dönüşmüş. Olaya müdahale eden polis, 4 kişiyi gözaltına aldı. Mahkemede "zabıtaya saldırmışsınız" gerekçesiyle iki satıcı 25 Ekim'de tutuklandı.

Bordroda devlet terörü

Haber Merkezi- KDV zamlarının yürürlüğe girmesiyle beraber bordroların maaşları devlet tarafından bir kez daha tırpanlandı.

Mal alıp satan komprador sanayici ve tüccarlar enflasyonun farkını fiyata eklerken, enflasyon çalışını yakıyor.

1 Kasım'da yürürlüğe giren KDV zammından zarar görmek istemeyen İstanbullular, hafta sonunda marketleri doldurdular. Yılbaşında 5 milyon brüt maaş olup da eline 2 milyon 892 bin lira geçen çalışan, bugün 2 milyon 371 bin lira alıyor. 8 milyon maaş olan, yılbaşında 5 milyon 22 bin lira alırken şimdi maaşı, 3 milyon 946 bin liraya düştü.

Bütün bunlar olurken ABD'de önde gelen gerici dergilerden Newsweek'e açıklama yapan Çiller: "Göreceksiniz bakın... Başkan Clinton bana asık olacak" diyordu. Demirel ise 70. doğum yıldönümünü İspartaevi'nin açılışıyla beraber kutluyor; yedi katlı doğumünü pastasını besmeleye keserken: "Kendimi 20 yaşında hissediyorum." diyor.

Devletin bordro kesintilerinin % 58 oranında olduğunu ifade eden maliye yetkilileri "1994'te acil gelirlere ihtiyaç var. Hükümet çalışanın aldığı 3-5 kuruşluk vergi iadesini de çok gördü. 1994 bütçesine ödenek koymayarak gelecek yıl vergi iadesini kaldırmayı planladığını açığa vurdu." dedi.

Polis'in silah kullanmasına rağmen, Küçükçekmece işçileri taşeronu engelledi

Istanbul/ Özgür Gelecek- 5 Kasım günü Küçükçekmece Belediye yönetiminin taşeronlaştırma girişimine işçiler polis engeline rağmen müdahale ettiler. Bir süredir taşeronlaştırmayı gündeme getiren Belediye Başkanı Ali Rıza Gürkanat'ın bunu somutlama iste mi işçiler tarafından engellendi.

İşçiler gerginliğin bir gün önceden başladığını anlatıyorlar: "Perşembe akşamı işveren taşeron müteahhiti getirdi. Zabıta vasıtasıyla halka anons yapılarak 'Araçlarınızı çekin, çöp toplanacak. Belediye işçileri bunu engelleyebilirler. Müdahale edin' denildi. Anons arabalarına temizlik işçileri ile işçi komiteleri müdahale ederek, anonsu engellediler. Bunun üzerine arabalarını geri çeken zabıtalara anonsa devam edemediler." İşçiler o gece taşeronun çöpleri toplayacağını anlamışlardı. Geç saatlere kadar bekledi işyerlerinde. Polis gözetiminde taşeron firma çöpleri toplamaya başlayınca işçiler müdahale ettiler. Polis 16 kişiyi gözaltına alırken, müteahhit geri çekildi. Bir iki araba çöp alabilmişlerdi bu sırada. İşçiler bir iki saat sonra bıraktıldı. Ertesi gün, yani 5 Kasım günü belediye önüne işçiler toplanmaya başladı. Bu arada taşeron firmanın işçileri ve kamyonları da belediyenin önüne geldiler. İşçiler kamyon söforleriyle konuşarak eylem kırıcıları yapmalarını ve gitmelerini istemelerine rağmen, taşeron işçileri ve söforleri toplanıyor. Belediye işçileri taşeron işçileri tartış-

İşçiler haklarını kopara kopara alıyorlar.

şırken polis yere ve havaya ateş açarak olaya müdahale etti. Müteahhit işçileriyle, belediye işçileri arasında duran polis bir müdahalesine alırmayan işçiler polis engeline aşarak müteahhitin işçilerini tartakladılar. Polis tekrar ateş açtı. Üç kez aralıklarla 15, 16 kez ateş açan polisin üstüne işçiler yürürken "Taşeronu Hayır", "Özelleştirmeye Hayır", "Yaşasın İşçilerin Birliği", "Baskılar Bizleri Yıldırılmaz" sloganlarını haykırıyorlardı. Taşeronun taşeron işçileri kaçınıp başladığında, belediye işçileri

dağılmayarak yere oturup, taşeronu protesto ettiler. Polis, yere oturan işçilerin etrafını sardı. Bu arada işveren işyeri temsilcilerini görüşmeye çağırdı. Temsilcilerin "Taşeronu geri çekin" talebine işveren olumlu yanıt verince, işçiler belediye önünden ayrılarak işyerlerine dağıldılar.

İşçiler görüşmemizde temizlik işlerinin taşeronlaşmasına karşı olduklarını söylediler. Ve haklı olarak soruyorlar: "Taşeronu para bulup işveren, işçiyi neden bulamıyor?"

“Sosyalist basın, düzeni teşhir etmeli”

Ankara/Özgür Gelecek- Ankara Devrimci Sosyalist Basın Platformu, 30 Ekim günü “Sosyalist Basının İşlevi ve Sorunları” konulu bir panel düzenledi.

Panelde, platformda yeralan Direniş, Devrim, Odak, Kurtuluş, Özgür Halk ve Partizan dergilerinden birer konuşmacı katıldı. Panelin yöneticiliği, Özgür Gündem temsilcisine verildi.

Özgür Gündem temsilcisi, devrimci sosyalist basına yönelik saldırıların, kurşunlama ve hançerleme boyutlarına geldiğini işaret ederken; basın özgürlüğünün burjuva boyalı basını için geçerli olduğunu belirterek şöyle devam etti: “...Ekonomik anlamda çok güçlü olan boyalı basın dediğimiz gazeteler, basın özgürlüğünü çok rahat kullanıyorlar. Ama nasıl?”

Bu gazeteler halka verdikleri haberlerde doğru habercilik anlayışını izlememekte, özellikle de insanları düzeysiz okurlar haline getirmektedir. Dikkat edilirse haberlerin birçoğunda insanların kişilik haklarına saldırı vardır. Çamur at izi kalsın politikası güdülmektedir... Basının hür olmasından egemen sınıflar şunu anlıyor: Yalancılık veya resmi ideoloji doğrultu-

sunda yayın yapmak ve toplumu niteliksiz bir hale getirmek. Bir de özgürlük kapalı kapılar ardında; devletle boyalı basın arasında kredi alışverişinde var. Bırakın diyoruz herkes her istediğini söylesin. Baskı yaptığınız sürece merakı gideremezsiniz.”

Direnış dergisi adına konuşan Arzu Karayünlü; sosyalist basına yönelik saldırılarla, ülkenin içinde bulunduğu ekonomik ve politik durum arasında bağlantı kurarak, sosyalist basına yönelik baskıları emekçi halka ve Kürt halkına yönelik baskıların bir yansıması olarak değerlendirdi. Karayünlü, polislerin gerici gazeteleri satmasına işaret ederek “Çok çarpıcı bir örnek yaşıyoruz. Bugüne kadar devletin polisi hep gazete toplar, kitap yakardı. Geldiğimiz noktada devletin polisi hem gazete topluyor, gazete yakıyor, hem de gazete satıyor. Polis hangi gazeteleri topluyor? Polisin sattığı tabii ki devletin gazeteleridir.” dedi.

Kurtuluş dergisi adına konuşan Gültekin Akarca “Sosyalist basının sorunlarını biraz da sosyalistlerin sorunları düzleminde ele almak gerekir” derken, sorunları “Gündemimizin, hareket alanımızın devlet

tarafından belirleniyor olması ve egemenlerin tahammül sınırları içinde kalıyor olmamız” şeklinde özetledi. Akarca, “Sosyalist basın olarak bu düzenin teşhirini ne kadar yapıyoruz? Gündemi ne kadar belirliyoruz? Birçok dergiyi hemen hemen bir öncekinin tekrarı olarak görüyorum.” dedi.

Partizan adına konuşan Memik Horoz “Bizim ekonomik kaynağımız, siyasi kaynağımız, gücümüz herşeyimiz emekçi halktan geliyor. Onun içindir ki halka gerçekleri götürmek, emperyalistlerin, kompradorların gerçek yüzlerini teşhir etmek, oyunlarını boşa çıkarmakla yükümlüyüz.” dedi. Memik Horoz, sosyalistlerin kendi aralarındaki demokrasiye ilişkin olarak şunları söyledi: “Sosyalistler olarak biz birbirimize ne kadar demokrasi tanıyoruz? Birbirimizin söz hakkına ne kadar saygı duyuyoruz? Birbirimizin çalışmalarına ne kadar destek oluyoruz? Biz kendi içimizde konuşan toplum, özgürce tartışan ilişkiler yaratamazsak, burjuvaziye karşı yapacağımız eleştirinin pek önemi kalmaz. Kendi içinde tutarlı olmayan eleştiri, başkalarının çifte standartçılığını da yeterince teşhir edemez

Devletin sosyalist basın üzerindeki baskılarını teşhir ederken, devrimin, sosyalizmin, demokratik halk devriminin propagandasını yaparken kendi içimizde de engellerle karşılaşırıyorsa, devlete karşı yapacağımız ajitasyon-propagandanın bir ayağı topal kalır.”

Memik Horoz, Özgür Gelecek Devrim muhabirinin PKK tarafından tehdit edilmesini örnekleyerek, sosyalist çevrelerin buna sessiz kaldığını belirtti. Ardından “Faşizme karşı direndiğimiz gibi, dost bildiklerimize karşı da direnirsek sonuçlar çok vahim olur.” dedi.

Odak dergisi temsilcisi “Halka gerçekleri götürerek düzeni teşhir etmek, kitleler içinde devrimci dünya görüşünü, devrimci ahlakı yaymak, sosyalist basının görevidir. Sosyalist basın, özgürlük mücadelesinde halkın yolunu aydınlatmaya çalışır. Sosyalist basın koleleştiren, çürütülen, yozlaştırılan insanlığın vicdanını dile getirmeye çalışır.” derken, bazı devrimci dergilerin dar grupçu, provokatif yayın anlayışlarını eleştirdi.

Özgür Halk adına konuşan Aslan Türk “Devrimci yurtsever sosyalist basının sorunları ortaktır ve sorunlar iki yönlüdür. Birincisi,

sosyalist basının kendinden kaynaklanan eksiklikler, yetmezlikler. İkincisi sistemin, rejimin dayattığı baskılardır. Bugün sistem medyanın aracılığıyla ayakta durmaktadır. Eğer çürüten sistem medya ile ayakta duruyor ise ve medya onlar için bu kadar önemli ise; sosyalistler için, yeni bir yaşam yaratmak isteyen anlayışlar için de basının büyük önemi vardır.” dedi ve sosyalist basını “örgütlü, aydın hareketi olmalıdır” diye tanımladı.

Devrim dergisinde Haluk Savaş, “Kendisini sürekli tekrar eden sosyalist yayınlar kapatılmalıdır. Bunda yarar vardır. Çünkü dünyayı dönüştürmede pek etkisi kalmamıştır.” dedi. Savaş, “Geçmişte sosyalist yayınların düştüğü belli tutarsızlıklar vardı. Ancak gelinen süreçte sosyalist yayınların olgunlaştığını düşünüyorum.” şeklinde görüş belirtti.

Panelde ortak çalışmaların, platformların oluşturulması ve saldırılara daha güçlü karşı çıkmanın zorunluluğundan bahsedilirken, platformda olmayan devrimci dergilere de çağrı yapıldı.

İHD “Düşünceye ve Basına Özgürlük Kampanyası” başlattı

İstanbul/Özgür Gelecek-İHD “Düşünceye ve Basına Özgürlük Kampanyası” başlattı. 4 Kasım günü basına verilen

brifing başlayan kampanya yaklaşık iki ay sürecek. Gazeteci, yazar, yarıncı, hukukçu, sanatçı, parti ve demokratik kitle örgütlerinin çağrılı olduğu brifing 5 kişilik katılımı

İstanbul Tabipler Odası Salonu’nda gerçekleştirildi.

İHD Yönetim Kurulu üyesi Av. Yüksel Hoş yaptığı konuşmada, İHD’nin kuruluşundan bu yana düşünce özgürlüğünün yasaklanması yönünde çaba sarfettiğini belirterek “Terörle Mücadele Yasası”ndaki son değişiklikler savunma hakkı dahil, olay ve olguları yansıtmama yasağını getiriyor. Demokratik olmayan bu uygulamaya sessiz kalmamak gerekiyor” dedi.

İHD, Kültür Komisyonu’ndan Tekin Özoğlu da kampanya boyunca yapılacak etkinlikleri açıkladı. Düşünce ve anlatım özgürlüğü zeminindeki hak ihlalleri, gazetecilere yönelik baskı ve yasaklar, muhalif basına yönelik baskılar ele alın-

ca. İmza kampanyaları, gösteriler ve toplantılar düzenlenecek.

Kampanya çerçevesinde cezaevindeki düşünce suçluları ziyaret edilecek, baskı ve yasaklarla karşılaşan muhalif yayınlar elden satılacak, düşünce suçlularının serbest bırakılması, 3713 sayılı yasanın kaldırılması ve TBMM düzeyinde girişimlerde bulunulacak” dedi.

Kampanyanın kapsamı açıklandıktan sonra dia gösterimine geçildi. Basına ve düşünceye uygulanan baskıyı işleyen gazete yazıları ve düşünce “suçlularını” konu olan dia gösterimi sırasında okunan basın açıklamasında ülkeminizin uluslararası kamuoyunda Yugoslavya’dan sonra gazeteciler için en tehlikeli bölge sayıldığı açıklana-

rac; “Ocak ‘92’den bu yana tam 17 gazeteci öldürüldü” denildi. Daha sonra bir konuşma yapan gazeteci-yazar Ragıp Zarakolu; “toplular kıyımı ve gazeteci öldürmede birinci sıradayız. Bütün basın kuruluşları suskun. 3713 sayılı kanun ağırlaşarak yerinde duruyor. Birkaç yıl önce protesto için basın camiası sokaklara dökülüyordu. Şimdi ise ses yok. Devlet bunu başardı. Bu tehlikeye karşı elele vermeliyiz.” dedi

Sosyalist basından söz alan gazeteciler, baskıları kınayan konuşmaları yaptıktan sonra brifing sona erdi.

Kampanya çerçevesinde 6 Kasım’da bir basın açıklamasında yapıldı: “Son 3 yıldır öldürülen gaze-

teciler, yazar sayısı 20, -Gazeteci ve yazarlara verilen hapis cezası 290 ay, -Dava açılan yayınlar için istenilen hapis cezası 800 yıl, -Toplatılan gazete ve dergi sayısı 294,

-Son üç yılda yargılanan kitap sayısı 80,

-Gazeteci ve yazarlara verilen para cezası 5 milyar olduğu belirtilerek, bizler bu topraklarda yaşayan insan hakları savunucuları olarak bu tablodan utanç duyuyoruz” denildi.

İki ay sürecek kampanyaya devrimci-demokrat insanların duyarlı olmasının yakıcı önemini kavramak zor olmasa gerek.

Nil Pınar Arın: Gereksiz tutsak

İstanbul/Özgür Gelecek- 2 Kasım günü İstanbul DGM’de, örgüt üyeliği iddiası ile yargılanan Nil Pınar Arın hakkında açılan davanın 3. duruşması yapıldı. Tanık olarak, Nil Pınar Arın ve Mehmet isimli arkadaşına evi kiralayan yaşlı bir kadın ile kızı, hakim tarafından sorular sorularak dinlendi. Duruşmada, Nil Pınar Arın da hazır olarak bulundu.

Evi kiralayan yaşlı kadın, aslında kiralık evlerinin olmadığını, ancak acıdığı için kendilerini karı-koca olarak tanıtan Pınar ve Mehmet’e evi kiraladığını söyledi.

Evi kiralayan yaşlı kadının kızı ise hakim tarafından sorulan “Pınar’ı tanıyor musun?” sorusuna “Evet. Tanıyorum.” yanıtını verdi. Ancak bundan sonraki soru dikkat çekiciydi: “O zaman da ismi Pınar mıydı?” Tanık bu soruya “Evet Pınar’dı” cevabını vererek DGM’yi rahatlatmış (!)

Hakim, sorularında özellikle

Mehmet isimli şahsın üzerinde durdu. Polis, olaydan sonra evsahibi kadının kızına bir albüm göstererek, Mehmet’i teşhis etmesini söylemişti. DGM tarafından bu konu oldu bittiye getirilerek, mahkeme tutanağına “tanık, Mehmet’i teşhis etti” şeklinde geçirilmişti. Ancak, Nil Pınar Arın’ın avukatı Mihriban Kırdök’ün “Tanığa sorulmasını istiyorum. Kendisi Mehmet’i polis albümünden kendi kendine mi bulmuştur, yoksa polis tarafından ‘işte bu mu?’ şeklinde gösterilmiş midir? ‘talebi üzerine, tanık çağrılarak soru soruldu. Bunun üzerine tanık, ‘Ben albümden aradım ama bulamadım. Sonra bana bir resmi göstererek ‘Bu mu?’ dediler. Ben de benziyor dedim. Hatta gösterilen resmin orada bulunan polislerden birine de benzediğini söyledim.” dedi.

Tanıklara sorulan sorulardan birinin cevabı tutanağa geçirilirken yine bir daha soruldu. Hakim, Pat-

lama olayı anında nerede olduğunu evsahibinin kızına sordu. Tanık ise, tüp patladığını sandığını ve çocukları emin bir yere götürdükten sonra aşıya inip Pınar’a baktığını söyledi. Hakim’in “Peki Mehmet orada mıydı?” sorusuna tanık da “Evet oradaydı. Orada duruyordu.” şeklinde cevap verdi. Bu cevap üzerine hakim, yazıcıya dönerek “Yaz:... Mehmet orada şaşkın şaşkın duruyordu.” ifadesini yazdırdı. Ancak tanık “Ben ‘şaşkın şaşkın duruyordu’ demedim. Orada duruyordum dedim.” deyince tutanak düzeltildi.

Daha sonra, Arın’ı Aksaray Vatan Hastanesine götüren şoförün de tanıklığına başvuruldu.

Son olarak söz alan sanık avukatı Mihriban Kırdök: “Tanıkların anlattığından şu sonuçlar çıkmaktadır: Müvekkilem, arkadaşına ev bulmak amacıyla sınırlı olarak çevreye yollanmış, kendisini Mehmet’le karı-koca gibi göster-

miştir. Ancak, üniversitede okuduğunu, babasının doktor olduğunu, ismini vs. doğru söylemiştir. Müvekkilem yeterince acı çekmiştir. Söz konusu evin mutfağından çıkarken ayağı tabureye takılarak bombanın üzerine düşmüş ve bir eli sakatlanmıştır. Kendisinin ifadesinden de anlaşılacağı gibi, müvekkilemin anlatımlarıyla tanık ifadeleri birbirine uygundur. Müvekkilem, ben yargıya yardımcı olması noktasında ısrar ettiğim halde, Mehmet isimli şahsın hakkında hiçbir ifade vermemiş, ısrarlarım “Lütfen ısrar etmeyin. Bu ülkede yargısız infazlar yaşanmaktadır” şeklinde cevap vermiştir. Bu noktada da müvekkilemin cezalandırılması düşünülemez. Çünkü susma hakkını kullanmıştır. Tahliyesini talep ediyorum.” dedi.

Ancak DGM, Nil Pınar Arın’ın tutukluluğunun devamına ve duruşmanın 14 Aralık 1993 gününe ertelenmesine karar verdi.

Nil Pınar Arın

Başkan Mao'nun 100. doğum

Zıtların Birliği: Mao Zedung, bütün yaşamı boyunca bilime soğukkanlılık ve cesaretle yaklaşmıştır. Gerek Çin devriminden önce, gerek sonra olsun, Engels'in bir eksikliği veya Stalin'in bir yanlışını görmüşse bunların üstüne gitmekten çekinmemiştir. Bir bütün olarak proletarya biliminde gördüğü eksikliği veya yanlış düzeltmekten korkmamış ve proleter devrimci bir cesaretle düşüncelerini savunmuştur.

"Eskiden diyalektiğin üç büyük kanunu olduğu söylenirdi, sonra Stalin dört kanun olduğunu söyledi. Benim görüşüme göre sadece bir temel kanun vardır, o da **çelişme kanunudur**. Nitelik ve nicelik, olumlu ve olumsuz, dış görünüşle, öz, içerik ve biçim, zorunluluk ve özgürlük olasılık ve gerçek vb., bütün zıtların birliği durumlarıdır." (abç)

Diyalektik yöntemin dört kanununu bir anımsayalım.

1-) Herşey birbirine bağlıdır, ilişkili bir bütünlüktür.

2-) Her hal, hareketli bir değişme ve gelişme halidir.

3-) Niceliksel birikimler bir sıçrama ile niteliksel dönüşümler yaratır.

4-) Her bütün, başından sonuna kadar bir çelişkiler yumağıdır.

Mao Zedung ne diyordu: "Benim görüşüme göre sadece bir temel kanun vardır, o da çelişme kanunudur." Hayatın hangi alanında olursa olsun doğada, toplumda ve bütün evrende gelişmenin nedeni, şeyin özünde yatan çelişmelerdir. Çelişmesiz hiçbir bütün gösterilemez. Ve herşeyde belirleyici olan iç çelişmelerdir. İnsanın biyolojik yapısından tutun, bir molekülün yapısına kadar niceliğin niteliğe dönüşümü, şeyin hareket halinde değişimi ve gelişimi, şeyin özünde çelişkiler olmasına ve bu çelişkiler arasında sonsuz bir mücadele olmasına karşın bütünlük içinde bulunması tek bir temel yasayla açıklanabilir. Bu da Mao Zedungun üstünde ısrarla durduğu çelişme yasasıdır. Diğer bir deyişle özünü karşıtların mücadelesinden alan zıtların birliği kanunudur.

Bu yasanın önemini, Mao Zedung özellikle parti ile ilgili düşüncelerini kaleme aldığında şöyle belirtiyordu: "Parti içinde durmadan farklı türden fikirler arasında zıtlık ve mücadele meydana gelir. Bu, toplumdaki sınıflar arasındaki ve eski ile yeni arasındaki çelişmelerin parti içindeki bir yansımasıdır. Eğer parti içinde çelişmeler ve bu çelişmeleri çözmek için verilen mücadeleler olmasaydı, partinin hayatı sona ererdi." (abç)

Ve Çizginin Uzlaşması Değil, Mücadelesi

Diyebiliriz ki Mao Zedung'un bütün hayatı komünist partisinin içinde geçmiştir. Gençlik yıllarında parti örgütlenmesine katılmış ve ölene kadar partinin hemen hemen bütün kademelerinde görev almıştır. Mao Zedung, diyalektik yöntemin rehberliğinde çelişmesiz hiçbir bütünlüğün olamayacağı gerçeğinden hareketle bizzat komünist partisinin içinde çelişmelerin bazı hallerde uzlaşmaz hale geldiğini onlarca kez görüyor. Bunun için parti içinde verilecek ideolojik mücadeleye gayet önemle değiniyor.

"...bugünkü 1 milyon 200 bin üyemizin büyük çoğunluğu köylülükten ve küçük burjuvazinin diğer kesimlerinden gelmektedir. Bu yoldaşların devrimci coşkuluğu hayranlık vericidir. Ve bu yoldaşlar Marksist eğitimden geçmek istemektedirler. Ama kendileriyle birlikte partiye, Marksizmle uzlaşmayan ve onunla asla uzlaşmayacak olan fikirler getirmişlerdir. Aynı şey partiye 1937'den önce girenler için de geçerlidir. Bu, son derece ciddi bir çelişme, son derece büyük bir güçlük doğurmaktadır." (abç)

Yığınların örgütü olan komünist partisine, yığınlarla beraber gelen ideolojik saplantılar da giriyor. Ve bu kaçınılmazdır. Çünkü söz konusu edilen dar bir grup veya bir avuç profesyonelden oluşan bir tim değil, milyonların katıldığı örgütlendiği geniş bir partidir. Parti içine; proleter ideolojiye düşman ideolojilerin de sızabildiğini gören Mao Zedung, SBKP tarihini itina ile inceliyor ve aynı tehlikeyle SBKP'nde karşı karşıya kal-

dığını (hem de defalarca) görüyor. Ve Mao şu aktarmayı yapıyor: "SBKP (B) Tarihi Kısa Ders'in Sonuç bölümünün dördüncü maddesinde belirtildiği gibi, düşmanlar ve düşman ideolojisi sık sık parti içine sızar." (abç)

İki cephede birden savaşın üzerinde sık sık duran Mao Zedung, düşünsel olarak robotlaşmış bir partinin halka hiçbir şey vermeyeceğini söylüyor ve yukarıda yaptığımız alıntıya şöyle devam ediyor: "Parti içinde, proleter ideoloji ile proleter olmayan ideolojiler (küçük burjuvazinin) ve **hatta toprak ağası sınıfının** ama genellikle küçük burjuvazinin ideolojisi, yani Marksist ideoloji ile Marksist olmayan ideolojiler arasındaki çelişmeyi çözdüğümüz ya da çözme süreci içinde olduğumuz için, partimiz, (tam olmamakla birlikte) eşi görülmemiş ideolojik, siyasi ve örgütsel birlik içinde büyük ve kararlı adımlarla ilerleyebiliyor."

Partinin, fikir ayrılıkları şeklinde oluşan çelişmelerle dolu olduğuna ve parti içi mücadeleler sonucu partinin gelişip büyüdüğü-

ne, Mao'dan öncekiustalar, özellikle yoğun olarak Engels ve Stalin de değinmektedir. Stalin konuyla ilgili olarak şöyle der: "... partimizin tarihinin, parti içi çelişkilerin mücadelesinin tarihi olduğu, bu çelişkilerin aşılmasının ve bu çelişkilerin aşılması temeli üzerinde, partimizin derece derece güçlendirilmesinin tarihi olduğu, kuşkusuz söylenebilir."

Her Ayrılık Bir Çizgi midir?

Tabii ki çizgiden kastedilen sosyal hayatın gündelik, pratik sorunları ya da basit ve ilkesel olmayan politik sorunlar üzerine çıkan fikir ayrılıkları değildir. Bunlar bir komünist partisi için sorun olarak öne sürülemez. En basit bir fikir ayrılığı bile nihayetinde bir sınıf sorununa tekabül eder gerçeğinden hareketle, bu basit fikir ayrılıklarını çizgi olarak değerlendirmek parti birliğine düşmanca bir tutumdan öteye geçemez. Bu işlenmemiş "suç"tan dolayı kişiyi haksızca cezalandırmak anlamına gelir ki gönüllü birlik temeli üzerinde yükselen parti disiplinine vurulan büyük bir darbe olur.

Parti içindeki fikir ayrılıkları bu kadar masum olmayabilir. Parti içinde onun programına karşı muhalefetin belirli bir kategorisi de fikir ayrılıklarının sapmalar düzeyinde ortaya çıkmasıdır.

Sapma bir çizgi midir?

Kesinlikle değildir! Sapmayı çizgi olarak tanımlayabiliriz. Evrimini henüz tamamlayamamış, çizginin prototipi de diyebiliriz. Ama kesinlikle bir çizgi diyemeyiz. Çünkü, kısa süreli bir ideolojik mücadeleyle sapmanın üstesinden gelinir ve sapma düzeltilebilir.

Aynı olduğu için Mao'nun tanımını koymuyoruz. Lenin, sapmayı şöyle tanımlıyor: "Sapma" dediğimizde, bununla kesin olarak biçime sokulmamış, mutlak ve tümüyle belirgin olmayan, ancak partinin değerlendirmesini yapmaktan vazgeçmeyeceği politik bir yönün ilk belirtilerini gördüğümüzü vurgulamak istiyoruz."

Lenin, bir başka yerdeki sapma tanımını daha da detaylandırıyor. Daha açıklayıcı olan bu sapma tanımı ise şöyle, "Bir sapma, henüz tamamlanmamış bir yöndür. Bir sapma döneltirebilir bir şeydir. Bazı insanlar yoldan biraz şaşmıştır ya da şaşmaya başlamıştır; bu düzeltilebilir. Bu, görüşüme göre 'sapma' sözcüğü ile ifade edilir. Bununla, henüz bütünleşmemiş bir şeyin ortada olduğu, meselenin kolaylıkla yoluna sokulabileceği vurgulanmaktadır; bu, ikaz etme ve sorunu tüm yönleriyle ortaya serme isteği demektir."

Belleklerden henüz silinmemiş, taze bir örnek olması bakımından, buna, proletarya partisinde ortaya çıkan en son sapma olan "seksiyonculuk" akımını emsal gösterebiliriz.

Fikir ayrılıklarının ya da parti içi muhalefetin iki kategorisini esas olarak kavramış bulunuyoruz. Bunların dışında kalan bir kategori ise çizgi kategorisidir. Bu, proletaryaya düşman olan sınıfın savunduğu ideolojik çizgidir. Bu, parti içinde burjuvazinin ideolojisini; proletaryanın ideolojisini tasfiye ederek egemen kılmak isteyen burjuva çizgisidir.

Çizgi tanımını, sapma tanımını tersinleyerek ortaya çıkarabiliriz. Şöyle ki, sapmanın aksine çizgi tamamlanmış bir yöndür. Sapmanın aksine, bütünleşmiş ve kolaylıkla ya da kısa süreli bir aktif ideolojik mücadele yöntemiyle yola getirilemeyecek bir yöndür.

Çizgi, düşman ajanlarının parti içine sızarak oluşturacağı akımdan ziyade, esas olarak parti içindeki proleter veya proletaryaya yakın sınıf ve tabakalara mensup üyelerin eğilim göstermesiyle oluşan bir olgudur. Başta halk içindeki çelişmeler olarak değerlendirdiğimiz çelişmeleri doğru bir yöntemle çözememe sonucu, bu çelişmelerin habisi bir niteliğine bürünerek netleşmesi yoluyla oluşan çizgi. Başta uzlaşır olan bir çelişmenin giderayak uzlaşmaz hale gelmesiyle oluşan çizgi.

Bakınız Mao Zedung ne diyor bu konuda: "...SBKP tarihi bize şunu gösteriyor. Lenin ve Stalin'in doğru fikirleri ile Troçki, Buharin ve diğerlerinin yanlış fikirleri arasındaki çelişmeler ilk başta uzlaşmaz bir biçimde ortaya çıkmadılar, ama daha sonra uzlaşmaz hale geldiler. Buna benzer durumlar ÇKP'nin tarihinde de vardır. Partili yoldaşlarımızdan bir çoğunun doğru fikirleri ile Cen Du-Tiu, Çang Guo-Tao ve diğerlerinin yanlış fikirleri arasındaki çelişmeler de ilk başta uzlaşmaz bir biçimde ortaya çıkmamışlardı, ama daha sonra giderek uzlaşmaz bir hale geldiler."

Bunun nesnel zemini yok mudur? Yani partili komünistlerin iradesinden bağımsız olarak önce sapma düzeyinde olan fikir ayrılıkları, çizgi haline nasıl dönüşür?

Bunun önce uluslararası bir nedeni vardır. Bu emperyalizm olgusudur. Emperyalizm bir olgu olarak varolduğu sürece, sosyalizmin dünya çapında her geri adım atışı, sosyalist ülkelerdeki veya komünist partilerindeki sağ sapmaların kısa sürede palazlanıp çizgi haline dönüşmesini sağlar.

Diğer bir nedeni ise özgüldür. Ülke çapında komünist partisinin attığı her zafer adımı, parti içindeki "sol" eğilim veya sapmaları güçlendirip çizgi haline dönüştüreceği gibi; tersi durumda, yani komünist partisinin aldığı

Parti içinde durmadan farklı türden fikirler olacak ve mücadele devam edecektir.

yılında yaşasın Maoizm!-4

ği her büyük darbe sağ eğilim veya sapmaları güçlendirip onların bir çizgi haline gelmesine yol açabilir. Bununla orantılı bir şekilde gene ülke çapında esas olarak partilerin veya sınıfların iradesinden ağımsız, nesnel bir durum olan devrimci durumun ilerlemesi veya gerilemesi aynı sonuçlara yol açabilir.

Demokratik Halk Cumhuriyetinde milli kapitalist sanayiye kısıtlamalar getirildiğinde "sol" sapmalar veya eğilimler, kısıtlamalar gevşetildiğinde sağ sapma veya eğilimler çizgi olma noktasında potansiyel tehlike olmak konumundadırlar.

Sosyalist bir ülkede ise geri ekonomik bölgelerin, köylülük ve küçük üretici alanların görmezlikten gelinmesi veya yeterince üzerine gidilememesi, aynı zamanda kol emeğinin diğer emek biçimleriyle çelişkisinin yeterince ele alınmaması "sol"; bunun aksine aynı şeyler ağır sanayi, teknolojik gelişme ve kafa emeği için geçerli olduğunda sağ sapma veya eğilimler kısa sürede palazlanarak bir burjuva çizgisi olarak ortaya çıkabilirler.

Biz burada nedenleri tek tek sıralamaya çalıştık. Yani özgül nedenler ile uluslararası nedenleri ayrı ayrı olarak ele aldık. Bir de bunların bazı tarihsel koşullarda bir çoğunun bir araya geldiğini düşünürsek, sanıyoruz ki, **ikinci çizgi niçin kaçınılmazdır** gerçeğini bir nebze olsun anlayabiliriz.

Zira iki çizgi mücadelesi teorisi, komünist partilerin nasıl burjuva partiler haline dönüşebileceğinin ahatarını bize vermekle kalmıyor, aynı zamanda sosyalist ülkelerin nasıl olup da geriye dönüş yapabileceğinin açıklamasını yapıyor.

Düşman Kılıcının İki Kenarı

Komünist partisi içinde veya sosyalist ülkede ikinci çizgiyi, (burjuva çizgisi) oluşturan nesnel nedenleri açıklamaya çalıştık. Önce basit fikir ayrılıklarından, sonra sapmalardan söz etmiştik. Çizginin ise tanımlanmasını, sapma tanımını tersinleyerek açıkladıktan sonra, şimdi en hassas noktaya gelmiş bulunuyoruz. Proletarya partisinin ve Türkiye devrimci çevrelerinin dönem dönem yoğun olarak tartıştığı ve genellikle kurguluklarla sonuçlanan hassas nokta: Çizginin iki biçimi!

Önce düşman kılıcının keskin kenarı olan, çizginin hizip biçiminden söz edelim. Marksizm'in beş klasığı de bu konuda aynı şeyleri söylemektedirler. Hizip kendine özgü bir disiplini, kendi çevresi üzerinde tesis eden; partinin merkezi yapısının dışında ayrı bir merkezi yapı kuran; parti disiplini işine gelmediği yerde es geçerek partinin eylem-birliğini bozan; partinin programında olan şeyleri kitlelere ve bütün parti tabanına karşı karalayıcı bir yöntemi seçen bütünlüklü bir platformdur. Bu durumda komünist partisi çok başlıdır. Diğer bir deyişle parti içinde partidir. Parti içinde, parti-dışlığın resmileştirilmesidir.

Çizginin bu biçimi, açıktan savaş yolunu seçerken buna karşı komünist partisi **esas olarak** yönetsel cezalandırma, idari yaptırım yolunu seçer.

Lenin, "Bütün sınıf bilinçli işçilerin", der "her ne biçime bürünürse bürünsün, fraksiyonculuğun zararlarını ve izin verilmezliğini açıkça tanıması zorunludur."

Stalin ise "... hiziplerin varlığı," diye söze başlar, "ne parti birliğiyle ne de onun demir disipliniyle bağdaşmaz. Tanıtlamaya gerek yok ki, hiziplerin varlığı, bir çok merkezin varlığına yol açar; bir çok merkezin varlığı ise partide ortak bir merkezin yokluğu, irade birliğinin parçalanması, disiplinin gevşemesi ve dağılması," diye devam eder.

Mao Zedung'da aynı yaklaşımdan hareketle "her parti üyesi," der "her çalışma kolu, her söz ve eylem bütün partinin çıkarlarından hareket etmelidir. **Bu ilkenin çiğnenmesine asla izin verilemez.**" (abç) Daha sonra Mao Zedung şöyle devam eder: "Merkezi ve birleşik bir parti inşa etmeli, bütün ilkesiz hizip mücadelelerini ortadan kaldırmalıdır" (abç)

Çünkü komünist partisi program ve tüzüğüyle ya da söz ve eylemiyle yekparedir, yekpare olmalıdır. (Bu yekparelik, kaynağı troçkizm olan "saf" proleter anlayışıyla karıştırılmamalıdır.)

Dikkat edilirse yukarıda hizbe karşı komü-

nist partisinin idari yaptırımlarla cevap verdiğini söylerken, altını çizerek, bu yöntemin esas olarak başvurulan yöntem olduğunu söyledik. Yoksa komünist partileri her koşulda, her yer ve zamanda bu yöntemle başvurur demedik. Öylesi nazik durumlar veya uluslararası planda kritik ve hassas anlar bir araya gelir ki, hiziplerin varlığına proleteryanın genel çıkarları için, belirli bir süre için de olsa göz yumulabilir. Lenin ve Stalin önderliğindeki SBKP'nin Troçki, Buharin, Zinonyev..... hiziplerine, Mao Zedung önderliğindeki ÇKP'nin Wang Ming hizbine karşı takındığı tavırları örnek olarak gösterebiliriz. Ancak bunlar daha önceleri defalarca işlendiği için yeniden alıntılar yapma gereği hissetmiyoruz.

Çizginin diğer biçimi, açıktan savaş yerine, üstü örtülü bir savaş yolunu seçerken komünist partisi **esas olarak**, aktif ideolojik mücadele ve ikna yöntemini benimser.

Düşman kılıcının keskin kenarına oranla, nispeten keskin olmayan kenarıdır bu. Açıktan savaş yolunu seçen hizip ya da fraksiyondan farkı, partinin eylem-birliğini bozmasında ve parti disiplini tanımasıdır. Hizbi partinin hem söz (program) hem de eylem (programın hayata geçmesi için yapılması gerekenler, tüzük) birliğini çiğnediği gerçeğini görürken, düşman kılıcının nispeten keskin olmayan diğer kenarının, yani çizginin ilk biçiminin parti disiplini ve eylem-birliği konusunda hiziple aynı yöntemi seçmediğini görüyoruz.

Çizginin bu biçimi, partinin hayata geçirmek için önüne koyduğu merkezi görevi, diğer bir deyişle programı savunmuyor, benimsemiyor. Ama parti merkezi önderliğinin sınırlarını çizdiği, parti içi ideolojik tartışma zemininde, partinin ideolojik görüşlerine karşı mücadele ederken, dışı karşı partinin programını savunuyor ve onun disiplinine tabii kalıyor. İşte iki çizgi mücadelesi, bu şartlar altında, bu koşullarla örülür bir ortamda sürdürülür.

Komünist partisi niçin bu yöntemi benimser?

Çünkü komünistler, burjuva çizgisinin etkisinde kalmış parti üyelerini veya çevresini ideolojik mücadeleden kaçınma uğruna feda etmezler. Çünkü komünistler, burjuva çizgisinden etkilenmiş partilileri kazanabileceğine ve hatta burjuva çizginin önderlerinden bir kısmının veya tümünün pratik mücadele içinde dönüştürülebileceğine, dönüşebileceğine inanır. Komünistler partideki ikinci çizgiye söz ve parti programına muhalefet etme hakkı tanır; çünkü komünistler proleter ideolojisi savunma konusunda tereddütlü insanlar değildirler; çünkü komünistler ikinci çizgi olmanın diye ateş ve kan pahasına yaratılmış değerlerin partiden kopmasına müsamaha etmezler. Komünistler asla yıkıcı ve bölücülüğe prim veremezler.

Burjuva çizgisi, niçin parti disiplini tanıyarak parti içinde kalır?

Komünistler hangi nedenlerle buna izin veriyorsa burjuvalar da aynı nedenlerle kalırlar. Yani komünizme inanmış partilileri proleter ideolojiden koparmak ve kendi saflarına çekmek ya da merkezi önderliği ele geçirecek komünistleri muhalif duruma düşürmek için.

Bu tehlikeli bir durum değil midir?

Evet, tehlikeli bir durumdur, fakat partide iki çizgi mücadelesinin kaçınılmazlığı da bir o kadar acı bir gerçektir. Madem ki proleteryanın ideolojisini her koşulda savunabilecek ve bunun haklılığını ispatlayabilecek konuma ve güvene sahiptirler; o zaman komünistlerin ideolojik mücadeleden korkması için hiçbir neden yoktur.

Proletarya partilerinin ve proletarya partisinin tarihi bunun örnekleriyle doludur. Önce halk saflarından gitgide uzaklaşan ve halktan kopan bir burjuva partisinde, Tİ-İKP'de İbrahim Kaypakkaya ve yoldaşlarının verdiği mücadeleyi görüyoruz. Sonra I. Merkez Komitesine karşı Süleyman Cihan, Kazım Çelik ve yoldaşlarının mücadelesini görüyoruz. Sonra partili komünistlerin II. Merkez Komitesine karşı verdikleri mücadeleyi görüyoruz.

Önce parti içinde mücadele yolunu benimseyen ve daha zaman zaman partinin merkezini kapıya kadar yitkiye kadar yetki-

si sahibi olan burjuva çizgisi savunucuları, mücadelelerini bu yöntemle sürdürme konusunda istikrarlı mıdır? İstikrarlılık ve burjuva.... birbirine taban zıttır. Proletarya patisinden çıkan istikrarsızlık burjuvalara da örnek gösterebiliriz. Yurtdışı mülteci kamplarına bir göz attığımızda, bir zamanlar yoldaşlardan arındırılmış, yalnızlaştırılmış "Zümrüt-ü Anka" kuşlarını görebiliriz.

Çizginin sözünü ettığımız son biçimini açıklamaya başlarken komünist partisinin bunlara karşı, altını çizerek, esas olarak ideolojik mücadele ve ikna yöntemini benimsemiş olduğunu söylemiştik. Bundan kastımız şudur: Gerek uluslararası planda gerekse ülke genelinde bir takım dengeler bozulmuş ve oldukça nazik bir döneme girilmiş olabilir ve komünist partisi bir atılımın veya yenilginin eşliğinde olabilir, komünistler acil ve ertelemeyen bir görevin öngününde olabilir, veya parti içi mücadele imkanlarının tümü komünistlerden alınmış olabilir; işte böylesi anlarda gerekirse burjuvaların peşinden gidenlere bir tekme de komünistler tarafından atılabilir. Çünkü komünistler somut şartların somut tahlili ışığında, ilke olarak hiçbir mücadele biçimini reddetmezler.

Bir dönem için proleterler arasında ve halk örgütleri çevrelerinde parti içindeki ikinci çizginin meşru olup olmadığı tartışma konusu olmuştur. Bizce bu meşru kelimesinden ne anladığımızı bağlıdır. Meşruluk eğer ikinci çizginin haklı olduğu anlamında ele alınıyorsa tabii ki meşru değildir. Ama bizim dışımızda objektif bir olgu olarak vardır ve bu kaçınılmazdır, o zaman belli sınırlar

içinde muhalefet hakkı verilir anlamında kullanılıyorsa, meşrudur.

Gene Türkiye Devrimci Hareketinin bazı çevreleri iki çizgi mücadelesini ve Mao Zedung'u yorumlamaya kalkışırken, iki çizgi mücadelesinin sürekliliğini, dolayısıyla parti içinde ikinci çizginin sürekli olduğuna dair sonuçlandırılır. Bir komünist partisinde üç yıl, beş yıl, yıllarca burjuva çizgisi olmayabilir, bu iki çizgi mücadelesinin sürekliliğine halel getirmez. Süreklilikten söz ederken bunu saat saat, dakika dakika diye yorumlamak... ne diyebiliriz ki, çocukluktur. Ancak parti tabanının ideolojik eğitimi olarak mücadele algılanabilirse bunun komünist partilerinde saniye saniye, an be an sürdürülmesi söyleyebiliriz.

İki çizgi mücadelesine çok açıklayıcı bir örnek olması bakımından Lenin'den bir alıntı yaparak noktalayacağız. "Ne yapmalı? Awsprechen was ist, 'olanı söylemek' gerçeği, yani bizde, parti MK ve yönetici çevrelerinde, Sovyetler kongresini **beklemeden** yana ve iktidarın hemen alınmasına karşı, hemen ayaklanmaya karşı bir akım ya da bir görüş olduğunu kabul etmek gerekir." Bundan kasıt, yani Sovyetler II. Kongresini bekleme akımının başı Troçki ve şürekasıdır. Diğerleri Kamenev, Zineyev ve arkadaşlarıdır. Lenin bunlar için şöyle devam ediyor: " Bu koşullar içinde Sovyetler Kongresi'ni 'beklemek', vb. **enternasyonalizme ihanettir**, uluslararası sosyalist devrim davasına ihanettir." Düşünüp ve araştırılırsa Lenin'in hain dediği bu insanlarla birlikte nasıl mücadele ettiğ ve bu insanların Lenin'in ölümünden sonra bile SBKP merkezi organında nasıl yer aldığı anlaşılabilir.

Devam edecek.

İlk çıkışlarda basın açıklamaları Bordo, kravat yakma, kalem kırma ve alkış sloganlı protestolarla başlayan sendikal mücadele günümüzde bazen daha nitelikli eylemlere bürünmektedir. Yaşanılan bu pratik süreç içerisinde çok iyi dersler çıkartmak gerekiyor. Bugün kamu emekçileri baskıyı ve korkuyu bir noktada kırmış sayılılar. Yasalar ve kararlamalarla sarılı olan çember fiili ve meşru mücadele araçları ile pançolanmıştır bundan dolayı fiili ve meşru temelde yükselen bu mücadele radikal dinamiklere ve kimliğe sahiptir. Bundaki en önemli etken ise tabanda çekirdek temelde de olsa bir devrimci demokratik birikimin hızla toparlanmasıdır. Bu toparlanma ve örgütlenme hakim sınıfları rahatsız ettiği gibi küçük burjuva ve reformist sendikal anlayışları da rahatsız etmektedir. Devrimci-Demokratik sendikal hareket bu süreçte kendi eksikliklerinden dersler çıkartarak mücadele sürecinde kendini yenileyerek zenginleşmektedir. Özellikle eylemselliklerde ve sendikal mevzilerin korunup yeni mevziler kazanarak mücadeleyi siyasileştirip ileriye taşımada devrimci demokratik sendikal hareket sınıf sendikacılığı temelinden hareketle varlığını kamu emekçilerinin mücadelesinde hissettirmektedir. Bu eylemlerde reformistlerin tutarsızlığı, kararsızlığı ve mücadeledeki uzlaşmacı tutumları gün geçtikçe emekçiler tarafından daha iyi tanınmaktadır. Özellikle sendika genel merkez yönetimlerine hakim olan orta yolcu reformist sendikal anlayış 21 Aralık 1992 Ankara yürüyüşü sürecinde ve öncesi eylemselliklerdeki olumsuz ve kararsız tavırları kitleler tarafından tepkiyle karşılanmıştır. Eylemleri sloganlı ve yöneticilerle sınırlı tutmaya çalışan orta yolcuların bu tavır devrimci demokratik kamu emekçileri tarafından hoş karşılanarak eylemler radikal ve mücadeleye bir çizgiye çıkartılmaya çalışılmıştır. Çalışanlar yasası İLO sözleşmelerinin imzalanmasının gündeme gelmesiyle birlikte fiili ve meşru eylemsellikler sektöre ugratılmıştır. Kamu çalışanları platformu kitleleri beklenti içerisine sokmuşur. Eylemsellikleri mecliste komisyon toplantılarına göre ayarlamaya çalışan uzlaşmacı reformist anlayışın oyunları pratik mücadelede mahkum edilmiştir. Mecliste İnönü ile Moğolay'la bir saat görüşmeyip her şeyin üstüne oturan bu protokol sendikacılarını kamu emekçileri hiç bir zaman unutmamalıdır. Mücadelede ve örgütlenmede nitelikten çok niceliğe ve kof bir taban oluşturmaya çalışan anlayış doğal olarak tıkanmaktadır. Bu tıkanıklığı aşmak içinde sürekli eylemselliklerin merkezine Ankara yürüyüşü oturtulmaya çalışılmaktadır. Her Ankara görüşmesi vaat, aldatmaca ve bekle gör ilişkisi ile sonuçlanmak-

Bilinç

Mahmut Dedeoğlu

KAMU ÇALIŞANLARININ DURUMU VE PLATFORMUN DEĞERLENDİRİLMESİ-3

Kamu emekçilerinin merkezi ve yerel eylemselliklerine göz atalım

Buda hakim sınıfların işini kolaylaştırmaktadır. Grevli toplu sözleşmeli bir sendikal yasanın özellikle çıkartmayıp beklenen devlet kendisine danışma bürosu gibi çalışacak bir devlet güdümlü sendikalar yarası düşünmektedir. Bütün bu olumsuzluklar aheni bir şekilde çözen etmesin rağmen kamu çalışanları platformu ve mevcut sendikalara hakim olan reformist anlayış kitleleri bir beklenti içine sokmaktadır. Hakların mücadelesinde kazanılacağına pratikte ispatlanmasına rağmen, fiili ve meşru eylemselliklerin zemini olmasına rağmen tek düze sendikaların birbirinden kopuk özgül talepleri çerçevesindeki çıkışlarından başka genelde bir durgunluk kamu emekçilerinde hakim olmuştur.

Dört yıllık fiili ve meşru mücadele kısmide olsa iş bırakmalar bazı işkollarında yerel anlamda gerçekleştirilmiştir. Yaşanılan pratikten ders çıkartılarak eylemsellikler iş kollarında yaygınlaştırılarak bir saatlik, bir günlük iş bırakmalar yaygınlaştırılarak üretime gelen gücün merkezi eylemselliklerle zenginleştirilerek sokak gösterileri Bakanlıklar meclis ve Başbakanlık işgalleriyle fiili ve meşru eylemselliklere ivme kazandırılarak mevcut sendikalarındaki tıkanıklık aşılanabilir.

Sürekli aynı yöntem ve mücadele araçları ile kitlelere gitmek pek etkileyici olamamaktadır. Platform

ve sendikalar bugüne kadar işçi sınıfının ve ilerici nitelikteki demokratik muhtevalar taşıyan işçi sendikalarıyla yeterli diyalogları geliştirememiştir. DİSK ve TÜRK-İŞ arasındaki sendikal rekabetten etkilenen platform Disk'e yamanma çabaları içerisinde bir izlenim vermektedir. Oysa Türk-İŞ'in merkezli devlet güdümlü olmasına rağmen tabanından yoğun işçi potansiyeli taşıyan ve demokratik nitelikleri barındıran işçi sendika şubeleri ile ortak eylemsellikler ve etkinliklerin geliştirilmesinin zemini mevcuttur.

Kamu emekçileri Devrimci-Demokratik sendikal hareketin etrafında bütünleşerek güç ve eylem birliklerini ilkel ve programlı platformlara büründürmek zorundadır. Bugüne kadar kitlelere mesleki ve ekonomik politikalar ağırlıklı eğitim ve örgütlenme anlayışı ile gidilmiştir. Bu anlayış hemen terk edilip ülkedeki genel demokrasi mücadelesine sınıf sendikacılığının gerçekçilik ilkesinden yola çıkarak kamu emekçilerine aktarılmalıdır. İnsan hakları ihlalleri, yargılı yargısız infazlar, katliamlar, şovenist ve ırkçı uygulamalar, Kürt-Türk halklarının ve diğer azınlık ulusların bir arada kardeşçe yaşamasının yegane yolunun yeni demokratik Türkiye mücadelesinden geçeceği kamu emekçilerine bilmadan usanmadan anlatılmalıdır. Reformist ve işbirlikçi anlayışların aman siyaset yapmayalım kitleler geri, kitleler ürker demogji ve aldatmacalarına inat devrimci demokratik düşüncelere sahip kamu emekçileri sınıf sendikacılığı ilke ve programından taviz vermeden eylemselliklerle birlikte tabanda sağlıklı eğitim ve örgütlenme faaliyetleri içerisine girmelidir.

Çalışmalar bireysel ve tekdüze faaliyetlerden çıkartılıp kolektif bir çalışma ve örgütlenme tarzına oturtulmalıdır.

Kamu Emekçileri; kurtuluşumuz işçilerden köylülerden yani kısacası çeşitli milliyetlerden Türkiye halklarının kurtuluşundan ayrı değildir. Mesleki ve ekonomik temelde verdiğimiz mücadeleyi ülkedeki sosyal ve toplumsal mücadele ile bütünleştirmek zorundayız. Mevcut bürokrat, uzlaşmacı reformist sendikal kararları eleştirilerek bombardımanına tabi tutulmalı. Eleştirileri sınıf kırıcı eleştiriler mantığıyla değil üretkenliğimiz pratik ve ideolojik yaşam tarzımızla ortaya koymalıdır.

Devrimci Demokratik sendikal hareketin gelişmesi için sınıf sendikacılığını kitlelere taşımada propaganda ve ajitasyonda toredütte düşmemek gerekiyor. Mevcut sendikaların tabanında sağlıklı ve kalıcı örgütlenmeler yaratarak platforma yön vermek için daha fazla özveri daha fazla dinamizm ve daha fedakarlık için görev başına diyoruz.

Devletin çürümüşlüğü'nün bir örneği: İhaleler

Önce ihale, sonra rüşvet en sonu skandal... Bu üçlü bir bütün. Görünürde devleti, ama esasta emekliyi, dulu, işçiyi, köylüyü, esnafı, sanatkarı soymanın bir yoludur ihaleler.

Devletin doğrudan ve dolaylı vergilendirme sistemiyle işçi ve emekçi kesimlerden gasp ettiği paralar, ihracat teşvikleri, yatırım destekleme teşvikleri vb. yollarla egeyen sömürücü sınıflara giderken, diğer bir yandan da kamu ya da yarı-kamu kuruluşlarındaki ihale yolsuzluklarıyla sömürücü sınıfların kasalarına akmakta. Bunlara, devlet bankaları eliyle verilen nakit paralar da tuzu biberi olmakta.

Yani, ihale yolsuzlukları halkımız üzerinden gerçekleşen katmerli sömürünün bir parçası. Skandal biçimini alması ise, egemen sınıflar arasındaki pastadan pay alma savaşının ve birbirlerini egemenlik alanına el atmanın doğal bir sonucudur.

Türkiye'de ve Türkiye Kürdistan'ında ihaleler 2886 Sayılı İhaleler Yasası'na göre yapılmakta. Ancak, bu ihale yasası rüşveti ve yolsuzluğu adeta kaçınılmaz olarak üretiyor. Çünkü, yasa düzenlenirken halkın çıkarları değil de esas olarak ihale sisteminden yararlanacak olan kesimlerin çıkarları gözleldiğinden (çünkü yasanın hazırlanmasında ve son biçimini almasında bu kesimlerin etkisi söz konusu) böylece rüşvet, yolsuzluk ve skandal üçlüsü ortaya çıkıyor.

2886 Sayılı İhale Yasası'nın kimi maddeleri öylesine yapılmış ki hırsızlığa açık kapı bırakmakta. Bir yandan ihaleci şirketlere, diğer yandan ihaleyi veren devlet kuruluşlarının yetkililerine maddi çıkar olanağı sağlamakta.

Örneğin, KİT, belediye şirketleri, TEK-Karayolları, DSİ gibi kuruluşlar ihale yasası kapsamında. Bu kuruluşların ihaleleri Maliye Bakanlığı tarafından hazırlanan ve Bakanlar Kurulu'na çıkarılan yönetmeliklerle yapılıyor. Tek tip ihale düzeni yok. Net, ba-

sit ve tektip ihale yasası olmadığı için, hem ihale alan, hem de ihaleyi veren maddi çıkarı fazlasıyla sağlıyor. Bu yapı aynı zamanda devlet bürokratlarının neden güçlü olduklarını ve kendilerini yeniden ürettiklerini de açıklamakta.

İhale Yasası'nda "özellikli bulunan işler" diye tanımlanan işler ihalesine "herkesin değil, seçilmiş kimi kişilerin" katılmasına izin verildiğinden özellikle rüşvet olayı bu madde kapsamında yoğunlaşıyor. Bu tür bir ihalede, ihaleyi verecek olan kamu kuruluşu yalnızca üç firmayı ihaleye davet ettiğinden, rüşvet miktarı, yapılacak olan işin bedeline göre belirlenmekte. Ayrıca ihaleye davet edilecek firma ise, hükümette hangi parti ya da partiler varsa onlara yakın firmalar gözetilerek yapılmakta. Yani, hırsızlıkta bir başka üçgen oluşmakta: Devlet, firma, parti. Bu çark, düzen partilerinin söylemleri ne olursa olsun öзде aynı olduğuna da açıklamakta. Karayolları ihalelerinde ANAP-İLK, belediye ihalelerinde DYP

İSKİ yolsuzluklarında SHP'nin bakan, milletvekilleri, belediye başkanları, il/ilçe yöneticileri, partili müteahhitler ya da partili firmaların olması hiçbirinde hırsızlıkta yani "tasada ve kıvançta" birbirlerinden farkları olmadığını göstermektedir.

İlgili yasanın 28. nci maddesi, en yüksek indirimci yapana ihaleyi vermeye öngörmektedir. Bu ise, firmaların birbirlerinden daha fazla fiyat kırarak ihaleyi almak ve birbirlerinin teklif miktarını öğrenilemek için ilgili bürokrata rüşvet vermeye getirmektedir. Bu durum aynı zamanda yapılan işin niteliğini düşürdüğünden müteahhit firmaya ek bir haksız kazanç daha sağlamaktadır. Kullanılan malzemenin kalitesiz ve ucuz olmasıyla sağlanan ek haksız kazanç...

Bu yağmadan sadece yukarıda anılan hırsızlar çetesi değil, ihaleyi alan firmanın ihale koşullarına uyup uymadığını kontrolle yükümlü kontrolörler de pay almaktadır. Burada kadar ihale verme bağlaşımlı ihale yolsuzlukları ve ara-

sındaki alan ve veren arasındaki haksız kazanç sağlama yollarının bir biçimini gördük. Diğer bir haksız kazanç sağlama biçimi ise "ödenek sistemi" ile ilgili. Yani işin sonuçlanması aşamasında sağlanan rüşvet biçimi ile ilgili. İş bitiren firma içeride kalan parasını almak istediğinde "ödenek yok" yanıtıyla karşılaşmamak ve durumu kendi çıkarlarına çevirebilmek için ilgili kamu kuruluşu yöneticisine ya da ihale komisyonuna rüşvet vermeyi kendi selameti açısından gerekli ve zorunlu görmektedir.

Her ne kadar ihale yasası "elinde yeterli para, teçhizat ve ekipmanı olmayan firmaya ihale verilmemez" dese de, bu kural rüşvet nedeniyle işlememektedir: Bu tür firmalar ihaleyi aldıklarında işi yürütmek için bankalardan %7 ya da %8 faizli kredi almak yerine, ilgili kuruluştan ödenek alıp işlerini yoluna koymak için %3-4 faiz tutarında rüşvet vermeyi yeğlemektedirler. Görüldüğü gibi yasa her yönüyle rüşvete, yolsuzluğa açık. Çarkın iş-

leyişine çomak sokulduğunda kimilerinin payı azalacağından ya da yokolacağından, pislikler tek tek dökülür ortaya. Birbirlerinin ipliklerini bir bir pazara çıkarırlar. İşte bu aşamada bir devlet organı ya da hükümet, ya da firma ya da parti yönetimi acilen açıklamalar yaparak olayın çürümüş sisteme ulaşmasını engellemek için, devletin hükümetini ya da partinin kitleler nezdinde teşirini engellemek için olayın genel değil özel bir olay olduğunu, sorumluların cezalandırılacağını belirtirler. Kurban seçilmiştir. Kurban sistem değil, tek tek kişilerdir!

Ancak, yasalarda, kararnemelerde, yönetmeliklerde, yapılan hiçbir değişiklik talan sistemini yokedemez. Yapılan değişiklikler olsa olsa açıktan yapılan rüşvet ve yolsuzlukları gizlemeye yönelik olur. Verilen kurbanlar olsa olsa patron-ağa düzenini bir parça daha sürdürmeye yarar.

Kimi gazetelerde, partilerde sürdürülen "temiz toplum, temiz devlet, temiz parti" kampanyaları varolan kötü gidişin sonucudur. Ancak bu kampanyalar sistemi sorgulayan değil, sistemi korumaya çalışan girişimlerdir. Halkların beynine, bilinçaltına, rüşvetçileri açığa çıkararak bu bataklığın kurutulacağı gibi bir imajı yerleştirmeye çalışılmaktadır.

Hakları uyarmak, hedefli 12'den varmasını sağlamak için özveri ile çalışmak bir zorunluluktur. Gazete, dergi, broşür, bildiri, panel, afiş ve duvar gazeteleri ile bilinç şıracmasına katkıda bulunmak önemlidir. Aynı zamanda olanaklar ölçüsünde bağımsız radyo ve televizyon kullanarak, hem görsel hem de işitsel olarak etkili olan bu tür araçları kullanarak, halkları güncel konularda bilgilendirmek ve halk muhalefeti ni geliştirmek için eğitmek, eğitirken de öğrenmek gereklidir.

Mersin DDSB
Araştırma ve İnceleme
Komisyonu

Bakış

Muzaffer Oruçoğlu

Mem û Zîn'de erotizm

ların varlık şartı zaten, insanı, kendi insani eylemlerine, insanı insana yabancılaştırır. İnsan gövdesini, o gövde üzerindeki kafanın egemenliğinden kurtarmak, o gövdenin bazı parçalarını tabulaştırarak, ayıplar ya da sırlar alemine sürmektedir. Ayıp ve onun süt kardeşi günah, destanı bir kurt gibi oymaya devam ediyor;

Kâh birdi onlar, kâh ikiydiler
Kâh tekti onlar, kâh yapışık ve çifttiller
Fil dışından olan ok, hedefe yöneldi
Hedef ise sedef berraklığındaydı.

Bu tip şeyleri anlatanları oyarlar demiştim. Destanın bu bölümünde Ozan Xani, fildişi gibi parlayan Ok'la, sedef berraklığındaki hedefi değil, ataerkil yasakları, ayıplı ve günahlı oymaktadır adeta.

Dönüşürme ve yaratma eylemindir şimdi sıra:
Hedef oktan isabet alınca
İnci tanesini mercana çevirdiler
Ok geri döndü izi kaldı orada
Soyunu canı gönülden verdi ona.

Destanın, "Gelin ile güveyi birbirine kavuşuyor," başlıklı bölümüyle, Ozan bize, sevişmenin, yüksek sorumluluk ve duyarlılık isteyen, ince bir sanat olduğu mesajını veriyor. Ve yüceltiyor sevişmeyi. Gelinin

yanığında Beytül'aksa aydınlığı vardır. Öyle ki, felek kandili bile bu aydınlığın sayesinde parlamaktadır. Mücevherler ipliğe geçilecektir. Birleşmeyi, basit bir boşalma, nefsi köreltme eylemi olarak gören anlayışlara indirilmiş bir darbedir destanın bu bölümü. Duyguların karşılıklı olarak demlenişini, süreç içinde harlanarak zirveye varışını, erotomoni'ye tutulmadan, gerçekçi bir tarzda betimlemektedir Ozan. İffet ve edep kaygılarından uzak, ve de aşırı sefihce bir atmosfere ya da Ovidius gibi kaba bir gerçekçiliğe saplanmadan başarılmaktadır bunu. Kim ne dese desin, destanın bu bölümü, Hz. Süleyman'ın "Neşideler Neşidesi" ve Hint'lilerin, "Kama-sutra"ları değerindedir.

Cinselliğin Coca-Cola gibi tüketildiği, ve eşlerin birbirlerini Coca-Cola şişeleri gibi fırlatıp attığı bir çağda, Ozan Xani'lerin değerini kavramak oldukça güçtür. Ozan, aşkı, "Kemal sınırının üzerinde bulunan bir..." olgu olarak görüyordu. Batıda ise bugün, aşk diye bir şeyin olmadığını düşüncesini yaygınlaştırıyor. Ama yozlaşmanın geçişi geriletişi, altesidisi geçicidir.

Kaynaktan temiz ve duru olan su
Elbette kendi kendini kuruyacaktır.
Hiçbir pisliği kabul etmeyecektir.

Baskıyı, yasakları, sınırlamaları sevmeyen aşk. Özgürleştirme gücüne, güçlendikçe daha çok özgürleştirir. Klasik evliliği, alayı ve devleti giderek daha çok tehdit eder ve bu kurumlar tarafından sürekli sorgulanır, yozlaştırılmaya çalışılır.

Batı, İlyada'yı Odyessea'yı, Reneis'i, Kalevala'yı, İlahi Komedya'yı Kaybolmuş Cennet'i, Mahabarta'yı Şehname'yi, Manas'ı vs. bilir ama Mem u Zîn'i bilmez pek. Birakalım batıyı, Kürtler bu güzel destanın değerini derinliğini kavrayabilmişler midir acaba? Ehmedê Xani adına bir enstitünün kurulduğunu bile duymuş değilim. Bir Ehmedê Xani yılı bile ilan edip, bu büyük destan ustasını kendilerine ve dünyaya tanıtmaya zahmetine bile girmediler. Destandaki o güçlü bağımsızlık ve özgürlük ateşi, pınar suyu gibi parıldayan aşk ateşi, hiç mi etkileyip harekete geçirmiyor bu Kürtleri. Bir enstitüyü, bir Ehmedê Xani yılını çok mu görüyorlar bu ulu Ozan'a

Allah belanızı versin!
Lanet olsun!

GERİLLA SAVAŞI KONUSUNDA ÖNEMLİ BİR DERLEME

"Marksizm ve gerilla savaşı"

Ankara/Özgür Gelecek- Lenin'in gerilla savaşı konusunda aynı adı taşıyan önemli bir makalesi vardır. Orada, kesin ve oldukça açık yazar: Marksistler, "kesinlikle hiçbir mücadele biçimini reddetmezler." Bu cümle bir paragrafın içinde kısa ve öz bir saptama niteliğini taşıyor. Lenin, makalenin ileriki cümlelerinde konuyu yeterince açar. Rusya'nın özgünlüklerine, mücadele biçimi olarak silahlı mücadele biçimlerine eğilir. Bu mücadele biçiminin genel sınıf mücadelesindeki yeri konusunda önemli belirlemelerde bulunur. Silahlı mücadelenin bir biçimi olarak "gerilla savaşı"na değinir. Makalenin ilk saptaması, "Gerilla hareketi partimizi ve işçi kitlelerini önemle ilgilendiren bir sorundur" biçimindedir.

Lenin bu sözleri 1906'da söyler. Lenin'den önce de Marks ve Engels gerilla savaşıyla ilişkin önemli saptamalarda bulunmuşlardır. Demek oluyor ki gerilla savaşı, proletaryanın kendisi için sınıf olup da mücadeleye başlamasından bu yana hep gündemde olmuştur. Komünizm davasının bugünkü temsilcileri olan MLM'ler için, Lenin'in yukarıdaki saptaması bütünüyle önemini korumasına rağmen "gerilla savaşı" halk savaşının, halk ordusunun başlangıcı nüvesi olması özelliği nedeniyle daha bir önemli olmuştur.

Belge yayınlara zaman zaman oldukça içerikli ve yerinde kitaplar yayınıyor. Gerilla savaşı konusunda William J. Pomeroy'un hazırladığı "Marksizm ve Gerilla Savaşı" adlı kitap da bu yayınevinin "devrimci aydınlanmaya" önemli bir hizmeti olarak algılanmalı.

Bir gazeteci olan Pomeroy, bu çalışmasında "gerilla savaşı" hakkında Marksistlerin genel bakışını, yine bu savaşa önderlik eden, yürüten KP veya benzeri içerikli hareketlerin kendi metinlerinden seçmelerle okuyucuya bir bütünlük içinde sunuyor. Kitabın 1960'larda yayınlanması, doğal olarak bu tarihten sonraki yürütülen gerilla savaşlarının önemli metinlerinin kapsamasının nedeni oluyor. Kuşkusuz böyle bir derleme de en az bu derleme kadar önemli olacaktır.

Pomeroy, "Giriş" bölümünde bir yandan kitabı hazırlayış amacını ortaya koyarken diğer yandan da gerilla savaşıyla ilişkin genel bir özet ve

değerlendirme yapıyor. Bugüne kadar ki süreçte; silahlı mücadele ve onun bir biçimi olarak "gerilla savaşı"na ilişkin MLM'ler, belirli çözümler ve ilkelerle ulaşılmıştır. Ancak, bu çözümler ve ilkelerin önemini bilmek her zaman önemini koruyacaktır. Diğer yandan bugüne kadar yürütülmüş ve yürütülmemiş olan "gerilla savaşlarının" genel yaklaşımlarını ve özgünlüklerini bilmek de yarar olacaktır. Kitap bir bakıma bu gerçekliklere hizmet ediyor. Pomeroy kitabı hazırlamada ki genel amacını şöyle yazıyor:

"Kitabın asıl amacı, silahlı mücadelenin, yüzyıllı aşkın bir süre boyunca son derece değişik durumlarda nasıl olduğunu ve Marksist-Leninist ilkelerin, yeni deneylerin ışığında, çağdaş silahlı mücadelede beliren tartışmalı sorunları tanımlamak için nasıl kullanılabileceğini göstermek suretiyle, silahlı mücadele konusunda ileri sürülen bu ilkeleri açıklığa kavuşturmasıdır."

Yazara göre, Marksizm'de gerilla savaşıyla ilişkin düşüncelerin temeli Marks, Engels ve Lenin düşünceleri oluşturur. Marks ve Engels, gerilla savaşını "yabancı istila veya işgali karşısında, ulusal direniş koşullarında yapılacak halk mücadelesinin bir şekli" olarak ele almışlardır. Yani "gerilla savaşını bir halk mücadelesi şekli olarak tasvir etmişlerdir." Marks ve Engels'in bu genel yaklaşımına karşı Lenin, "gerilla savaşını iç savaşın ve başkaldırmanın da bir yolu olabileceğini göstererek katkıda bulunmuştur." Bu şekilde Marks'ın, Engels'in, Lenin'in düşünceleri Marksizm'de gerilla savaşının "teorik çerçevesini" oluşturur. Mao gibi, Che gibi gerilla savaşı teorisyenlerinin bu konudaki görüşleri yazarın bu yaklaşımının doğal bir sonucu olarak bu temelde yükselir ve katkıları bu çerçevedir. Oysa bu konuda Mao'nun yazdıklarının Marks, Engels ve Lenin'in yazdıkları ile bir temel oluşturduğu bizler tarafından bilinen bir olgudur. Pomeroy, Mao'nun katkıları konusunda bir bakıma belirsiz bırakma yolunu seçiyor.

Pomeroy'un "Giriş" yazısındaki en dikkat çekici noktalardan biri, gerilla savaşının şekillenmesinde ve başarısız olmasında önemli yer alan faktörlere değinmesidir. Örneğin, yarı sö-

mürge bir ülkede kırdan şehire bir gerilla savaşının, başarının ilk kıvılcımlı olabileceği türünden genel bir yaklaşımın pek bir önemi yoktur. Ona göre "Silahlı mücadelenin veya gerilla taktiklerinin etkililiği hakkında güvenilir, geniş ve evrensel genellemeler" yapılamaz. Bu bakımdan, özellikle Çin Devrimi'nin pratik sonuçları olarak yapılan genellemeler "Marksist olmayan bir temel

lemeden ibarettir." Üzerinde durulması gereken bir başka nokta ise, Pomeroy'un silahlı mücadelenin ve gerilla savaşının verildiği ülkelerde devrimci durumu değerlendirme biçimidir. Malaya(Malezya) ve Filipin devrimlerinin yenilgisini ele alırken sık sık bu ülkelerde "devrim ortamının" olmadığını bahsediyor. Bir ölçüde, diğer gerçekleştiren ya da yenilgiye

uğrayarak gerçekleşmeyen devrimleri değerlendirme biçiminde de sahip olduğu bu bakış açısı etkili gözüküyor.

Pomeroy, "devrim ortamı"nın gerekli iki koşulundan biri oluşturulan subjektif (Komünist Partisi veya onun ML çizgisi) koşuluna hiç değinmiyor. Onun gözünde, sosyalizmi hedeflemiş, bazı Marksist kategorileri kullanan bütün devrimci hareketler Marksisttir. Böylece bir yaklaşımın doğal bir sonucu, gerilla savaşının komünistlerin elinde şekillenmesi ile Marksist kategorilerden etkilendirilmiş hareketleri aynı kefeye koymaktır. Çıkarılabilecek bir başka sonuç ise, gerilla savaşının sürdürüldüğü ülkelerin emperyalizmle olan ilişkisi sonucunda ortaya çıkan genel kriz sürecini dikkate almamak ve sadece genel bir kriz saptaması ile yetinmek; devrimci ortama müdahalede daha çok kendiliğinden hareketin varlığını, kitlelerin hazır olması, zorunluluğunu kabullenmek...

Kitapta metinler, iki bölüm halinde okuyucuya sunuluyor. Birinci bölüm yukarıda belirtildiği gibi Marks, Engels ve Lenin'in yazdıklarını kapsıyor ve "Tarihsel Temel" başlığını taşıyor. İkinci bölümdeki metinler ise "Çağdaş Teori ve Pratik" başlığı altında sunuluyor. Bu bölümde yer alan metinlerde Sovyetler Birliği, Çin ve ABD gibi ülke bazında alt başlık oluşturulurken, diğer metinlerin kıtalının adlarıyla oluşturulan alt başlıklar altında sunuluyor. Bunun bilinçli bir ayırım olduğu "Giriş" yazısından hemen anlaşılıyor.

Bu derleme, konuya ilişkin piyasada bulunan birçok derlemeden daha nitelikli ve üstün. Örneğin, "Tüm Zamanlar" yayıncılık tarafından yayınlanan sadece Marks, Engels ve Lenin'in metinlerini içeren "Gerilla Savaşı" isimli kitaptan, okuyucu için daha doyurucu olduğu kesinlikle söylenebilir. Hem metinlerin seçiliş bakımından hem de sadece Marks, Engels ve Lenin'in metinleriyle yetinmemiş olması bakımından, kitap, konuya ilişkin ciddi bir başvuru kaynağı haline geliyor. Diğer yandan ülkemizdeki "gerilla savaşının" ulaşmış olduğu birikimi de yakından takip edenler için Pomeroy'un derlemesinin vazgeçilmez bir kaynak olacağı kesindir.

Kirletilen toplum, alıklaştırılan insan(lık) ve medya

80'ler sonrasında kazandığı ivme ve 90'lardaki tırmanışı ile, Türkiye'yi sarıp sarmalayan rüşvet rezaleti karşısında; "Yiyin efendiler yiyin; Bu han-ı iştiha sizin/Doyuncaya, tıksırincaya, çatlayıncaya kadar yiyin" diyen Tevfik Fikret'in kırılğan, Halit Ziya'nın güzelim benzetmesiyle söylersem siyahlaşan" sesini duymamak olanaksız.

"Yürekerin kulakları sağır"laşan Türkiye'de rüşvet, verili rezaletiyle kapitalizmin ayrılmaz parçası. Bireylerin değil, sistemin sorumlusu olduğu bir felaket. Örneğin Ergun Köknel ya da başkaları, "suç"lu sadece onlar mı? "Suç"u veya "suçluluğu" bireylerle "açıklamak" ne anlatabilir ki?

Toplum kirleten, insan(lık)ı alıklaştıran medyanın bu konudaki çarpıtmalarına tepki duymak elde değil. "Köseyi dönme" felsefesinin borozanlığını yapan, dahası bu felsefeyi "yaşam ölçütü" katına çıkartan medyanın, son rezaletler karşısında namus ve ahlâk "havarisi" kesilmesi anlaşılabilir gibi değil. Bu gidişle "piyasa ekonomisi" gibi bir de "piyasa adaleti ve ahlâkından" söz etmemiz gerekecek.

Kirli, giderek de kirlenen bir ortamda; her yer operasyon bölgesi ilân edilmiş ve ortalığı kan revan götürürken, olup biteni çarpıtmak onursuzluğu ile ödüllendirilmesi gereken medyanın; son rüşvet rezaleti karşısındaki tutumu da ibret-i alemliktir. Sermayenin maşası olan bukelemlen medya, Türkiye'de artık MIT'indir, MIT'te medyanın kendisi olmuştur.

Türkiye'nin bugünkü haline getirilmesinde, kitlelere "köseyi dönme" felsefesinin taşınıp, içselleştirilmesinde medyanın vebalı az mıdır? Hangi aklı başında insan buna "hayır" diyebilir? Bir an düşünelim: EYLÜLİST-OZALİST çizgide kültürden, değerden, idealden kopardığı insanları alıklaştıran medyanın var oluşu, Pompei ve Bizans'ın son günlerindeki curcunayı anımsatmıyor mu sizlerle?

Eskiden basına "dördüncü kuvvet" denirdi. Teknoloji geliştiği iş değışti, radyo ve televizyon (TV) yayın dünyasına katıldı. Yayın kesimi, "yazılı yayın, sesli yayın, görsel yayın" dallarında genişledi. "Yazılı-sesli-görsel yayın"ların tümüne medya adı veriliyor.

Medya, hizmetinde olduğu egemenlerin elinde ideolojik aygıt, kitleleri şekillendiren iletişim kanalı niteliği kazanıyor. Kitleleri sömürünün çıkarları doğrultusunda yönlendiren, önemsizi abartıp önemliyi dıştlayan medya, kitlelerin egemenlere zihni ve ruhsal tutsaklıklarını pekiştiren bir silah.

Medya, hizmetinde olduğu egemenlerin elinde ideolojik aygıt, kitleleri şekillendiren iletişim kanalı niteliği kazanıyor. Kitleleri sömürünün çıkarları doğrultusunda yönlendiren, önemsizi abartıp önemliyi dıştlayan medya, kitlelerin egemenlere zihni ve ruhsal tutsaklıklarını pekiştiren bir silah. Bu silahın en etkinisi ise TV.

Geniş kitleler TV'nin başında demirliyor. Kara kutunun esirleri kılınıyor. Çocuğun biberonu işlevselliğindeki TV, devasa sonuçlar üreten bir bağımlılık. Egemenlerin elinde beyin tutsaklığı yaratma; zaman savurganlığı ile düşün-

me yeteneklerinin köreltilmesi; tüketim doyumsuzluğunun kırbaçlanmasıyla insanları yönlendiren TV, burjuva sınıfın hegemonyasını pekiştirmesine önemli katkılarda bulunan araçtır.

İnsanları tekdüze düşünen, hareket eden ve algılayan edilgen robotlara dönüştüren TV'yi, bir anlamda, "çağımızın din"i olarak da nitelemek mümkündür. İnanal değerleri yıkan, bunların yerine "YDD'nin "yükselen değer(sizlik)"lerini pompalayan TV, dünyanın Kuzeyleştirilmesinin de ideolojik, siyasal saldırı aracıdır.

Ote yandan toplumsal alanda okuma alışkanlığını azaltması, yaratma gücünü zayıflatması, köruklediği tüketim tutkularıyla insanların alıklaştırılması gibi negatiflerin zeminini oluşturan TV, egemenlerin elinde Orta Çağ'a dönüşün kara "büyü" kutusu olmuştur. Okumayan, düşünmeyen seyirlik vitrin toplumu yaratılmasında TV'nin; lotorya kısır dönüsünün de körukleyeni olduğu unutulmamalıdır.

TV'nin etkin olduğu vitrin toplumdaki, artık gazete okumak bile lükstür, inatır, "tutuculuk"tur. Çünkü, magazin yani ağır basan görsel yayın karşısında, yazılı yayının gerilediği bilinen gerçektir. Bunda elbette, egemen medyanın "gazete"lerinin gazete niteliğini yitirmesinin de etkisi büyüktür. 'Özgür Gündem', 'Aydınlık' ve sosyalist basın dışında, Türkiye'deki yazılı yayınları anımsayın. 'Cumhuriyet'te dahil olmak üzere işlevselliğine (dikkatle) gözetin. Çıkan sonuç, onların "gazete" olmaktan çıkmış 'sahibinin sesi' olduğudur.

Bir an düşünelim: Gazete nedir? Gazeteci kimdir? Gazete ne işe yarar, işlevi nedir, ne olmalıdır? Eksikleriyle de olsa 'Özgür Gündem', 'Aydınlık' ve sosyalist basın bu sorunun olumlu yanıtını veriyor. Ama biz yine de ekleyelim: Gazete, 'olduğu gibi, objektiflik' adına ayna olarak nitelenmemesi gerektir. Gazete sadece ayna değildir. Gazetenin bo-

revi ise aynayı eğip, bükmeden tutmak değil.

Gazetenin aynadan öte de işlevi olmalıdır. Gazete, toplumu iyiye doğruya doğru geliştirmenin, değıştirmenin mevzisi olmalıdır. Gazete, sistemin bütününe raşı duran 'muhalif' kimlik taşımalıdır. 'Die zeit'in direktörü Theo Sommer'in "basın, % 51 dönemin hükümetini eleştirmelidir" demesi boşuna değildir.

Gazete daima düşünmeli, sormalı ve şüpheci olmalı; 'Muhalif' fikirlerin odağını oluşturmalı; Yeni umutlar yaratıp, yeni hedefler göstermelidir. Ayna ya da fotoğraf değildir gazete. Lotoryacı veya pazarlamacı da değildir. Gazete, yarındır, gelecektir, 'muhalefet'tir. Egemenlerin sesi değil, emeğin haykırışı olabilmelidir.

Ama burjuva egemenliğini üreten medyanın sultası altında, emeğin haykırışı olabilmek kolay değildir. Çünkü, egemenlerin medyası kitleleri, kabul ettirme kavgası verdiği değerlerin savunucusu kılmış yani körleştirip, duyarsızlaştırmıştır.

Aslında medya, kendinden varolan bir canavar değildir. Onu yönlendiren sınıf vardır. Yani sorun medyanın kendiliğinden korunçluğunda değil, medyaya sahip olan sınıfın istihdam biçimindedir. Çünkü, unutulmamalıdır ki haber, bir tüketim nesnesi olarak, haberi verenin kimliğini edinir. Haberin niteliğini, onu veren kime ve neye karşı kullanıldığı belirler.

Tekelci düzenin elinde medya, bilginin çarpıtılmış biçimde sunulmasıyla toplumun yönlendirilmesinin aracıdır. Oysa, olması gereken işlevli medya, bilgilendirmek ve dünyadaki yaygın bilgi akışını insanın çok yönlü bilgilendirilmesinin hizmetine sokarken, tahakküm aracı olmamayı hedefleyendir.

"Bilgi-haber" akışında: "tek yönlü trafik" ile, tekeli "iletişim" in medyatik diktasını kuran kapitalist ideolojik boyunduruk; "okur" ya da "izleyici" yi sıradan bir "müşteri" konumuna indirgiştir. Hem de ne satarsa, onu itirazsız satın alacak uysallıkta şekillendirilmiş bir müşteridir. Müşteri, kendisine sunulan "bilgi-haber" in farklı boyutu olduğunu ve olabileceğini düşünemezcesine kötürümleştirilmiştir.

Türkiye'deki somutlanması ile "Mehmetçik gazeteciler" in. Zafer Mutlu'ların. Dinç Bilgin'lerin. Çar ve Özal'ların. Neşih De-

mirkent'lerin, Mehmet Barlas'ların hasılı sermayenin ve kuklalarının bataklığı olan egemen medya kendisini şöyle tarif eder: "Bizim amacımız halkı aydınlatmak değil, kâr etmek" (Zafer Mutlu) "Türkiye'de basın hayatı halk yığınlarını aydınlatmak, kamuoyunu uyarmak amacıyla toplumca duyulan bir ihtiyaçtan doğmamış, hükümetin bir duyuru organı biçiminde başlamıştır." (Meydan Larousse, C. 2. "Basın" maddesi)

Evet, egemen medyanın çarpıtmaları ve ideolojik bombardımanı arasında, bir "iletişimsizlik" çağını yaşıyoruz. Kapitalist ideolojinin teknolojik tüketim kültürünün yoğun bombardımanı ile kirlenen toplum ve alıklaştırılan insan(lık) medya ile şekillendiriliyor. Medya, yeni sağ ideoloji ve saldırganlığın yaratma kavgası verdiği "sistem kültürü" ile, insanların her milimetresini ehliştirerek robotlaştırmaya çalışıyor.

Medya; şekillendirdiği insanlığa yalan söylemeyi, bireycileşmeyi, köseyi dönmeyi, orman yasalarının gerektirdiği üzere "güçlü" olmayı öğütüyor. Ayrıca insana ait olduğu tarihten ve doğallıktan koparıp geleceksizleştirirken, verilen dar kalıpların kölesi kılıyor.

Özetle, insani değerleri yok eden hiçleyiciliğin devasa makinesi olan egemen medya, temizlenmesi gereken bir pisliktir. Egemenlerin medyası eşittir pislik formülünün altını defalarca çizip, ekliyorum: 1980'lerden bugünlere uzanan Türkiye'de "yaratılan" ne varsa, bunda egemen medyanın payı çok büyüktür. Çürüyen ve yozlaştırılan Türkiye'nin kirletilen toplumsal dokusu ve alıklaştırılan insan(lık)ı medyadan "payını" almıştır.

Şimdi bu medyaya, bu medyanın sınıf boyunduruğuna ve zulmüne karşı kıyam zamanıdır. Bunun önemli araçlarından biri de, alternatif medyanın (çok parçalı yapısından daha) merkezi ölçekli etkinliklere yönelerek; karşıt propaganda ve alternatif etkinlik alanını genişletip, insanlığın kendi uyanışına sahip çıkabilmesinin kanallarını yaratmaktır.

Birleşmiş alternatif medya; çok parçalı değil merkezi etkinlik! Evet, çeşitlilik içinde birliği gözeten merkezi alternatif bir medya, ihtiyacımız olan bu...

Paris- Temel Demirer

12. Kitap Fuarı Tüyap'tan izlenimler

İstanbul/Özgür Gelecek-Kitap okuma tembelliğinin doruğa ulaştığı ülkemizde, egemen sınıfın kitaba yönelik düşmanlığına rağmen okumayı teşvik edici birtakım faaliyetlerin oluşu sevinc verici bir olgudur.

Bu faaliyetlerden biri olan ve her yıl Kasım ayının ilk haftasında başlayıp, ikinci haftanın sonuna kadar süren TÜYAP İstanbul Kitap Fuarı bu yıl 12. kez gerçekleştirildi.

Fuarın bu yılki etkinliklerinin geçen yıllarla kıyaslandığında daha sönük geçtiği görüldü. Fuar yetkililerinden edindiğimiz bilgiler, okurlardan aldığımız duyular ve yaptığımız izlenimler fuara bu ilgisizliğin başlıca iki nedene dayandığını gösteriyor.

Birincisi; sergilenen kitaplarla ilgili olarak alınan "toplatılmış kitapların fuara sokulmaması" kararı. İkincisi ise kitap fiatlarının yüksekliğinin okurların alım gücünü ortadan kaldırmaması.

Fuara "toplatılmış" kitap kavramının sokulması bazı yayıncıların tepkisine neden oldu. Özellikle Yurt Yayıncıları ve Zagros Yayıncılık yetkilileri kararın bir "oto sansür" olduğunu ve bunun fuara gölge düşürüp devlete hizmet ettiğini ileri sürerek fuarı protesto edip katılmama kararı aldılar. Bu protestonun bir kesim okur kitesini etkilediği ve onları ilgisiz bıraktığı düşünülüyor.

Ayrıca son zamanlarda kitap yasaklamak gazete ve dergi kapatmakla kendini sınırlayan ve kitap toplamak makinesi gibi çalışan DGM kararlarının kişileri üzerinde yarattığı psikolojik baskıyı bu ilgisizliğin nedenleri arasında görmek mümkün.

Okumanın yasaklandığı bir ülkede herşeye rağmen gerçekleştirilen bir kitap fuarında pek çok ilginç manzarayla karşılaşmak mümkün.

Bir ülkede faşizm olgusunun gizili açık görüntüleri varsa, Fuar alanında açık açık faşizmin en güzel resmini çekmekte olası.

Satıcının kulağına eğilir

istediği kitabın adını fısıldayan bir okurun o anki eyleminden daha güzel bir faşizm görüntüsü olamaz.

Yine aynı şekilde sergi salonunda kendilerini sivil giyisiler içinde gizlediklerini sanan, Yeşilçam filimlerindeki kötü adam misali ben kötüyüm dercesine fiziki görünümü ve bakışları ile kendini ele veren ve sayıları belkide okurlardan fazla olan polislerin manzaraları.

Bu manzaralar içinde kitap alma suçundan vazgeçemeyen okurların kitap alırken geliştirdiği garip tavırlar ve kitap hırsızları.

Ve bütün bu panorama içinde sahifelerce kitabın konusunu teşkil eden su ilişki tarzları gözler önüne serilmişti 12. Kitap Fuarı'nda.

Egemen sınıf-aydın, halk-aydın, yazar-okur, kitap-egemen sınıf halk kitap ilişkileri başka hiçbir fuarın böylesi zengin bir ilişki ağının görüntüsü olamıyor.

4. Cunta defilesi yapıldı

Her on yılda bir askeri darbe yaptırmaya gerek duyan sermaye çevreleri, bu sefer on üç yıl sonraki 1993 cuntasını kutlamak amacıyla geleneksel defilelerini düzenlediler. 1960, '70 ve '80'de askeri kıyafetlerin revaçta olduğu görülürken, bu yıl, Yeni Dünya Düzeni'nin yenilikçi çerçevesi ışığında, farklı bir kreasyon sergilendi. Geleneksel defileler mankenlerin değil gerçek asker ve işadamlarının podyumlarda boy göstermeleriyle yapıldığı için ayrı bir ilgi kaynağı oluyordular. İşte bu yılın Clintonvari modeli:

1. Beyin: Sömürüye çalışıyor, sömürerek dinleniyor. "İnsanlık" kavramına yabancı. Birkaç kelime İngilizce depoluyor. Timsah, çakal v.b hayvanlarınkiyle benzer özellikler gösteriyor.

2. Çeketin sol cebi: Kalbe yakın yerde "US Passport" taşıyor. Bu pasaport anlam taşıyor, kalbi etkiliyor. Hemcinslerle kapışma veya düşman sınıfların silkinmesi halinde başvurmak zaruri oluyor.

3. Çanta: Anti bilmem ne yasa önerileri taşımaya yarıyor. '60, '70 ve '80 kreasyonlarında kullanılmamış, şimdi kullanılıyor. Şirin görünüm ve ciddiyet veriyor. Cunta, reform olarak yutturulabiliyor. Çantadakiler reform paketi oluyor.

4. Yanak çizgisi: Hafif gergin bir gülümseme tercih ediliyor. Ara-sıra titretilerek karakter atılıyor. Bazen damar gibi zonklatarak kızgınlık taslanıyor. Sahnede dişler gösterilmiyor. Sahne arkasında hemcinsler ve halk ısırabiliyor.

5. Saat: Zaman ilerliyor, saatler geçiyor, sınıf olarak geriye gidiliyor. Ömür bitiyor, tarihin çöplüğüne yaklaşıyor. Saat, geriye sayımlı gösteriyor, her geçen dakika yeni saldırılar üretiliyor. Dakikalarla, saatlerle, günler-aylar-yıllar: hayır hayır tarihle uğraşılıyor. Bu yüzden zaman da hain ilan ediliyor.

BİR SORU

Bugün 10 Kasım. Atatürk'ü ölümünün 55. yıldönümünde anıyoruz. Mustafa Kemal Atatürk, Türklerin tarihinin en büyük isimlerinden biri...

Atatürk acaba neden hala ayakta? Onu putlaştırma-yaya yönelik bunca saçmalığa rağmen, neden hala Türk halkının sevgili kahramanı olmayı sürdürüyor?

Şahin ALPAY, 10 Kasım 1993, SABAH

BİR CEVAP

Kemalist Devrim, dünyanın neresinden baksanız, anti-empyralist ve demokratik bir devrimdir. Nitekim Mustafa Kemal'le aynı dönemde yaşayan Lenin, Stalin, Mao, Dimitrov, Ho Şi Minh gibi Marksist devrimci önderler bu gerçeği yalın ve kesin ifadelerle saptamışlardır.

Doğu PERİNÇEK, 10 Kasım 1993, AYDINLIK

YORUMSUZ

■ Somalilerin modern silahlarla donatılmış ABD ve BM askerlerine karşı sağladıkları başarının sırrı çözüldü. Time Dergisi, Somalilerin başarısının ilkel yöntemlerle yattığını ileri sürdü. Casus uydulara yakalanmak istemeyen Somalili çete reisi Muhammed Farah Aidid'e bağlı güçlerin haberleşmek için tamtam kullandıkları bildirildi.

Time Dergisi, Mogadişu Havaalanı yakınında bulunan Aidid yandaşlarının tamtam olarak kullandıkları benzin bidonlarına sopalarla vurarak, Amerikan helikopterlerinin havalandığını uzakta arkadaşlarına haber verdiğini yazdı. 18 Amerikan askerinin öldüğü çatışmada da Aidid güçlerinin tamtam yoluyla haberleştikleri belirtildi. Tamtam şifrelerini

çözen Adidid yandaşlarının anında askerlere karşı mevzilendikleri belirtildi.

■ Yeni dünya düzeni sayesinde sonunda komünizm de el değiştirdi. Katolik dünyasının ruhani lideri Papa ikinci Jean Paul, kapitalizmi yerdene yere vurup, komünizmin erdemlerini överken, Moskova'daki "komünizm fobisi" iyice doruk noktasına çıktı. Papa, bazı Batılı gazetelerde yayınlanan demecinde bugün dünyada mevcut olan sosyal sorunların kapitalizmin yarattığı dejenerasyondan kaynaklandığını söyledi ve şöyle devam etti: "Koyu kapitalistler, komünizmin iyi taraflarını görmezlikten geldiler. İşsizlikle mücadele ve yoksullar için kaygı duymak gibi."

"Modern Marksizm"

14 Ekim 1993 günü Demokratik Haklar Derneği Aksaray Merkez Şubesi'ne gelen Gayrettepe "Terörle Mücadele Timleri", dernek başkanı Hasan Erdem'i gözaltına alıyorlar.

Hasan Erdem'i sorgulayan TİK-KO timindeki polislerden biri, Erdem'e: "Oolum... Biliyoruz, siz Marksistsiniz. Özel mülkiyetin varlığına karşısınız. Ama dernek tüzüğünde 'Yoksul ve topraksız köylülere toprak dağıtmak için Anayasa ve yasaların değiştirilme-

si için çalışmalar yapmak derneğin görevleri arasındadır." diyorunuz." Ve bilmediği birşeyi soruyor işkenceci: "Oolum...Siz hem Marksistsiniz, özel mülkiyete karşısınız hem de yoksul köylülere toprak dağıtıyorsunuz. Bu Marksizm'le çelişik değil mi?"

Bir başka işkenceci cellat devreye girerek arkadaşını "aydınlatıyor": "Oğlum Hasanlar modern marksist. Hem özel mülkiyete karşılar hem de toprak dağıtabilirler."

Oktay Ekşi'nin durumu kritik

Oktay Ekşi'nin, 3 Kasım 1993 tarihli Hürriyet'te yayınlanan "Vatanseverlere son çağrı..." başlıklı makalesi yüzünden, yeni Terör Yasası'nın ilk kurbanı olabileceği, hukuk profesörü Doç. Dr. Sami Kanunisani tarafından kamuoyuna açıklandı. Kanunisani, kendisinin bir vatansever olarak bu makaleyi yanıtlama gereği duyduğunu belirterek: "Bize çağrı yapıp da Türkiye'yi karalamak olmaaz." dedi.

Makalede geçen "...giderek meşum bir akibete doğru yaklaştığımızı hep birlikte fark ediyor fakat bu gerçeği görmektense hepimiz 'kör' numarası mı yapıyoruz?" sorusunun çok tehlikeli bir soru olduğunu belirten Kanunisani, kimin

kör kimin sağır olacağına Allahu Teala'nın karar verebileceğini söyledi. DGM savcısı, "Türkiye tam bir keşmekeş içindedir." demenin de devlet sınırlarını ifşa etmek olduğunu belirtti.

"Bir Başbakanın dahi gerçekleri görmesine engel olabilen güçlerin bulunduğu yerde ipin ucu zaten kaçmış demektir" cümlesinin ne anlama geldiğinin Ekşi'ye sorulabileceği ve Ekşi'nin bunu cevaplamayacağını iddia eden Kanunisani, "Sayın Ekşi hangi ipten bahsetmektedir? Devlet ipini mi kaybetmiştir? Bunun açıklanmasını istiyorum. Tabii açıklayamayacaktır!" diyerek açıklamasını bitirdi.

ÖRSÇEKİŞ

Devrim DEMİRAL

Ve sevgi ve kavga ve özgürlük

Hava oldukça sıcaktı. İskele bildik insan kalabalığıyla doluydu. Sağlı sollu gişelerin önünde insanlar jeton kuyruğu oluşturuyordu. Suyu köpürdeterек iskeleye yavaş yavaş vapura yetişmek için önüne sürülen jetonları alan insan seli, turnikeleri aceleyle geçiyor, vapura doluyordu. Bir anda tıklım tıklım insanla dolan vapur ürktücü kalkış düdüğünü çalarak iskeleden uzaklaşıyordu.

Rihtıma geleli henüz iki dakika olmuştu. Acele bir şekilde çevreyi taradı. Aradığını bulamadı. Görünürde yoktu. Ama henüz zaman vardı. İki işi bir araya sıkıştırmayı iyi etmemişti. Ancak yoldaşlarıyla yaptığı randevulara dakikti. Yinede gecikme korkusu vardı yüreğinde... Yan tarafında boyacı çocuklar demir paralarla şakırdatı şakırdatı kumar oynuyordu. Midye satan çocuklarda seyrediyordu. Onların arasından geçerek otobüs durağına yürüdü. Vakit bir türlü geçmek bilmiyordu. Belli belirsiz sağına soluna bakındı. Aradığını bulamamanın sıkıntısıyla deniz kıyısına yürüdü. Su kirliydi. Mavi, maviliğinden çıkmış, acıip bir renge bürünmüştü. Denizin aldığı bu rengin adını koyamadı bir türlü. Bu arada küçük gözlü, koca kafalı, kel belediye başkanının konuşmasını anımsadı. "Körfezi biz kirelettik, biz temizleyeceğiz" demişti. Bu sözün aldatmaca oluşuna kızdı. Okkalı bir tükürük savurdu denize. Sırtı denize dönük yandaki banka oturdu ve çarşı çıkışını izlemeye başladı. Köşeden saçlarını yele vererek çıkıvermesini bekledi. Yoktu. Beklide gelmeyecekti. Dünkü kavgadan sonra pek umudunda yoktu. Kavga çıkarma konusunda sanki bulunmaz ustalıkları vardı bu kızın. Ne zaman ona gitmekten söz etmişse, o tepki göstererek kavgaya meydan vermişti. Açık açık gitme demiyordu, ama kendi kendine kurgu yapıyordu her seferinde. Uzun zamandır süren arkadaşlıklarında daima bunun gerekliliğinden söz etmiş, mücadelenin içinde olmak isteyenlerin aşklarında buna dayalı olmak zorundadır demiş olmasına rağmen, hala ona bu gerçekliği kavratamamıştı. Döndü bir kez daha tükürdü denize. Toplumun çarpık yapısına, onu bu hale getiren emperyalist düzene bir küfür bastı içinden. Tekrar çarşı çıkışına baktı. İnsan kalabalığında aradı onu; bulamadı. Yoktu. Çevreyi taradı olduğu yerden.

Postaneye dönen yolun köşesinde duran polis otosuna ilişti gözü. İçinde üç kişi vardı. Sıcaktan koltuklara yayılmışlardı. Yine devrimci avındaydılar. Dün bunların ruhu bile duymadan bir katile İzmir'den Erzincan'a yola çıkmıştı. Kimbilir şimdi çoktan gerilla alanındaydılar... Dün gidenlerle hareket etmek için. O'da bavlunu hazırlamıştı, ancak sevgiliyle son bir kez vedalaşma isteğini yenememişti. Ve partiye nasıl hesap vereceğini, bu sorumluluğun altından nasıl kalkacağı düşünüyordu. Oysa gitme kararı aldığı anda ne kadarda sevinçliydi. Kauçuk botlarını, kot pantolonlarını, kalın gömleklerini ve babasına Sümerbank'tan verilen kabanı nasılda sevinçle valizine yerleştirmişti.

Annesi ve babası vedalaşırken, "oğul gitme" demekle "oğul git" deme ikirciliğiyle sarılmışlardı ona. Annesi öperken sanki "yüzümü mü kara çıkarma" der gibiydi.

Faşizmin kendilerine bıraktığı mirası reddedecek ve güzel günlerin mimarı olacak bu çocuklar.

Önce annesi gönül vermişti partiye. Sonra babası. Karakol kapılarında, cezaevi görüşlerinde öğrenmişlerdi faşist devlete karşı durmayı. Devrimci çocuklarıyla omuz omuza olmayı. Partiyi oğlu sayesinde tanımıştı babası. Önceleri karşı çıkıyordu oğluna. Ancak onun tavizsiz ve cesaretle kendisine karşı partiyi, yoldaşlarını savunması bir saygı uyandırmıştı onda... Oğluna, partisine, yoldaşlarına saygı duyuyordu. Düzenin bozukluklarını öğrendikçe daha bir biçimleniyordu sempatisi.

Bavulunu kayradığı gibi çıkmıştı kapıdan. İçinde bir hüznü duymuştu. İstese geri dönebilirdi. Babası "niye geldin" demezdi.

Evden ayrılalı iki gün olmuştu. Bavulunu bir arkadaşının evine bırakmıştı. Kendisini hiçbir zaman bu kadar zayıf hissetmemişti. Tedirgin oldu. Çevresine bakındı. Sonra buranın kentin en denetimli yeri olduğunu düşündü. Erken geldiğine pişman oldu. Bu kızda nerede kalmıştı. Hayıflandı, derin bir iç geçirdi. Şimdi burada onu görmek için randevusunu tehlikeye düşürüyordu. Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu düşündü. Dikkat çekici bir tedirginliğinin, huzursuzluğunun olduğunu farketti. Postaneye uzanan yolun köşesindeki polis otosuna baktı. Onlarında kendisini izlediğini hissediyordu. Bu arada birşeylerle ilgilenmek tedirginliğini gidermek gerektiğini düşündü, midye yemeyi geçirdi aklından. Kumar oynayan ve onları izleyen midyecileri izledi. Sonra çocuklarla zabıta boğuşmasını geçirdi aklından. Bu pis düzene kahretti bir daha. Yeniden tükürdü denize. Çocukluğunu yaşayamayan bu küçük adamlar şimdiden evin ekonomisine katkıda bulunuyorlardı. Ama sokakta kötü abilerinin alışkanlıklarını da öğreniyorlardı. Konuşmalarında bile büyük küfürler vardı. Hepside öfkeliydiler. Yapışkandılar rekabette. Birbirlerini alt etmeye çalışıyorlardı. Ortada bıyığı yeni terlemiş olana kimse ilişmiyordu. Çocukların çekingen bakışlarından ve davranışlarından onun doğal bir lider olduğu anlaşılıyordu. Kundura boyacıları sandıklarının üstüne oturmuş uzaktan seyrediyorlardı.

Boyacılardan en ufak olana kaydı gözleri. Çimenlerin üstünde "tukay" kutusunu üzerine

oturmuş sandığa ritimli ritimli vurarak müşteri bekliyordu. Ayakkabılarına baktı. Boyalı kunduralarla dağda düşündü kendini. Güldü. Çocuğa doğru yürüdü. Göz göze geldiler. Karşılıklı gülmüşediler. Ayağını sandığa koydu. Çocuk hiçbir şey söylemeden fırcalamaya başladı ayak kabıyı. "Hırslı birine benziyor kerrata" diye düşündü. Sonra polislere baktı. Spor ayakkabılı bir polis arabadan inmiş, arabanın yanında duruyordu. Sevgilisini düşündü acele acele. Artık gelmeliydi. Çarşı girişine baktı. Alışveriş saatiydi şimdi... Ellerinde poşetler paketler ağızlarında çek, taksit, borç rabarbası* olan bir kalabalık akıyordu. Ama o yoktu. Değer miydi bunca beklemeye, bunca riski göze almaya ve gitme gününü bunun için geciktirmeye?... İşin kötüsü bir de partiye karşı ciddiyetsiz tavıra düşmeye. Günlere dil dökmüştü ona. O da gelmeliydi dağlara... Dağlarda, kavganın göbeğinde, savaşın içinde sevmenin tadına varmanın tarifsiz bir yanı olsa gerek. Özgürlük için savaşırken, kavganın göbeğinde daha bir güzel olur sevmek. Aşk daha bir özgürleşir. Daha bir şekillenir ve anlamlı olur. Ama o gelmek istemediğini açıktan açığa söylemedi. "Burda da mücadele edebiliriz" diyerek onu da bu metropole hapsedmek istiyordu. Verilmiş kararın ciddiyetini anlamamıştı. Karar neyse öyle davranılacağını kavramak istemiyordu. Mücadele kırdı, şehirde, okulda her yerde olur. O bunu kavramıyordu, birini diğerinin önüne koyuyordu. Bir mücadele biçimini diğerinin önüne koyuş mantığını düşündü. İçinde bencilliği, gördü. Kızdı. Kendi tavırını gözden geçirdi. Doğrumu yapıyordu... Savunulacak bir yanı olmadığını gördü.

Partiyi seviyordu, sevgilisini de... Boyacı çocuğun ritmik sesinden, ayağını değiştirmesi gerektiğini farketti. Sol ayağını koydu sandığın üstüne. Çocuğun elleri siyah benekliydi. Parmak uçları ciladan parlıyordu. Çocukla bakıştılar bir an.

O sırada bir gazete parçası uçtu geldi. Çocuk uçmasını engelledi, ayağıyla okuyacağı şekilde düzeltti. Ayakkabıyı daha hızlı fırcalıyordu okurken. Yer yer de yaşıyordu. Bir an durdu. En alttaki habere dikkat kesildi. Birbirlerinden habersiz, birlikte baktılar.

lar habere. "Tunceli'nin Ovacık ilçesinde güvenlik güçleriyle çatışmaya giren biri kadın beş terörist silahlarıyla birlikte ölü olarak ele geçirildi... Olağanüstü bölge valisinin yaptığı açıklamada; kökünü kazıyacaklarını..." Fırçalar durdu. Çocuk bir nefeste okudu haberi. Çocukla göz göze gelmeye çalıştı. Çocuk altındaki "tukay" kutusunu bir kenara aldı. Dizleri üzerine çömeldi ve hızlı hızlı fırcaladı kundurayı. Üstünlük bir cila vurdu. Sonra ayağının altındaki gazeteyi aldı. Uzattı parayı önemsemeden cebine attı. Sandığı sırtladı ve ilerde hala kumar oynayan çocukların arasından bıyıkları yeni terleyene doğru yürüdü... Çocuğun bu tavrı onu oldukça etkiledi. Çocuğun ilgi duymasına sevindi, kendisine yakın buldu. Kendisine yakın buldu.

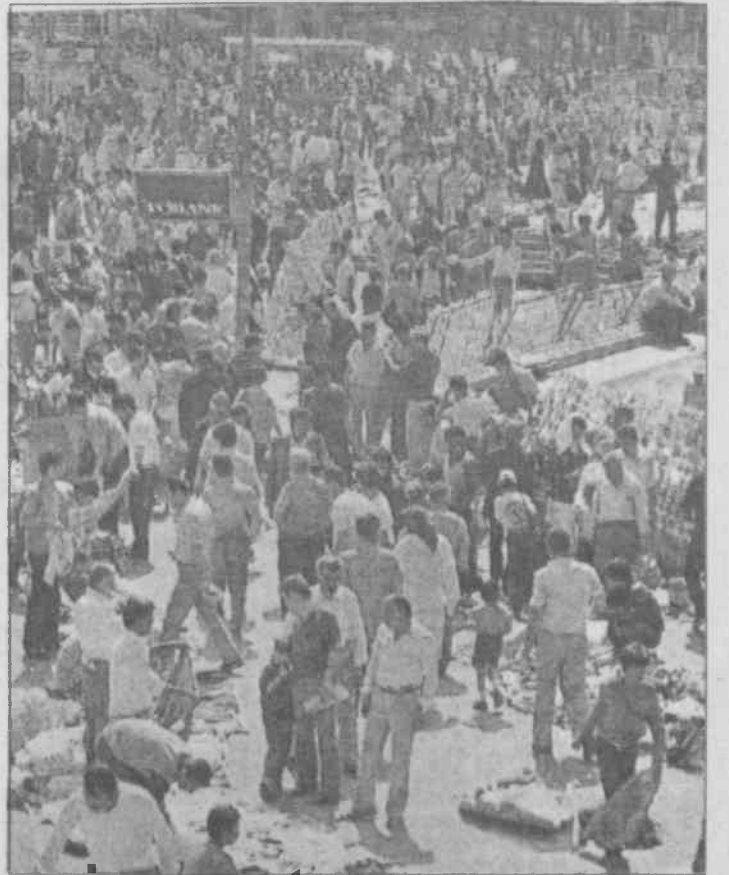
Omuzuna birinin hafif dokunuşuyla döndü. Sevdiği kızdı dokunan... Kız özür diler gibi tebesüm ediyordu. Birşeyler söyle-

meye çalıştı, belkide 'Merhaba' diyecekti. O işaret parmağını du-dağına götürerek "sus" işareti yaptı ve kızın elinden tutarak boyacıların arkasından yürüdü. Doğal lider olanla konuşmalarını dinlemek istiyordu. Kız ne olduğunu henüz anlayamamıştı. Çocuk gazeteyi etraftakilere çaktırmadan bu doğal lidere okuttu. Birşeyler söylemeye başlarken çocuk da onu önemser şekilde dinliyordu. Sevgiliyle birlikte çocukları dinlemeye durdu. "Devlet güçlüdür" diyordu. Çocuk bu söze kırılmış, gözünde büyüttüğü, dü-rüst sandığı lider konumundakini ciddiye alan davranışını bozdu. Bunu farkedene diğeri elini çocuğun omuzuna koyarak sözünü daha etkileyici tarzda sürdürmeye çalıştı. "koskoca devletle ne yapabilir ki..." Çocuk sinirli bir halde sandığını kayışından kavradı, sırtına vurdu ve bu doğal lidere elinin tersiyle "siktir" çekererek kalabalığa doğru yürüyerek gözden kayboldu.

Gördüğü manzara hoşuna gitmişti. Güldü. Sevgiliside güldü. Olup biteni anlamadı ama, yine de güldü.

Postane yolunun dönemecindeki polisleri gözledi. Şimdi spor ayakkabılılar iki olmuştu. Caddenin karşı tarafına geçmeye hazırlanırken, Bir taraftanda onu göz hapsine almaya çalışıyorlardı. Sevgiliyle hemen oradan uzaklaşmaya hazırlandı. O da durumunu farketmişti. Çarşı ağzına doğru yürüdüler. Polisler karşı tarafa geçmişlerdi bile. Sevgilisini durdurdu. Ateşli bir öpücük kondurdu ve ardından "Seni sevdiğimi dağlara geldiğinde söyleyeceğim" dedi. "Şimdi koş kalabalığın içinde koybol" diyerek hemen uzaklaşmasını istedi. Polislere kendisini belli ederek takibi üzerine çekti. Saçlarını yele verdi, yüzünü döndü dağlara... Coştu, koşarak kalabalığın içine daldı Gözden kayboldu...

*Rabarba: Tiyatroda kulislerden ya da sahne gerisinden birçok sesin aynı anda anlaşılmasız bir şekilde gürültü çıkarması.

İnsan okyanusuna da dli, dağlara varmak için...

M. Zeki ŞERİT

"Duvar Duvarlarınız Bize vız gelir vız"

Mehmet Zeki ŞERİT yoksul bir işçi ailesinin çocuğuydu. Çocukluğu ve öğrencilik yılları ekonomik sıkıntılar içinde geçmişti. M.Zeki daha lise yıllarında, henüz ileri ve devrimci düşüncelere sempati duymaya başlamıştı.

Okumak ve öğrenmek aşkıyla dolu olan M.Zeki ŞERİT, üniversite öğrenimi görürken, bir yandan sosyalist düşünceleri öğrenmeye çalışıyor, öte yandan yüksek öğrenim gençliğinin akademik-demokratik mücadelesine aktif olarak katılıyordu. M. Zeki 1968-71 dönemini kapsayan mücadele sürecinde henüz, yanlış düşüncelerine etkisindeydi.

Proletarya partisi, kurulmasıyla birlikte, nitelikli insanların, devrimcilerin ilgi odağı haline gelmişti. İnsanın kurtuluşunun ancak ve ancak proletaryanın sınıf biliminin önderliğinde verilecek olan mücadeleyle mümkün olacağını kavrayan M.Zeki ŞERİT, Türkiye proletaryasının öncü kurmayının program ve görüşlerini benimseyerek öncü saflarında yer aldı. M. Zeki, gönüllü olarak yer aldığı öncü saflarındaki disiplini bilinçli olarak benimsemiş ve canbedeli bir mücadeleye atılmıştı.

12 Mart'ın azgın koşullarında bir ihbar sonucu evi sarılan M. Zeki ŞERİT, faşist devlet güçleriyle son mermisine kadar çatıştıktan sonra esir alınabilmişti. Bu devrimci direnişini işkencedeki olumsuz tavrıyla zaafa uğratan M. Zeki ŞERİT, bundan sonraki mahkeme ve zindan sürecinde bu hatasından kurtulmayı, onu aşmayı başarmıştı.

Ömür boyu hapse mahkum edilen M. Zeki ŞERİT, zindan duvarlarının onu sınırlamasına daha fazla tahammül edemedi. Nihayet M. Zeki ŞERİT 1977 Mart'ında; "Duvar, Duvarlarınız Bize Vız Gelir Vız" diye yazdığı zindan duvarlarını delerek özgürlüğünü ilan etti. Kendisinden "hatıra" olarak bıraktığı zindan duvar yazısı, düşmanlarını çıldırtan bir tokattı, alaycı..

Zeki ŞERİT'in firari yaşamı uzun sürmemişti. Firar eder etmez aktif mücadeleye yeniden katılan M. Zeki'nin kaldığı İstanbul-Altıyol'daki evi 23-24 Ekim 1977 gecesi polisler tarafından sarıldı. Kendini aşarak yeniden yaratan Zeki ŞERİT, yine direniş tavrını, yaralanıp çatışamaz duruma düşene kadar sürdürdü. Yaralı olarak esir alınan Mehmet Zeki, bir ay süren işkencelerde kararlı bir direniş tavrı sergiledi. Üzerinden çıkan sahte kimliğini sonuna kadar savundu. Kendisini teşhis eden babasını dahi "tanımadı".

Onun bu kararlı direniş karşısında çılgına dönen işkenceciler, Mehmet Zeki ŞERİT'i 24 Kasım 1977'de katlettiler. Zeki ŞERİT şehit düşerken, mücadelesiyle, kendini aşarak "ser verip sır vermeme" ilkesini hayata geçirmesiyle yoldaşlarına ve tüm devrimcilere öğretici-egitici bir miras ve onurlu bir ihtilâl geleceği bıraktı. O gelenektir ki şimdi, sancak gibi doluyor elden ele.

O'nu, işkenceci boyunca haykırdığı sloganlarıyla selamlıyoruz.

"Yaşasın Devrim" "Gerillalar Ölmeye"

Kavganın Güncesi

Sanat cephesinin yalnız gerillası: Enver GÖKÇE

Sınıfsal mücadelenin sanat cephesinde yeralan Enver GÖKÇE, 1920'de Erzincan ili Kemaliye ilçesi Çit köyünde doğdu. Enver GÖKÇE henüz dokuz yaşındayken ailesi Ankara'ya göç etti.

Ankara'da okula başlayan GÖKÇE, ilk, orta ve lise öğreniminden sonra Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih Coğrafya Fakültesi'nin, Türk Dili ve Edebiyatı bölümünü bitirdi. 20 yaşındayken şiir yazmaya başladı Enver GÖKÇE. Fakülte'de öğrenciyken devrimci düşüncelere olan eğilimiyle sosyalist yayın ve ilerici derneklerle dostluk geliştirdi. Öğrenciliğinin yanı sıra bir dergide çalışıyordu. Süreci içinde bir grup arkadaşıyla birlikte anti-faşist devrimci bir çizgide yayın yapan Ant dergisini çıkardılar.

Öğrenciliğinin son yılındayken Türkiye Gençler Derneği adlı anti-faşist bir dernek kurdular. Derneğin olumlu faaliyetleri, egemenleri ve uşaklarını rahatsız edici bir gelişme gösterince, önce sivil faşistlerin saldırısıyla dernek binası yakılıp yıkıldı, kitaplar yırtıldı. Ardından, E. GÖKÇE ve bazı arkadaşları komünizm propagandası yaptıkları gerekçeyle üç ay tutuklu kaldılar.

Yaşamı işsizlik, yoksulluk ve acılar içinde geçen devrimci şair Enver GÖKÇE, 1950'de İstanbul'a yerleşti. Demokrat Partisi ilk hükümet olduğu dönemde, tüm devrimcileri, demokratları ve ilerici-leri gözaltına alma ve tutuklama kampanyasına girişmişti. 1951 Ekim'inde başlayan operasyonlarla 168 insan gözaltına alınmış, aylarca işkencelere maruz bırakılmış ve hepsi tutuklanarak cezaevlerine konulmuştu. Bu ünlü operasyonda TKP üyesi olarak yargılananlardan biri de Enver GÖKÇE'yd. Yedi yıl hapislikten sonra iki yıl sürgünde kaldı

GÖKÇE.

Enver GÖKÇE şiirlerinin pek çoğunu zindandayken yazdı. Bunlardan en önemlisi olarak gördüğü 30 şiirlik Yusuf ile Balaban adlı şiir destanının büyük bir bölümü kaybolmuştur. Usta bir devrimci-şair olan Enver GÖKÇE'nin şiirleri birçok dergide yayınlanmıştı.

Enver GÖKÇE, 27 Mayıs öncesinde yeniden tutuklanan "sakıncalılar" arasındaydı. Ancak, 27 Mayıs'ta serbest bırakıldılar. Tekrar İstanbul'a dönen Enver GÖKÇE, küçük gazetelerde düzeltici olarak çalışırken, öte yandan şiir çevirileri yapıyordu. İşkence hücrelerinde yakalandığı hastalığının yanı sıra "sakıncalı" oluşu; onun yakasını bırakmayan iki illetler.

Kararlı, onurlu, inançlı bir şair olan Enver GÖKÇE'nin acılı yaşamı 19 Kasım 1981'de yine yoksulluk, acılar ve -ne yazıkki- yalnızlık içinde son buldu. Yaratıcısı olduğu şiirleriyle ve onurlu yaşamıyla, hakettiği, devrimci halkın gönlündeki varlığını daima hissettirecekti.

Seni özledik Enver GÖKÇE. İz'in olmasaydı eğer,
"İz'in olsun haphişane içinde
Seni
Senden sormalara doyamam
Yarım döner cigaramın ateşi
Gitme dayanmam" derdik, belkide...

Koralı bir mermiydi yıldızlaştı YEŞİL

Mustafa SARITAŞ 1960'ta Muş ili, Varto ilçesi Taşçı köyünde doğdu. 1966 Varto depreminin ardından birçok aileyle birlikte, İzmit-Derince'ye göç ettiler. Henüz ilk ve orta öğrenim yıllarındayken kavrayışı, zekası ve cesaretiyle emsallerinin içinde öne çıkan biriydi.

Enternasyonal proletaryanın sınıf bilimi ve İbrahim KAYPAKKAYA'nın siyasi hattıyla lise yıllarında tanıştı. Azimli, çalışkan, fedakâr ve cesur yapısıyla kendisini kısa sürede geliştirdi. Proletaryanın sınıf bilincini inisiyatifli ile de birleştirerek, pratik faaliyetteki etkinliğini okul sınırlarının da ötesine taşıyor, grev, direniş vb. eylemlerde de yer alıyordu. Faaliyet bölgesinde, mücadelenin olduğu her yerde o vardı.

Mustafa SARITAŞ

Mustafa, militan ruhla sürdürdüğü terrik-pratik-askeri örgütsel pratiğiyle kısa sürede yetkinleşirken; alçak gönüllü ve mütevazı yapısıyla tüm tanıyanların hayranlık duyduğu örnek bir komünist, sembolik bir bolşevikti.

Lise öğrenimini tamamladıktan sonra militan bir ruh ve azimli, kararlı yapısıyla öncü saflarında profesyonel faaliyete geçti. Sıcak kanlı, dost canlısı yapısı, zümrüt yeşili dost gözlerinin de güven vericiliğiyle, faaliyet gösterdiği İzmit, İstanbul, Eskişehir ve Ankara'da kitlelerle kaynaşmada, seferber etmede, inisiyatif ve yol göstericiliğiyle yığınların gözbebeği idi.

Öncü ailenin bireylerinden olan Mustafa SARITAŞ ve sra neferlerinden olan yoldaşı Şenol OZYURT, M. Zeki ŞERİT'in katledilişinin ikinci yıldönümünde O'nu eylemli anmak için hazırlık yapıyorlardı. Bombalı pankartın hazırlanışında, bombanın anlık bir kaza ile patlaması sonucunda yaralanmışlardı. Patlama sesi üzerine olay yerine gelen devlet güçlerinden iki bekçinin açtığı ateş sonucu 14 Kasım 1979'da katledildiler.

Tutarlı kişiliği, inanç ve kararlılığıyla hiçbir yığılılığa kapılmayan komünist yapısıyla yıldızlaştı. Parlıyor şimdi yeşil yeşil.

Aynı sevdıyla mücadele eden yoldaşlarının onuru olarak hep parlayacaklar, Mustafa SARITAŞ'lar ve Şenol OZYURT'lar.

Hüseyin TOSUN

Rıza SÖKMEN

Ünal KÜÇÜKBAYRAK

M.Kemal YILMAZ

İsmail DOĞAN

A.Rıza BOYOĞLU

Zeki UYGUN

İbrahim POLAT

Kamile ÖZTÜRK

Kasımda Düşerken yangınlaştılar

TKP/ML'nin 3. Konferansı 1986'da Dersim'de yapılacaktı. Kasım sonlarında konferans delegeleri Dersim'e gelmiş konferans hazırlığı içindeydiler. Partizanların bölgede dolıştığı haber alan devlet güçleri, daha önceden yığılmış oldukları beyaz ordu birlikleriyle operasyona geçtiler. Aldıkları duyumlar doğrultusunda, özellikle Mercanlar bölgesinde yoğunlaştırılan operasyonda 21 Kasım'da o bölgeyi kuşatmaya başlamışlardı. Gelişmelerden haberdar olan Partizan birliği, bölgeyi terketmeye çalışmaktaydı.

Gece boyunca seyir halindeki birlik, bazı acil ihtiyaçlarını karşılamak üzere bölgeyi terk etmeye çalışmaktaydı.

anda bölge üzerinde helikopterlerin dolması ve giderek yaklaşmakta olan beyaz ordu birliklerini farketmeleri üzerine, hemen evi terketmişlerdi. Belli bir mesafeye çekildikten sonra arazinin kuytuluk bir yerinde mevzilenmişler.

Evi basıp arayan beyaz ordu birliği evin boyaltılmış olduğunu görünce çevrede aramalarını ve operasyonlarını sürdürüyordu. Devlet güçlerinin Partizanları farketmesi üzerine çarpışmalar başladı. Bütün güçleriyle operasyona çıkan devlet güçleri, hemen olay yerine birikerek gerilla mevzisini dörtbir yandan yoğun bir ateş çemberine aldılar.

Helikopterlerin lav ve bomba yağdırdığı gerillalar çemberi yarmak için gerekli olan yeterli sayıda uzun namlulu silahtan bile yoksundular. Herkesin elinde uzun namlulu silahı da yoktu. Gerillalarla devlet güçleri arasında, sayısal ve donanım bakımından aralarında bu denli korkunç bir dengesizlik olmasına rağmen, sabahın erken saatlerinde başlayan çatışma, geniş bir alana yayılarak saat 13.00'e kadar sürmüştü.

Devlet güçlerinden bir askerlin öldüğü, bir askerle bir üstteğmenin yaralandığı 22 Kasım 1986'daki çatışmada; Hüseyin TOSUN, Rıza SÖKMEN, Zeki UYGUN, İbrahim POLAT, Ünal KÜÇÜKBAYRAK, A. Rıza BOYOĞLU, M. Kemal YILMAZ, Kamile ÖZTÜRK ve İsmail DOĞAN katledildiler.

Onların yetersiz donanım ile sürdürdüğü mücadele, bugün, sayısal ve donanım açısından daha da güçlenerek yaygınlaştırılmıştır. Yoldaşları, onları; uğruna şehit düştükleri kavgalarını güçlendirerek ve yaygınlaştırarak yaşatıyorlar, yaşatacaklar.

Emekçiler, haksız savaşa oğul yollamayın!

İnsanlığa yararlı evlat yetiştirmek çok zordur, hele de yoksulluk içinde. Ekmeğin aslanın midesine indiği, işsizliğin iyice bunalıtıldığı, paranın değerinin günden güne düştüğü koşullarda; insanın doğal yaşamı da hükmünü yürütür. Gönüllü ya da gönülsüz, planlı ya da plansız insan soyunu sürdürür gideriz. Feodal gelenekler nedeniyle, kızımız olduğunda üzülür, oğlumuz olduğunda dünyalar bizim olmuş gibi seviniriz. Artık soyumuzu sürdüreceğ olana kavuşmuşuzdur ve sırtımızı yaslayacak aslanlar gibi oğlumuz vardır. Dişimizden tırnağımızdan artırdıklarımızla onu büyümeye çalışırız. Hastalandığında kahrolurken, her boy attığında içimiz içimize sığmaz olur. Geleceğimizi onunla düşünür, her güzellikte onunla yaşarız. Okuyabildiği ve okutabildiğimiz kadarıyla okutur ya da bir işe koyar, meslek sahibi olmasını sağlamaya çalışırız. 20 yaşına geldiğinde, kutsal vatani görevini yapması, vatani düşmanlara karşı koruması için askere yollarız...

Genel olarak halkımızın yaşamı ve duygularını yansıtan yukarıdaki anlatımdan da anlaşılacağı gibi, ne yoksulluğun nedeni sorgulanır ne de askerliğin vatani korumak olup olmadığı. Kız çocuğu olmasının aslında doğal ve güzel bir durum olduğu da düşünülmez... Askere giden oğul, ABD üslerini korurken de vatani görevini yapmaktadır; Kore, Kıbrıs ya da Somali'ye çıkartma yapıp işgal kuvvetlerine ka-

tuğunda da... Ya da belki de kendi milliyetinden olan yurtseverlerin ve devrimcilerin peşinde süre avına katıldığında da...

Bu gelenekçi duygu ve davranışlar bugün kırılmaya başlamıştır.

Gün geçmiyor ki TV. ve basında, çatışmada ölen bir gencin cenaze töreninde, ailesinin ve yakın çevresinin feryatlarına, yürekler dolusu acılarına ve isyanlarına tanık olmayalım. Onca yoksulluk içerisinde ve umutlar beslenerek büyütülen genç, bir başka genç tarafından öldürülmüştür.

Öldürülen gerillanın ailesi, cenazeyi almanın bir risk olduğunu, saldırıya maruz kalacağını bilmektedir. Bunu göze alır. Zira oğlunun ya da kızının kendisi ve kendisi gibi emekçiler ve ulusal haklar için mücadele ettiğini bilir. Cenaze töreninde onurludur, hesap sorucudur.

TC. askerinin cenaze töreninde ise resmi törenin soğukluğu ya da kıskırtıcı ajanların ve ülkücülerin provokasyonları kendisini göstermektedir. Ve ailelerin ağıtları... ağıtları... Resmi-bildik söylemlerle yetkililer aileleri "teskin etmeye" çalışırken; ailelerin kafasına neden o çok övdükleri şehitler kervanına yüksek rütbeli subayların ve zenginlerin, parabalaları ve toprak ağalarının çocuklarının katılmak için heyecan duymadıkları, savaşa katılıp-katılmadıkları sorunları takılır. Sonra "Öldürdükleri kimlerdir?" ve "Ne için?" sorusu

beynini huzursuz eder. Üstelik devlet bütün bol keseden vaatlerine rağmen hiçbir yardımda bulunmamıştır, davranış samimi değildir. Onun canı-ciğeri olan oğul, yetkililer için göstermelik ilgi gösterilen sıradan bir vakadır. Önceleli, oğlunu vurduğu söylenen güçlere karşı lanetlemelerle dolu olan tepki ve söylemi şimdi vurduranlara karşı da yönelmiştir. Devlet askerine değer vermemektedir ve haksız bir savaş yürütmekte, emekçileri de buna alet etmektedir. Her iki tarafta da ölenler emekçilerin çocuklarıdır ancak kendisinin emekçiler/haklılar cephesinde değil, kompradorlar yani haksızlar cephesinde, onların düzeni için ölmüştür. Artık "Bu devlete verecek bir askeri yoktur!"

Şimdi asker ailelerinde gelişen duygu-düşünce budur. Bu duygu ve düşünce güçlendirilmeli, kavganın amacı, niteliği; saflaşmanın kimler arasında ve niçin olduğu anlatılmalı, haklı ile haksız arasındaki kalın çizgi özellikle kavratılmaya çalışılmalıdır.

Beyaz ordu askerlerinin haksızlığı hükümler kılma için savaştığı saflardan ayrılması, emekçi kardeşlerinin karşısında bulunmaktan vazgeçmesi için yürütülen mücadelede aileler cephesi de önemli bir alan olmaktadır. Gerek gerilla gerekse de beyaz ordu askerlerinin aileleri savaşta yitirdikleri evlatlarının acısını yüreklerinde yoğun olarak duymakta, isyan duygularıyla dolmaktadır. Bu duy-

gu ve tepkiler bilinçli bir hale getirilmeli, haksız ve kirli savaşın temel nedeni olan faşist düzene karşı yöneltilmelidir. Zira yaşanan tüm olumsuzlukların nedeni, emperyalizmin güdümündeki patronların ve ağaların devleti ve onun haksız savaşıdır. Kirli savaşın durdurulmasını ve ülkemizin bağımsız ve demokratik bir ülke olmasını istiyorsak bu mücadelenin içinde de olmak zorundayız.

Devrim savaşçısı gerilla, büyük olanaksızlıklar içinde, halkın kurtuluşu ya da ulusunun kendi kaderini tayin hakkı için ölümü kucaklarken, ölümsüzleşme duygularıyla doludur. Mücadelesinin haklılığının verdiği ruh dinginliği ve mutlulukla gözü arkada kalmadan görkemli devrim ağacının köklerini beslemek için seve seve toprakla kucaklaşmaktadır.

Halkın haklı davasının neferlerine karşı büyük olanaklar içinde savaşan TC. ordusu askeri ise, yüreğinin ve beyninin derinliklerinde, haksız konumunu hissetmenin huzursuzluğunu az da olsa duymaktadır. İlk başlarda olmasa da bir süre sonra; kime karşı, ne için vb. soruları, çengelini, içten içe askerinin beynine takar. "Burada ne için var?" sorusuna tatmin edici yanıt vermek zordur. Bu duygular ve soru işaretleriyle dolu olarak savaşmakta ve ölüme buluşmaktadır.

Televizyonda çokça izlemiştir. Spiker ne sorarsa sorsun, askerlerin verdiği yanıt hemen aynıdır. Cümleler basmakalıp! Koşullanmışlık o boyuta var-

mıştır ki; beyinler esir alınmış, kişilikler köleleştirilmiştir. Tam da bu konumdayken beynini kemiren soru işaretleri, hissedilen haksız olma duygusu ve de her an nereden geleceği belli olmayan gerilla kurşunları-tuzakları, askerinin ruh dünyasını allak bullak eder. Bugün TC. ordusundaki yaygınlaşan bunalımlar, intiharlar ve firarların en önemli nedeni budur... Haksız konumda ve gerilla karşısında savaşmanın yarattığı genel bir hastalıktır bu. Vietnam'da Vietkonglara karşı savaşan ABD askerlerinin sağ kalıp da ülkelerine dönenlerin çoğunda, ruhsal hastalık; iatta ülke yöneticilerinden sıradan halka kadar yaygınlaşmış olan "Vietnam Sendromu" denilen hastalık vardır. Türkiye'de şimdilik kamuoyuna tek-tük yansısı da, gizlemek için olağanüstü çaba gösterilse de; ordudan firarların arttığı, ruh sağlığı bozulanların hergün çoğaldığı ve intiharı kolay bir tercih olarak kapılarında beklediği görülüyor. Aynı zamanda devlet yetkilileri ve bilinçsiz kitleyi kucaklayacak bir "Kürdistan Sendromu", alttan alta gelişmektedir. Bu, gerilla savaşının düzenli ordu karşısındaki üstünlüğünün diğer bir yanısıdır. Ve savaş geliştikçe, beyaz ordudaki parçalanma, bunalım, firar, hatta "cinnet getirerek subay öldürme"ler artacaktır. Bu süreçte, beyaz ordudan kızıl orduya geçişler de bir alternatif olarak doğacak, askerleri düşükleri çıkmazlardan kurtaracak tek şey belki de bu olanak olacaktır.

KAMUOYUNA

UMUT YAYINCILIK sahibi
NERGİZ GÜLMEZ'in

tutuklanmasını ve Özgür Gelecek gazetesinin 15 gün,

Partizan dergisinin 1 ay süreyle kapatılmasını kınıyor,

Umut Yayıncılık ve tüm sosyalist basın üzerindeki baskılara

derhal son verilmesi için tüm demokratik kamuoyunu

duyarlı olmaya çağırıyoruz.

BELEDİYE İŞ SENDİKASI 2NOLU ŞUBESİ

BELEDİYE İŞ MEZBAHALAR ŞUBESİ

BELEDİYE İŞ BEYOĞLU YAKASI ŞUBESİ

DERİ İŞ TUZLA ŞUBESİ

TES İŞ 5 NOLU TEŞKİLATLANDIRMA SEKRETERİ MUSTAFA ÖZGÜL

TÜM BEL SEN 3 NOLU ŞUBE YÖNETİM KURULU

TÜM BEL SEN GENEL MERKEZİ YKM ÜYESİ HÜSEYİN TOSUN

TÜM BEL SEN 6 NOLU ŞUBE YÖNETİM KURULU

TARIM SEN GENEL MERKEZ GENEL SEKRETERİ

TÜM MALİYE SEN 3 NOLU ŞUBE YK ÜYESİ HÜSEYİN ÖZEN

TÜM SAĞLIK SEN GMK ÜYESİ ERDAL DAĞDELEN

EĞİT SEN 2 NOLU ŞUBE İNSAN HAKLARI KOMİSYONU

TÜM HABER SEN İSTANBUL YAKASI ŞB YK ÜYESİ ERGİN HALAT

TARIM İŞ SENDİKASI İSTANBUL ŞUBE SEKRETERİ BEKİR GEDİK

HARB İŞ İSTANBUL ŞUBESİ EĞİTİM SEKRETERİ

DEMOKRATİK HAKLAR DERNEĞİ

DEVİRİMCİ-DEMOKRAT KAMUOYUNA

PKK, 10 Ekim günü Dersim-Çemişgezek'te Kahraman ailesinden üç kişiyi katletti. Dost olarak gördüğümüz PKK'nın devrimci-komünist güçlere şiddet uygulama temelindeki bu yanlış anlayışına karşı çıkmak ve Kahraman ailesiyle dayanışmak amacıyla Yeni Demokrat Gençlik yardım kampanyası başlatılmıştır. Bu yardım kampanyasına tüm devrimci-demokratların katılmasını istiyor, para, eşya vb. elden gelen tüm maddi yardımlarınıızı aciliyetle bekliyoruz.

İlanımızda bulunan hesap numarasına para yatırarak ya da direkt bülrolarımıza gelerek yardımlarımızı iletelim! Unutmayalım devrimcilerarası olumsuz tutumlara karşı çıkmak, desteğini somut olarak sunmakla mümkündür. Desteğin basit biçimlerinden biri olan bu dayanışmaya küçümsemeden en ufak katkılarımızın bile önemli olduğunu kavrayarak katılalım!

Dayanışma için: Türkiye İş Bankası Beyazıt Şb. Hesap No:300-2231162

Ayrıntılı bilgi ve direkt yardım için:

UMUT YAYINCILIK-YENİ DEMOKRAT GENCLİK

Oğul Sok. No: 16/4 Sultanahmet/İSTANBUL

Tel: 518 84 29 Fax: 518 23 23

YENİ DEMOKRAT GENCLİK

ÇAĞRI

IRKÇILIĞA, FAŞİZME VE HER TÜRLÜ GERİCİLİĞE KARŞI
DOSTLUK VE DAYANIŞMA GECESİ

Arif SAĞ

Ferhat TUNÇ

Fikret ORAL-Kemal DİNÇ (Tohuma Türkü)

Ozan Ali HAYDAR

Kürt Ozan BRADER

Hollandalı Müzik Grubu

Yeni Demokrat Gençlik Tiyatrosu

Halk Oyunları

Sivas olaylarını içeren film

Tarih : 11.12.1993

Saat : 14.00

Yer : Westervoort

Adres : Zalencentrum Dorpstraat 71

Organize : ATİD (Anihem Türkiyeli İşçiler Derneği)

Giriş Ücreti: fl. 15.-

Demek zulüm kilit vurdu kapılarımıza!
Bu düşmanın en rahatsızlık duyduğu andır!
Birer birer tutukladılar da verdular size ha?
Bu çaresizlikten feryad-ı figan-dır!
Bitirdik diyordularmış kökünüzü öyle mi?
Aha bu, düşmana inat yollanmış
Siz kızıl güllere "hem bir selam" hem de
BİR İLANDIR

Oturan ADAM

Maastricht Antlaşması yürürlükte

Haber Merkezi- Avrupa Topuluğu'nun Avrupa Birliği'ne dönüştürülmesini öngören Maastricht Antlaşması yürürlüğe girdi. 29 Ekim'de Brüksel'de bir araya gelen 12 AT üyesinin devlet ve hükümet başkanları, anlaşmanın 1 Kasım'da yürürlüğe girmesi nedeniyle, AT Olağanüstü Zirve'sinde bir araya geldiler.

AT liderleri, Zirve'de bol bol "ortak inançlar"dan dem vurdular ve "güven tazelediler." Topluluğun dönem başkanlığını yürüten Belçika Başbakanı Jean-Luc Behe-rens, yaptığı radyo konuşmasında, anlaşmanın tarihi niteliklerinden bolca sözetti. Anlaşma onuru şampanyalar içildi ve kadehler kaldırıldı. Oysa, görünenin aksine patronlar Avrupa'daki barut fıçısının farkındaydılar. Ama burjuvazi hiçbir zaman böylesi tantanalarda gerçek yüzünü göstermez. Çünkü Maastricht, vitrinlik bir süsten başka birşey değildir. Şimdi süslü sözlerle beraber bu sözlerin altında yatan gerçekleri biraz yakından inceleyelim.

SAVAŞ VURGUNU VE YENİ ÇAR'DAN PAY

AT liderleri, Maastricht Antlaşması çerçevesinde, topluluğun, ortak güvenlik ve dış politika izleyeceğine karar verdiler. Konular da belli: Avrupa'da barış ve istikrarın sağlanması, Rusya ile ilişki-

Kısa bir Maastricht öyküsü

Anlaşma 17 Şubat 1992'de Belçika, Fransa, Lüksemburg, Hollanda, Almanya, İngiltere, Danimarka, İrlanda, Yunanistan, Portekiz, İspanya ve İtalya tarafından imzalandı. Batı Avrupa ülkeleri, Avrupa Ekonomik Topluluğu (AET), 1957 yılında Roma Antlaşması ile kurmuşlardı. Roma Antlaşması 10 kez değiştirildikten sonra şimdi adı Maastricht Antlaşması oldu. Tabii bu arada, anlaşma, 200 madde, 17 ek protokol ve 33 adet ekiyle oldukça hacimli hale gelmişti.

Resmi adı "Avrupa Birliği Antlaşması" olan Maastricht Antlaşması, kısaca ve sözde şu üç ilke üzerine oturtulmuştur:

- Rekabet ilkesine dayanan serbest piyasa ekonomisi ilkesi: Bu "ilke"nin nasıl uygulanacağı konusunda; rekabet gücü olmayan Batı Avrupa ülkeleri ve tehlikeli bir şekilde tüm Avrupa'da yayılmayı düşünen Alman-Fransız emperyalistleri bir türlü "netleşemiyorlar."

- İkame etme ilkesi: Bu ilke, gerekliyse topluluk müdahalesinin artırılması ama gerekli değilse topluluk müdahalesinin sınırlandırılması anlamına geliyor. "Topluluk" teriminin yerine "güçlü olan" terimini koyduğunuzda, müdahalenin boyutu anlaşılır. Bunun "gerekli gerekmedikçe" ise yine güçlü olan karar verecektir.

- Anlaşma, kademeli olarak gerçekleştirilmesi planlanmış 3 yenilik içeriyor

a) Ekonomik ve parasal birlik. 1999 yılında Avrupa Merkez Bankası ile beraber tek para oluşturulacak ve kesin bir takvim belirlenmiş. Yalnız Fransız-Alman emperyalistlerinin ittifaki bu planın kesinlikle uygulanamayacağını şimdiden göstermektedir.

b) Avrupa vatandaşlığı. AT vatandaşlarına Avrupa Parlamentosu ve mahalli seçimlerde seçme ve seçilme hakkı verilmektedir. Ashında bu şimdi de vardır ancak sadece isimler ve sıfatlar değiştiriliyor.

c) Ortak güvenlik ve dış politika. Bunu da Almanya ve Fransız emperyalistlerinin Avrupa Ordusu oluşturma eğilimleri engelliyor.

ler, Güney Afrika'nın demokratikleşmesi, Ortadoğu barış süreci ve eski Yugoslavya sorunu. Zir-

ve'de Rusya Federasyonu'nda 12 Aralık'ta yapılacak seçimlere, AT gözlemci heyeti gönderilmesi ka-

rarlaştırıldı. Yeni Çar Yeltsin'e verilen desteğin sonuçlarını gözlemlemek için elbette. Ve sonucu değerlendirip "asayiş" metasının, "yatırıma uygunluk"un seviyesine göre pay talep edilecektir. Güney Afrika'da ANC teslim olmuş, Apartheid rejiminin kontraları Inkatha örgütü Avrupa'lı emperyalistler tarafından sürekli güçlendirilmiş. Tabii "demokrasi" geliştirilecektir. Filistin yeni bir Güney Afrika olacaktır ve iki "sorunun" ardarda tartışılması tesadüf değildir. Nihayet Yugoslavya'nın pay edilmesi sürecini bir kez daha gündeme getirdiler. Şimdi eski Yugoslavya'daki tüm taraflara "barış görüşmelerine bir an önce başlayın" deniyor. "İnsani yardım" ulaştırılmasının önünde ağır kış şartlarının engel teşkil ettiği, bu "yardımlar"ın güvenlik nedeniyle durdurulmasının kabul edilemeyeceği gibi "sorunları" konuşuyorlar. Ama Saraybosna'ya giden yardımların BM tarafından, kendi askerleri tarafından nasıl karaborsadan satıldığını; Alman ve Amerikan emperyalistlerinin bu savaşı nasıl kışkırttığını ve körüklediğini ve en önemlisi ne kadar silah sattıklarını hiç konuşuyorlar.

EKONOMİK KRİZ

Emperyalistler arası çelişkilerin yoğunlaştığı bu dönemde, ekono-

mik olarak oldukça güçlü avantajlara sahip emperyalistler bile nakit biriktirmeye ve belli yatırım alanlarında yoğunlaşmaya özen gösteriyorlar. Örneğin Almanya maden işçilerini attıktan sonra şimdi de DASA (Deutsche Aerospace)'nın 16.000 işçisini işten çıkardı. Fransa Air France'nin 4 bin çalışanını işten atmaya çalıştı. İspanya'da Seat otomobillerinin Barcelona'daki fabrikası kapatıldı. İtalya'da hükümet olağanüstü vergiler getirdi. İtalyan Pirelli şirketi, 12 fabrikasını kapattı. Tepkiler büyüktü. 3 milyon 3 yüz bin üyeli Metal İşçileri Sendikası, Almanya'nın birçok şehrinde ucuz ithal yakıtı protesto eden grevler düzenledi ve ulusal iş anlaşmalarının iptali için mücadele edeceğini açıkladı. Fransa'da kabak, Air France Yönetim Kurulu'nun başına patladı ve 21 kamu kuruluşunun çalışanlarının desteklediği Air France direnişi 4 bin kişinin işten atılma planının iptalini getirdi. İspanya'da binlerce işçi sokaka döküldü. İtalya'da hükümetin vergi politikalarını protesto eden 14 milyon işçi genel greve gitti.

Bu yıl AT içerisindeki işsizlik oranının % 11'e çıkması bekleniyor ve halihazırda 20 milyon kişi işsiz.

Maastricht, elbette "yenilikler" getiriyor. Ama bu yenilikler kapitalizmin yeni sorunlarından başka birşey değil.

ABD emperyalizminin yalan makinesi:CNN

Fransa/Özgür Gelecek- CNN, Cable News Network'un kısaltılmışı. 10 yıldan fazla bir zamandır günde 24 saat uydu kanallarıyla yayın yapan bu özel Amerikan TV kanalını, Körfez savaşında yakından tanıma imkanımız oldu. Zira savaş boyunca, CNN, tüm dünyanın iletişim hegemonyasını elinde bulundurduğunu gösterdi.

CNN'in patronu Ted Turner isimli Amerikalı milyarder. Televizyon kanalının merkezi istasyonunu, Atlanta eyaletinde. Atlanta, 1996 yılında yapılacak Dünya Olimpiyat Oyunları'nın ve Coca-Cola şirket merkezinin bulunduğu bir ABD eyaleti.

Turner, 1980 yılında, tüm dünyanın izleyeceği bir TV kanalı yaratacağını söylemişti. 10 yıl sonra, kendisi de Atlanta'da yaşayan bu kapitalist, medyanın dünya patronlarından biri oldu. Turner, radyo ve sinema alanına da el attı ve TBS (Turner Broadcasting System) firmasını kurmuş durumda.

Bütün dünyaya yayın yapan CNN, iki kanaldan oluşuyor: CNN 1 ve CNN-Headline News. Bu iki kanal, Amerika'da, yaklaşık olarak 55 milyon ev izliyor. CNN tarafından seçilmiş görüntüleri, dünya çapında, 200'ün üzerinde istasyon kanalı yayınıyor. Şirkette 8 binin üzerinde gazeteci ve teknisyen çalışıyor. ABD'de 9 bölgesel bürosu, bütün kıtalarda toplam 15 yabancı bürosu bulunuyor. Bütün bürolar uydu antenleriyle Atlanta'ya bağlanmış. CNN 1 kanalı; spor, turizm, bilim-sanat üzerine emagazin haberleri, tartışmalar, röportajlar yayınlıyor. Her iki veya üç saate bir aktüel haberler veriyor. CNN-Headline News ise sürekli TV özet haberleri sunuyor.

CNN, diğer TV kanallarından farklı bir yayıncılık programı izliyor. Ülke içindeki bir olayı; anında ve doğrudan izleyicilerin önüne koyuyor. Milletvekili seçimi mitinglerini, Kongre toplantılarını anında görüntüleyebiliyor. Ayrıca önemli ve basın tarafından üzerine düşülen konuları, mahkeme duruşmalarını

yayınıyor. Kısaça aktüel haberlerde büyük bir izleyici kitlesini toplayabiliyor. Ancak bu yalan makinesinin asıl işlevi ülke içi haberlere dayanmıyor, uluslararası yayın boyutu daha etkilidir.

1985 yılında Beyrut'tan kaçırılan TWA uçağının 17 gün süren macerasını, sürekli reklam haberlerinin dışında görüntülemesiyle, CNN, hatırı sayılır bir başarı elde etti. Ardından İran-Gate skandalının ABD Kongresi'ndeki duruşmalarını eksiksiz görüntüledi. 1987'de, Reagan'ın, önemli konuşmalarının yayın hakkını CNN'ye vermesiyle, kanalın dünya çapında etkinliğinin ve sınıf karakterinin ne boyutta olduğu daha bir netleşti.

Diğer ABD televizyonlarının üzerine eğilmediği dış haberleri yayınlamak uluslararası planda pazar yaratan CNN, bu pazarın tek hakimidir. 1982 yılında Fidel Castro'yla bir röportaj yaptı. Henüz Sovyet sosyal emperyalistleri ile ABD arasında rekabet bütün hızıyla devam etmekteyken, Sovyet li-

derlerinin ABD önerilerine verdikleri cevapları yayınladı.

Yalan makinesi; ABD'nin "barış idealleri"ne, "demokratik değerler"e ne denli "bağlı olduğu"nu göstermeyi hiç ihmal etmedi. Halklar arasındaki yakınlaşma için çalıştığını, dünyada esen soğuk savaş rüzgarlarına karşı olduğunu, silahsızlanma ve barış taraftarı olduğunu açıkladı. "Üçüncü dünya ülkeleri"ne, dünya barışından yana olduğu mesajlarını göndermeyi unutmadı. Patron Ted Turner, dünyayı bir uçtan bir uca kat ederek barış görüşmelerine katılıyor. Doğum kontrolünün artırılmasından, çevre kirliliğine karşı mücadele edilmesinden bahsediyor.

DEVLETİN ÖNEMLİ ORGANI

Safılık, bazen ürkütücü bir silaha dönüşür.

CNN, Afrika'da bir büro açar. Amerikalı ve Sovyet sporcular arasında müsabakalar düzenler. Büyük sosyal problemler üzerine filmler

çevrilmesini finanse eder. Kutsanmış bir toplum temelini yaratılması için çalışır. Bütün bunları da iyi bir dünya için yaptığının propagandasını ihmal etmez. Ancak, CNN'nin bütün yaptıklarının lanse edilen tam tersi amaçlar taşıdığını rahatlıkla söyleyebiliriz.

Libya'nın Tripoli liman kentinin ABD savaş uçakları tarafından bombalanmasından hemen sonra, CNN Libya halkına barış dolu sözler verdi. Libya halkı bomba yağmurları altında canını kurtarmaya çalışırken, CNN dünya barışı ve demokrasi iddelerinden dem vurdu.

Yalan makinesi, gece-gündüz, Amerikalı izleyicilerini Afganistan'dan Kamboçya'ya, Nikaragua'dan Etopya'ya götürür. Emperyalistlerin yaptıklarını hiç sergilemez. ABD'nin Panama işgali sırasında öldürdüğü 4 bin Panamalıyı CNN kameraları unuttur (!)

Öte yandan 1982 yılında Japonya ve Avustralya'ya ulaşan şirket, 1985'te Avrupa'ya girer. 1989 yılında dünyanın en etkili kanalı duru-

muna gelir ve aynı anda devreye girilen 5 uyduyla dünyanın her yerinden izlenir hale gelir.

CNN sıradan bir TV kurumu değil, ABD emperyalizminin önemli bir kurumudur artık.

Panama işgali CIA ile CNN arasında bir rekabete yol açtı. Beyaz Saray Sekreteri, General Noriega'ya karşı düzenlenen başarısız darbe girişimini CNN kanalında izlediğini ve CNN'nin CIA'dan fazla bilgiye sahip olduğunu belirtti. Bush, CNN üzerinden Noriega'ya ve Panamalılara mesaj gönderdi. 1989 yılının Aralık ayında, Sovyet yetkilileri, Panama'nın ABD tarafından işgalinin doğruluk derecesini öğrenmek için ABD Büyükelçiliği yerine CNN Moskova Bürosu'na başvurular. Kendi resmi tepkilerini de CNN üzerinden ABD'ye gönderdiler.

KÖRFEZ SAVAŞI VE CNN'İN AYRICALIKLARI

Körfez krizinin ilk gününden itibaren, savaşın bütün yayın hakkını bu yalan makinesi satın aldı. Hemen 150 gazeteci ve teknisyeni bölgeye yolladı. 1990 Ağustosundan 1991 Mart'ına kadar 21 milyon dolardan fazla para harcayarak, savaş ve krizi, ABD emperyalistlerinin istediği gibi verdi. Saddam da, elindeki rehaneleri ve askeri gücünü yalan makinesiyle göstermeyi seçti. Saddam, bütün "müttefikler"in gazetecilerini sınırlandırdı ederken, CNN'nin ünlü muhaberi Peter Arnett'i ülkede bıraktı.

Bütün Ortadoğu ülkelerinin "yetkilileri" (siz işbirlikçileri anlayın), CNN'nin sürekli izleyicileri olduklarını açıklıyorlar. Filistinliler de dahil olmak üzere, bölge nüfusunun büyük bir bölümü bu kanala mahkum edildiler.

Bu tehlikeli makinenin gelirlerinin % 55'i reklamlardan, % 45'i ise kanala abone olanlardan sağlanıyor. Yıllık kazancı ise resmi (ve inandırıcı olmayan) rakamla 135 milyon dolar.

Din temelinde şiddet ve IRA

Haber Merkezi- Thomas Begley...Bu 23 yaşındaki IRA (İrlanda Cumhuriyet Ordusu) üyesi genç, elinde Semteks tipi bir bombayla, Belfast'ın Shankill Road bölgesinde ilerliyor. Hedef, Kuzey İrlanda Özgürlük Savaşçıları'nın merkezi. Tahrip gücü yüksek bomba, Frizel'in balık dükkanına yerleştirilerek patlıyor. Bina havaya uçuyor. 10 kişi ölüyor, 57 kişi yaralanıyor. Ölenler arasında IRA militanı Begley'in yanı sıra 7 yaşındaki Michelle Baird, 13 yaşındaki Leanne Murray'la beraber 4 kadın ve 3 erkek var. Tarih: 23 Ekim 1993.

IRA, eylemi hemen üstleniyor. Eylemin gerekçesi: "Protestan terör örgütlerinin, masum Katolik sivilileri sistematik bir şekilde öldürmesine misilleme."

YANLIŞ HEDEFLER

Bu açıklamadan hemen sonra, IRA, saldırıyı "kötü hazırlanmış bir operasyon" olarak değerlendiriyor. Bir bildiri yayınlayarak, "Masum insanların ölümünden büyük üzüntü duyuyor ve yakınlarının acılarını anlıyor. Bizim hedefimiz Protestan terör örgütü Kuzey İrlanda Özgürlük Savaşçıları üyeleriydi." diyor. Tabii, kamuoyunda

Ölen IRA militanının tabutunu taşıyan Sinn Fein lideri Gerry Adams.

Özellikle çocukların öldürülmesi İngiliz egemen sınıfları tarafından iyi kullanıldı.

itibarı kalmamış ve halk arasında "işçi celladı" olarak anılan İngiltere Başbakanı John Major, zaman kaybetmeden açıklamalar yapıyor. Commonwealth toplantısı için gittiği Güney Kıbrıs'tan çığlıklar atıyor: "Hunhar bir eylem. Bu kanlı bunalıma siyasi çözüm bulmak zorunlu." Oysa IRA da "siyasi çözüm" arıyor ve İngiliz egemenleri ancak böylesi saldırılarda bu kavramı kullanıyor.

Faciadan bir gün sonra, Katoliklerin yaşadığı evlere silahlı saldırılar yapıyor, otomobilleri yakılıyor. 25 Ekim'de, binlerce işçi Belfast sokaklarında katliamı protesto için yürüyüş yapıyor. Ve 26 Ekim günü, Kuzey İrlanda'yı (Nami diğer Ulster) İngiltere'nin tahakkümünden kurtarmak için ulusal mücadele yürüten IRA, kısaca kısaca yanıtlanıyor. Ulster Gönüllü Gücü isimli Protestan örgütü militanları, makineli tüfeklerle iki Katoligi öldürüyor, beşini de yaralıyor.

Gerçek şu ki, Kuzey ve Güney İrlanda'da IRA'ya duyulan güven azalıyor. Bunun en önemli nedeni,

suçsuz insanların öldürülmesi.

1987'de, Belfast'ın güneyindeki Enniskillen kasabası yakınlarında, savaşı kayıplarını anmak üzere düzenlenen törene katılan insanlar bombalanmıştı. Sonuç: 11 ölü, 63 yaralı. Bu olayın büyük tepki çekmesi üzerine IRA'nın radikal kanadı Provos, bombanın yanlışlıkla patladığını söyledi.

Geçen Mart ayında, 20 bin İrlandalı IRA'nın eylemlerini protesto etti. Sebep: Warrington'da (İngiltere) bulunan bir alışveriş merkezinde patlayan bombanın 2 çocuğun ölümüne, 56 kişinin yaralanmasına yol açması. Bombalama eyleminden hemen sonra binlerce insan Dublin'e akın ederek eylemi kınadı.

EGEMENLERİN KOZU

Belfast Ekonomik Kalkınma Merkezi yetkililerinden Andrew Brady, büyük bir sahtekarlıkla şunları söylüyor: "Bu bölgelerde Protestanlar ve Katolikler birlikte barış içinde yaşar. Bu, IRA'nın işine gel-

miyor. IRA'nın, 'normal'i baltalama uğraşı içinde olduğunu biliyoruz."

Oysa bu ayrımı körükleyenler, özellikle Katoliklerin temel haklarını gaspedenler, bizzat egemen sınıflar. Yapay Katolik-Protestan ikilemi, egemenler tarafından sürekli vurgulanıyor. İşte Anglo-Sakson ırkından olmayan ve "İngiltere'nin şefkatini" kutsayan, İskoçya'nın Edinburgh St. Andrews Üniversitesi Öğretim Üyesi Paul Wilkinson'un sözleri: "İrlandalılar, IRA'yı artık ulusal armalarının üzerinde bir leke olarak görüyorlar."

Egemen sınıflar, Kuzey İrlanda'da faaliyet gösteren örgütleri iki cepheye ayırıyorlar: IRA bir yanda tek başına ve "Katolikleri temsil ediyor." Diğer yanda UVF(Ulster Gönüllü Gücü), UDA (Kuzey İrlanda Savunma Birliği) vs. den oluşan "Protestan temsilcileri" var. Oysa aslında iki taraf var: İngiliz emperyalistleri/işbirlikçileri ve IRA. Çünkü "Protestanların temsilcileri" doğrudan devlete bağ-

lı çalışıyorlar. Ne yazık ki IRA da bu sahte ikilemi temel alarak, düşmanlarının istediği alanla kendini sınırlıyor.

İngiliz emperyalistleri için, üstün bir ulus ve bu ulusun üstün dini propagandası, en çok Ulster (Kuzey İrlanda) için geçerli. Bu zeminde IRA ile savaşmaktan şikayetçi değiller. Başbakan Major, hem anlaşmadan bahsediyor hem de IRA'nın yasal kolu Sinn Fein ile masaya oturmuyor. Çünkü IRA ile pazarlık gücü yüksek. IRA, uzlaşma için eylem şiddetini masum insanlara yayararak yükselttikçe, kamuoyunda saygınlığını yitiriyor. Amaç, ona uygun araçları getiriyor. Yanlış hedefli eylemler yapıyor.

Kuzey ve Güney İrlanda'da yapılan 1992 seçimlerinde, Sinn Fein, parlamentoda bir sandalye yitirmiş ama bundan daha kötüsü, Katoliklerin oylarının ancak üçte ikisini alabilmişti.

1985 yılında, İngiltere ve İrlanda arasında bir anlaşma yapılmıştı. Bu anlaşmaya göre, Kuzey İrlanda'nın politik kaderini etnik çoğunluk belirleyecekti. 1 milyon 600 bin nüfusu olan ülkenin şu anda %59'u Protestan, %41'i Katolik. IRA, tam da bu anlaşma temelinde eylemler düzenliyor. Halkı, din ayrımı yapmadan ve sınıf temeline göre örgütleyeceği yere, Protestanları yarıdırıcı ve göçe zorlayan eylemler yaparak yasal zeminde yükselmek istiyor. IRA eylemlerinin silahlı halka kadar uzanan şiddetinin altında yatan gerçek bu. Ama bu yanlış temel, IRA'nın siyasal kayıplarından başka kayıplar da getirebilir/getiriyor. Orneğin, İngiliz hükümeti "Katoliklerin doğurganlığının Protestanlara nazaran daha fazla olduğu"nu saptama gereği duydu. Bölgeye azımsanmayacak ölçüde askeri aktarımlar var. Bu, Katolik kitlenin devlet eliyle ama Protestan örgütlerinin isimleri kullanılarak katledilmesi sürecini hızlandıracaktır.

Kıscacı, IRA bu tip eylemleri devam ederse, kitle katliamlarıyla "Katoliklerin doğurganlığı"nın engellenmeye çalışılacağı günler pek de uzak değildir.

TC'nin Lice katliamı protesto edildi

Köln/Özgür Gelecek- Almanya'nın Köln şehrinde, 30 Ekim '93 Cumartesi günü, Faşist TC'nin katliamlar serisine eklediği Lice katliamı, onbinlerce kişinin katılımı ile gerçekleşen görkemli bir yürüyüş ve mitingle protesto edildi.

Lice katliamının basına yansımaları ile birlikte TKP/ML taraftarları Avrupa çapında, belli merkezlerde katliamı protesto etmek için harekete geçti. TKP/ML YDB; Avusturya-Viyana, Fransa-Paris ve Almanya-Köln'de olmak üzere üç alanda yürüyüş ve miting yapma kararı aldı. Bu protesto eylemlerinin daha etkin geçmesi için bütün alanları aktif olarak harekete geçirdi.

Viyana ve Paris'teki yürüyüşlere yüzlerce kitle katıldı ve bunlar TKP/ML YD örgütünün kendi gücüne yaptığı eylemlerdi.

Almanya'da ise, TKP/ML taraftarları yürüyüşün Köln'de gerçekleşmesi için hemen harekete geçti. İçin için basıvuru yaptılar ve aynı zamanda daha güçlü ve etkin geçmesi, çeşitli spekülasyonları da önlemek için diğer örgütlere de çağrı yaptılar. Bu çağrı, yürüyüş ve mitingün daha güçlü geçmesi ve katliamı geniş yığınlar nezdinde teşhir etmek için, bir yönüyle de gerekli idi.

Hazırlıkların tam bu aşamada, PKK ile yapılan bir görüşmede, kendilerinin de böylesi bir yürüyüş düzenleme hazırlıkları içinde olduklarını, ikisinin birleştirilmesinin daha olumlu olacağını söyle-

meleri ve TKP/ML tarafından kabul görmesi ile birlikte, iki yürüyüşün birleştirilmesi ve diğer devrimci güçlere sözlü olarak yeniden bir eylem birliği çağırısının yapılması kararlaştırıldı.

Bu çağrı ile birlikte, TKP/ML, PKK, TKP/ML Hareketi, Kawa, DHP bir araya gelerek eylem birliği gerçekleştirildi. Buna göre, 30 Ekim Cumartesi günü Köln'de bir yürüyüşün ve mitingün düzenlenmesi, ortak bir yürüyüş çağrısı ve miting alanında ortak bir konuşmanın hazırlanması karar altına alındı. Sonrası yapılan eylem birliği toplantılarında bütün bunlar sonuçlandı. 30 Ekim'de Köln'deki Lice katliamını protesto yürüyüş ve miting, i TKP/ML, PKK, TKP/ML Hareketi, Kawa, DHP örgüt ve partileri tarafından düzenlendi. Bunun dışında yürüyüş şu örgütlerde dayanışmacı olarak katıldılar: TDKP, Bolşevik Partizan, TKP-Kıvılcım, TDP- KUK, vb.

Köln yürüyüşünün gelişimi ve sonucu tümüyle bu olmasına rağmen, Özgür Gündem gazetesinin, bütün bunlardan bilgisi yokmuş gibi davranarak, eylemi ERNK'nin yaptığını ve diğer örgütlerinde dayanışmacı olarak katıldığını yazması, tek taraflı, yanlış bilgi aktarması, TKP/ML taraftarlarınca doğru bulunmadı. Taraftarlar "Doğru ve gerçekçi bir gazetecilik böyle olmaz. Olaylar, bütün gerçek yanlarıyla ele alınıp kamuoyuna ve okuyucularımıza sunulmalıdır" dediler.

Yürüyüş katılımı 20 bini aşındı. Yürüyüş kısa bir zamanda karar verilmesine karşın, canlı, disiplinli ve katilim oldukça yüksekti. TKP/ML korteji, başından sonuna kadar kızıl bayrak ve parti bayraklarıyla süslenmişti. Katilim oldukça olumlu ve disiplinli idi. Yürüyüş boyunca, TC'nin katliamları ve özel olarak da Lice katliamı etkin bir tarzda teşhir edildi.

Miting alanına kortejin girmesi ile, mikrofonda görevli arkadaşlar TKP/ML kortejini, "Kaypakkayaların, Süleyman Cihanların, Kazım Çeliklerin, Manuel Demirlerin, Baba Erdoğanların, İsmail Bulutların, Tuncay Çarıkçioğulların, Enternasyonalist devrimci Barbara Anna Kistlerin sancığını, Dersimlerde, Piranlarda, Karadenizlerde, gerilla savaşını yoğunlaştırıp yaygınlaştırarak yükselten TKP/ML alana giriyor" diye tanıttı selamladılar. Bu tanım kortejdeki coşku-yu daha bir artırarak, alkışlarla ve sloganlarla karşılandı. Alanda, "Yaşasın partimiz TKP/ML", "Kürdistan faşizme mezar olacak" sloganları canlı ve büyük bir coşku ile haykırılıyordu.

Yürüyüş kolunun miting alanına yerleşmesiyle birlikte, saygı duruşuna geçildi. Yürüyüşü düzenleyen örgüt ve partilerin ortak olarak hazırladıkları konuşma Türkçe, Kürtçe ve Almanca olarak üç dilden yapıldı. Çeşitli sanatçı, ozan ve grupları tarafından aldığımız büyük bir coşku ve başarıyla sonuçlandı.

Tamil Kaplanları iyi vurdu

Haber Merkezi- Sri Lanka'nın kuzeyindeki Pooneryn askeri üssüne 11 Kasım'da saldıran Tamil gerillaları, 200'den fazla askeri öldürdüler. Tamil gerillalarının hakimiyetinde olan Jaffna Yarımadası yakınlarındaki askeri üsse yapılan bu güçlü saldırıdan sonra birçok asker kaçtı. Dağın askerlerin yerleri belirlenmediği için ölü sayısı net olarak belirlenemedi. Sri Lanka Savunma Bakanı General Hamilton Wanasinghe, yaptığı açıklamada "Gerillaların saldırısı devam ettiği için kesin ölü sayısını vermek imkansız. Takviye güçlerini bölgeye indirmiyoruz" dedi. Saldırı sırasında üste yaklaşık 1500 asker bulunduğu, gerillaların iki tank ve birkaç hücum bot ele geçirdiği hükümet tarafından itiraf edildi.

Sri Lanka, Hint Okyanusu'nda bir ada ülkesi. Yarı-feodal, yarı-sömürge sosyo-ekonomik yapıya sahip. ABD, Japonya, Hollanda, Almanya ve Çin tarafından sömürülür. Sri Lanka (veya Seylan) halkı, kauçuk ve çay üretimine mahkum edilmiştir (üçüncü Dünya'daki diğer ülkelerin aksine). Genç kadınlardan oluşan bir Tamil intihar timi.

Genç kadınlardan oluşan bir Tamil intihar timi.

YALANLARINIZ SÖKMEDİ!

Peru Komünist Partisi kazanacaktır!

2. Bölüm

“Partinin mücadelesinden bir dakika için olsun vazgeçilmeyecek, Partimiz asla felç olmayacaktır... Halk savaşına sahibiz. Gelişmenin stratejik planına, bizi hedefe taşıyacak kampanya planlarına sahibiz... Liderliğin bir kısmı yokolabilir ama hepsi değil! Katanlar halk savaşını, mücadeleyi ve planları ileriye taşımak zorundadır. Biz devrim düşüncesiyle demirci ocağı kadar kızgın bir ortamda şekillendik. Bu düşünceden asla vazgeçmeyiz ve felç olmayız. Başkan Mao'nun bize öğrettiği gibi: 'Ötülerimizi gömeriz, yaralılarımızı tedavi ederiz ve savaşmaya devam ederiz.'” Şubat 1991.

Başkan Gonzalo, Peru Komünist Partisi Merkez Plenumu açılışında yaptığı konuşmada bunları vurguluyordu. Bu sözler adeta bugünler için söylenmiş. Çünkü tam da PKP'nin yenildiği, Guzman'ın teslim olduğu çılgınlıklarının yükseldiği son iki aylık döneme en iyi cevaptır bu sözler.

Emperyalistlere ve onların uşaklarına hizmet edenler, son iki aydır Peru'daki kitle katliamlarını gizlemek, halk savaşının yükselmesinin önüne geçmek için ellerinden geleni yaptılar/yapıyorlar. Ancak son gelişmeler bütün bu yapıların iskambil kağıtlarından yapılmış evler gibi çöktüğünü gösteriyor.

FUJIMORI AMERİKA'DA

Ekim ayı başlarında Fujimori Amerika'yı "ziyaret etti". Peru'ya döndüğünde, soluğu, başkent Lima'da yayın yapan Channel 2 televizyonunda aldı. Hemen bir röportaj tezgahlayarak, üst düzey ABD bürokratları, kapitalistleri ve medyasıyla görüşmeler yaptığını övüne övüne anlatmaya başladı.

Başkan Clinton'la görüşmüştü ve Clinton Fujimori'ye "Kökli reformları ABD hükümetleri destekleyecektir. Ben de şahsen sizi destekleyeceğim" demişti. Tabii, bu sözler bir emperyalist uşağı için haz verici şeylerdi. Kuyruğunu sallayarak anlatmaya devam ediyordu Fujimori: "Bush, bana, Peru'daki son birkaç aylık gelişmelerden memnun olduğumu söyledi." Ekranında gülmüşüyor, geriniyor, büyük patronlarla yaptığı toplantıyı ballandıra ballandıra anlatıyordu:

"Toplantının sonuna doğru yaptığım konuşma bitince, oradaki herkes beni alkışladı. Kissinger, bana, bu tip birçok toplantıya katıldığını; ancak ilk kez bir toplantı bitiminde alkışa tanık olduğumu söyledi." Tabii iğrenç yalanların yayınlanmasını üstlenen New York Times, Newsweek ve Wall Street Journal'le görüşmeyi de ihmal etmemiştir.

Fujimori'nin Newyork ziyareti, kendisinin ve efendisi ABD'nin acizliğini göstermekten öteye git-

medi. Ziyaretin amacı, uluslararası alanda faşist uygulamaları nedeniyle emperyalistler tarafından açık açık yaklaşılmayan Peru devletinin ayakta kalması için gerekli mizansenin oluşturulmasıydı.

ABD'li uluslararası kapitalist Gerard Manovolicci, daha Eylül ayında şöyle diyordu: "Peru; doğal kaynaklar ve insan gücü bakımından zengin ve herkesi verimli işlerde çalıştırma amacıyla hareket eden bir hükümete sahip... Peru ekonomisi, tüm dünyada imkan dahilinde olabilecek en büyük açıklığa sahip bir ekonomidir." Oysa, başta ABD'li işadamları, şunu gayet iyi biliyorlardı ki Peru Komünist Partisi bu "açıklığı" kapatmaktadır.

Peru nüfusunun dörtte üçü, yani 23 milyon insan yoksulluk sınırlarının en altlarında yaşıyor. Nüfusun % 88'i aktif işgücüne sahiptir ancak işsizdir. Çünkü uluslararası bankaların aldıkları politik kararlarla, Peru halkının geliri, 1977-85 yılları arasında % 20 oranında kesilmiş ve 1990 yılında getirilen vahşi "istikrar" paketiyle, yiyecek fiyatları her ay için % 300'lük bir artış göstermiştir. İşte PKP'yi besleyen verimli toprak budur. Halk savaşının yükselmesi, emperyalistlerin en büyük ekonomik vurgun damarı koka üretimine de keskin darbeler indirmektedir.

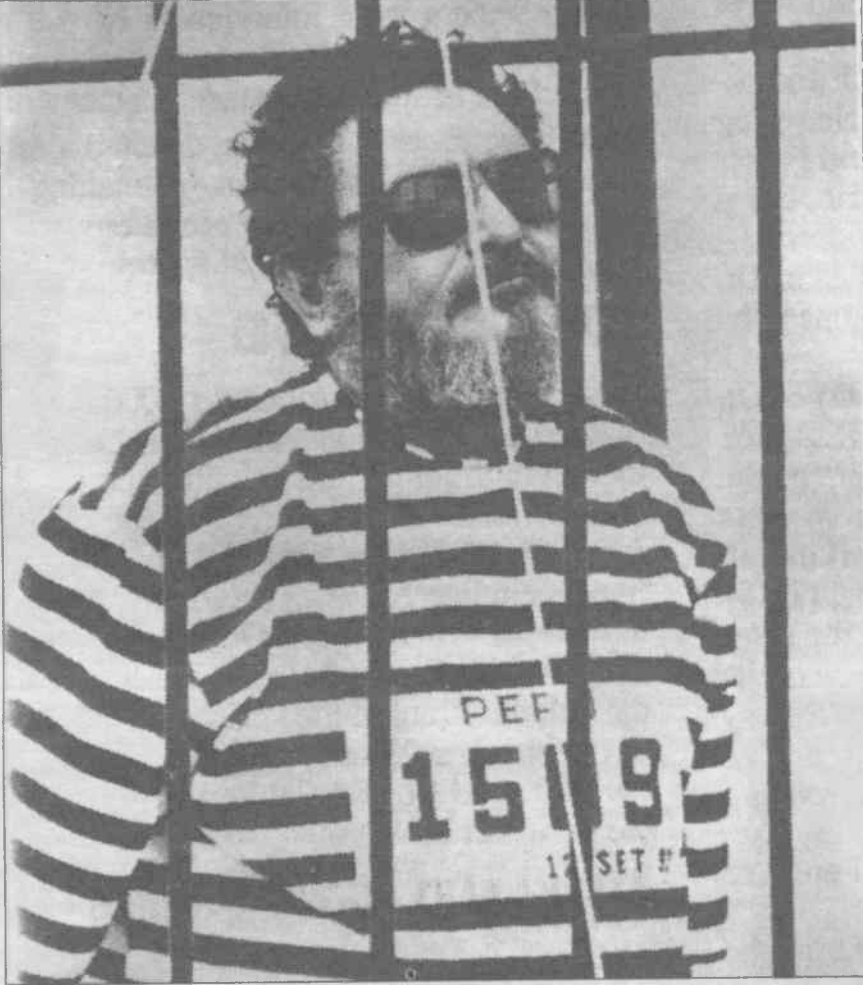
İktidarı kaybedeceklerini daha şimdiden anlayan uluslararası bankalar, Latin Amerika'da şimdiki dek görülmemiş "ekonomik paketleri" Peru'da uyguluyorlar. Peru devletine ait telekomünikasyon ağı Citibank önderliğinde satın alındı. Bakır ve çinko madenleri, balık üretim plantasyonları, Petroperu (1 milyar dolarlık akaryakıt şirketi), Aeroperu (Peru havayolu şirketi) ve Hierroperu (Marcona'daki büyük demir yatağı) bankalar tarafından satın alındı.

Evet. Fujimori ve efendileri, iktidarı kaybetmenin verdiği telaşla hareket ediyorlar. Fujimori pek yakında tüm devleti açıkça ABD'ye devredecek ve Yeni Demokratik Devrimin kahrediciliğinden yakasını kurtarmaya çalışacaktır.

New York "ziyareti" sırasında dikkat çekici bir gelişme oldu. Fujimori, New York Barosu Derneği tarafından, bir konuşma yapması için süslü Waldorf Astor oteline çağrıldı. Fujimori konuşurken Guzman'ın yaşamını savunan dört hukukçu tarafından teşhir edildi. Fujimori'nin korkusunu, Channel 2 ile yaptığı röportajdan aynen aktaralım:

Soru- Sayın Başkan. Bir grup, üç veya dört-kaç kişi bilmiyoruz- hukukçu sizi provoke etmeye başlamışlar. O anda ne düşündünüz?

Yanıt- Masada dördünü gördüğümde bir dolap çevirdiklerini anladım. Tam ben konuşmaya başlamışken ardarda kalkanlar ve biri bağırmağa başladı. Güvenlik kuv-

veterine bunların hepsini oturtmaları için emir vermeye karar verdim...

Soru- Tabii, bunlar ABD gibi bir ülkede çok önemsiz gruplar. Ve tabii Abimael Guzman'ın hayatını savunan posterler taşıyarak sizin otelden çıkışınızı bekliyorlardı.

Yanıt- Evet, onlar önemli değil. Fakat bu onların tehlikesiz olduğu anlamına gelmez. Başlangıçta, Ayacucho'da, Abimael Guzman'ın grubu da çok küçüktü.

YALANLAR VE GERÇEKLER

PKP hakkında gericiilerin söylediği yalanlar sayısızdır. İşte birkaç örnek: "Abimael Guzman öldü!", "Aydınlık Yol saflarında bölünme", "Gerilla ordusundan yoğun firarlar", "Teröristler Pişman", "Senderoların kanlı iç hesaplaşması", "Senderolar, Arjantin den sığınma talep ettiler", "Senderolar Silahlara Veda" dedi, "Abimael Pes Etti!"

Son olarak da mektup ve ateşkes palavraları gündeme getirildi. Türkiye'de de bir kafa karışıklığı yaşandı. Kendisine devrimci-demokrat diyen gazeteler, PKP ve El Diario'nun açıklamalarının yerine, Fujimori'ye inanmayı tercih ettiler. Kimi gazeteler ise "olayı bir süre araştırdıktan sonra" gerçekleri buldular. Oysa yalanın ortaya atıldığı gün, PKP tavrını koymuş ve tüm dünyaya duyurmuştu.

Ve bay Kürkçü, tarifsiz bir şekilde, küçülerek şu satırları yazdı: "Öyle görünüyor ki Guzman'ın tahliline göre; o hapse girene kadar diyalektik 'zıtların mücadelesi' yasası geçerliymiş, o hapse atıldıktan sonraysa 'zıtların birliği'... Guzman'ın bu sonuca varırken nasıl akıl yürüttüğünü elbette tam olarak bilmiyoruz. Ancak Guzman'ın açıklamalarından sonra arabuluculuk yapıp yapmayacağı sorularına cevap veren Peru Katolik Kilisesi Kardinali Augusto Vargas'ın sözleri; Guzman'ın karmaşık felsefi ve askeri tahlillerinden çok daha yalın bir siyasal bakışta-

ğile getiriyor." (12 Ekim 1993, Özgür Gündem)

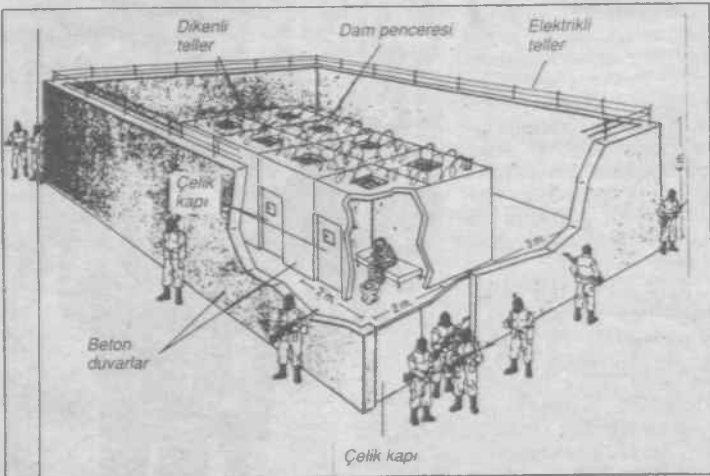
Fujimori rejimi, Dr. Guzman'ı 1 yılın üzerinde bir süredir tek kişilik bir hücrede tutmaktadır. Avukatıyla (ki avukatı ömür boyu hapse mahkum edildi), doktoruyla ve ailesiyle (ki ailesi için Peru devleti 'suçluların idaresi' yoluna başvurdu ve ülke topraklarına girmeleri halinde tutuklama kararı çıkardı) görüştürmemiştir. IEC Delegasyonu kovulmuş, Kızılhaç'ın Uluslararası Komite'si bile alıkonulmuştur. Başkan Gonzalo tıbbi bakımdan, yazacak ve okuyacak materyallerden yoksun bırakılmıştır. Fujimori, Guzman'ın hüccesinin "gerçekten dehşet verici" olduğunu söylüyor. Açıkça övünerek, yoldaş Gonzalo için "Şimdi o ünlü ve uzun soluklu vahşi konuşmaları yapacak güçten yoksundur." sözleriyle, işkenceci kişiliğine uygun çığlıklar atmaktadır. Peru Katolik Kilisesi Kardinali Vargas, Fujimori'nin sadık bir köpeğidir. Bay Kürkçü ve onun gibi düşünenler Fujimori ve Vargas'a inanıyor.

ABD uzun zamandır PKP ve Gonzalo'yu "Batı Yarımküresinin ulusal güvenliği için en büyük tehlike" olarak lanse ediyor ve CIA'yı Gonzalo'yu avlamak için kullanmaktan çekinmiyor. Ve Fujimori "Barış mektubu" zirvalarını nerede sayıklıyor? New York City'de... Başkan Gonzalo'ya, zindan duvarlarının arkasından ve önünden yapılan tüm saldırılar ABD etiketini

Fujimori ve generalleri... Kürkçü ve hempaları; PKP ve Başkan Gonzalo'ya değil, ABD ve sadık uşaklarına inanıyor.

O'nu yakaladıklarında, hayvanlar gibi kafese koyarak aşağılayacaklarını ve boyun eğeceğini sandılar. Fakat kendileri teşhir oldular ve yenildiler. Sonra, kimseye göstermemek için ellerinden geleni yaptılar ve iğrenç yalanlar söylediler. Şimdi yine yenildiler. Bu mağrur duruşlu dağ kartalının teslim olmadığını düşmanları bile itiraf etmektedir.

Gerici Peru gazetesi Caretas'ta yayınlanan bu çizimde Başkan Gonzalo'nun kaldığı hücre tasvir edilmiş.